SHEILA ROSS

A

Inca o data

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

- îţi stau cumva în drum?

Cu un pahar în mână, bărbatul înalt stătea în pragul uneia dintre camere,blocându-i drumul, cum făcea de altfel tot restul lumii, în aglomeraţia de la petrecere.

- Da, răspunse ea, dar ce mai contează.

El zâmbi.

- Voiai să pleci?

Dinţii lui erau foarte albi, iar ochii de un albastru strălucitor, ieşind în evidenţă pe bronzul feţei.

- Nu, încercam să găsesc bucătăria.

- înţeleg, ridică el din umeri, semn că de fapt nu înţelegea. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

- Chiar te rog.

Aerul era greu de respirat din cauza fumului, parfumurilor şi aburilor alcoolului. Lumea râdea şi vorbea, bând whisky, Martini, gin tonic.

- Lapte, te rog, spuse ea,

Figura lui nu trădă surprinderea, doar ochii se măriră puţin, cu neîncredere.

- Pe aici, o conduse el.

Când ajunseră la bucătărie, bărbatul deschise uşa frigiderului şi-i examină conţinutul. Stând pe un scaun, Sanny îl urmări scoţând o cutie de lapte şi turnând într-un pahar.

- Nu pot să cred, spuse el întinzându-i paharul. Cum poţi să bei această chestie artificială?

Figura lui exprima dezgustul.

Ea ridică din umeri.

- Cred că m-am obişnuit. Asta e, dacă n-ai vaci, n-ai nici lapte natural. E mai bine decât nimic.

Ridică paharul la buze şi bău. Nu era prea grozav, dar în cele două luni de când venise în Africa de Est, se obişnuise.

Bărbatul se aşezase şi el pe un scaun. Era foarte atrăgător, într-un fel ciudat, mai dur şi mai nefinisat. O urmărea cu privirea, producându-i o stare bizară.

- Ulcer? întrebă el.

- Ce? se încruntă ea. A, nu, stau foarte bine cu sănătatea.

- Pentru că ai ales laptele în locul alcoolului, fără îndoială. Fumezi?

- Numai ţigări, răspunse ea cu seriozitate.

El râse.

- Vitamine iei?

- Geritol, în fiecare zi, dădu ea din cap, începând să se amuze.

- De asemenea, faci sport, mănânci bine şi ai câte opt ore bune de somn în fiecare noapte.

- Nouă, îl corectă ea.

Bărbatul aruncă o privire spre ceas.

- A trecut deja ora de culcare. Cred c-ar fi mai bine să te duc acasă.

Nu putea să fie mai mult de zece.

- Uneori stau mai târziu... depinde.

- Depinde de ce?

Ea zâmbi.

- Oh, de diferite lucruri.

- în acest caz, nu mă amestec, râse el.

- Da, mai bine nu încerca.

- Ai luat deja cina? întrebă el.

Ea dădu din cap.

- Desigur, supă de legume şi salată verde.

- Aha, o vegetarian'.

Ochii lui se îndreptară către paharul de lapte, care era acum gol, apoi o privi cu atenţie.

-Dacă nu mă înşel, vegetarienii nu consumă nici un fel de produse de origine animală, ceea ce include laptele, brânza, ouăle.

Sanny zâmbi.

- Uneori mai păcătuiesc.

- Eh, n-o facem cu toţii? veni răspunsul lui amuzat. Vrei să te întorci la acea mulţime de oameni? întrebă el, făcând un gest vag în direcţia sufrageriei, de unde se auzea gălăgie.

Nu, poate îl va pierde în mulţime.

- îmi place mai mult la bucătărie, măcar e linişte.

- Si e lapte în frigider.

- Da, un alt avantaj.

Bărbatul o privi o clipă gânditor.

- De fapt, voiam să caut ceva de mâncare. Tocmai am ajuns de la Freetown şi nu ne-au dat nimic de mâncare în avion. Vrei să vii cu mine?

- Tocmai te-ai întors de la Sierra Leone? Am fost acolo trei săptămâni, la Monrovia abia săptămâna trecută. Dar nu cu avionul, ci cu bicicleta.

El păru impresionat.

- Domne, eşti chiar vitează! Lapte praf şi mersul cu bicicleta pe coastă...

- E mult mai interesant decât să stai într-un avion cu o mulţime de oameni de afaceri plictisitori. Am atâtea poveşti interesante de spus!

- îmi imaginez. Aşadar, de ce nu mergi cu mine la masă şi o să-mi poţi spune toate povestirile interesante.

- Nici măcar nu-ţi ştiu numele, îi aruncă ea un zâmbet fermecător.

Poate că era unul dintre oamenii de afaceri plictisitori de care se
temea, deşi nu arăta corespunzător.

- Mark Taylor, spuse el cu gravitate, profesor de economie socială, angajat temporar de Serviciul de Informaţii al Statelor Unite. Tu?

- Sanny.

- Sanny şi mai cum?

- Sanny Joy Copeland, jurnalist itinerant.

- Sanny Joy, repetă el numele încet. îmi place.

- îl urăsc, pare numele unui detergent de toaletă.

El râse tare, aruncându-şi capul pe spate.

Lasă-l să râdă, să considere asta o glumă. Avea multe motive pentru care s-o urască pe mama ei. Ipocrizia numelui ei era unul dintre cele mai puţin importante.

-Trebuie să recunosc, nu m-am gândit la aşa ceva. Acum, după ce am fost prezentaţi formal, crezi că poţi lua masa cu mine?

La urma urmei, ceva mâncare putea să-i facă bine, simţea că-i e foame, chiar dacă mâncase un pic la petrecere. Dar, ce era mai important, nu voia să-l lase pe Mark Taylor să dispară. Compania lui era foarte plăcută, iar ea avea nevoie de aşa ceva.

Aşa că acceptă invitaţia. El o întrebă cât de bine cunoştea locurile, dar ea nu era încă familiarizată cu restaurantele din zonă, pentru că alesese mâncarea locală. Mânca multe fructe, care erau uşor de găsit la pieţele locale, permiţându-i în acelaşi timp să nu-şi depăşească bugetul.

După răcoarea din camere, datorată aerului condiţionat, ieşirea în noaptea umedă, întunecată, era ca plonjarea într-o baie de aburi. Erau într-o zonă rezidenţială liniştită, cu case mari şi frumoase, închiriate de oameni de afaceri, oficiali şi străini. Casele erau înconjurate de grădini întinse, cu palmieri înalţi şi multe flori.

- O să luăm un taxi de pe drumul principal, propuse el. Nu te deranjează să mergem o vreme pe jos, sper.

- Deloc.

Dacă ar fi văzut ce plimbări pe jos a făcut în ultimele zile! Sandalele ei erau destul de confortabile, iar rochia lungă de bumbac, cu broderie în stil african, era lejeră. O cumpărase în Senegal, pentru că-i plăcuse ţesătura colorată. Mai mult decât atât, era uşor de spălat şi de călcat.

Nu aşteptară foarte mult un taxi.

- Charter, spuse Mark Taylor, ceea ce însemna pentru

şoferul taxiului că doreşte taxiul doar pentru el, nu vrea să-l împartă cu alţi călători. La hotelul Dukor, vă rog.

- Acolo stai? întrebă Sanny.

Era unul dintre norocoşi, dacă stătea într-un astfel de hotel.

- E unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş. Tu unde stai?

- La Arrivederci.

Era un nume potrivit, dar de ce era italian, nu-şi dădea seama.

- N-am auzit niciodată de acest hotel.

- Foarte bine, zâmbi ea.

- De ce?

- Nu e de calitate, iar seara este un loc foarte potrivit pentru „doamnele nopţii“. Trebuie să-mi fac loc cu coatele printre bărbaţii care mă evaluează. La început, a fost foarte uluitor.

Vocea ei era egală, fără să trădeze vreo emoţie.

- Dar acum, nu te mai deranjează?

- Oh, nu, deloc, spuse ea pe un ton lejer, în afară de faptul că mă face să mă simt ca o bucată de carne.

- Doamne, de ce stai într-un astfel de loc? exclamă el.

- Pentru că este ieftin, iar camera nu este foarte rea. în afară de asta, locul arăta foarte respectabil la prânz, când m-am înregistrat.

- Cine te-a trimis aici? Nu plăteşte nimeni chetuielile?

- Nimeni nu m-a trimis aici. Am venit singură.

El o privi lung , dar nu spuse nimic. Şoferul taxiului dădu drumul la radio, iar muzica africană umplu interiorul maşinii. La o curbă, şoferul, care cânta, luă o curbă prea

strâns, iar Sanny fu aruncată în umărul lui Mark Taylor.

- Scuze, murmură ea, îndreptându-se.

-A fost plăcerea mea, glumi el. Am ajuns.

N-ar fi prea rău să stea într-un astfel de hotel, îşi spuse Sanny în timp ce traversau holul spre restaurant.

- Ştiu că mi-ai spus că ai luat deja cina, comentă Mark, aşezându-se la masă, dar dacă îţi este foame din nou, te rog să comanzi ceva. Nu ştiu ce este pentru vegetarieni în acest meniu, continuă el, întinzându-i meniul. Eu cred că voi lua o friptură.

Friptură! I-ar plăcea foarte mult.

- O să iau şi eu acelaşi lucru.

Bărbatul ridică privirea fără surprindere.

-Aşadar, nu eşti vegetariană, până la urmă. Nici nu credeam că eşti. Vrei vin?

Ea zâmbi.

- Mi-ar plăcea foarte mult.

- Nu-mi spune că e prima ta masă pe această zi, observă el, privind-o mâncând.

- Nu-ţi voi spune, pentru că nu e. Dar e minunată această friptură. N-am mai mâncat o friptură adevărată de ceva vreme. După cum spuneam mai devreme, n-am mâncat decât mâncare locală.

- Pentru că e ieftină?

- Si pentru că e mai interesantă. Spuneam că am multe poveşti de spus.

- Chiar aşa, dădu el din cap. De ce eşti aici?

- Adică în Africa?

- Da. Ai spus că nu te-a trimis nimeni.

- M-am trimis singură, explică ea. A fost scris în

horoscopul meu, să ştii. Mă plictiseam de slujba mea. Lucram pentru un ziar din oraş de trei ani şi mă săturasem să fac mereu acelaşi lucru. într-o zi, am adus acasă un horoscop din acelea care prezintă predicţiile pentru anul viitor. Spunea că am şanse foarte mari să fac o călătorie într-un loc exotic din străinătate, că voi întâlni oportunităţi deosebite de carieră şi că ar trebui să mă las purtată de fanteziile mele, să renunţ la inhibiţii. Aşa am ajuns aici, încheie ea, zâmbind angelic.

- Fascinant, declară el, iar figura lui era serioasă, chiar dacă ochii albaştri străluceau amuzaţi. Dar de ce în Africa? De ce nu în Guadalupe sau Singapore sau Amazon? Sau era precizat şi locul în horoscop?

- Nu, nu era precizat, aşa că am căutat semne şi predicţii. Prima persoană pe care am întâlnit-o după ce am citit horoscopul era o bătrână pe care am întâlnit-o în autobuz şi care mi-a povestit despre nepotul ei care lucrează în Africa şi care avea tot felul de întâmplări fascinante, aşa că am ştiut că trebuie să fie Africa. Dar, când am ajuns acasă, uitasem în ce ţară locuia respectivul băiat- nu m-am priceput niciodată la geografie. Oricum, a doua zi am găsit o hartă la ziar, aşa că am închis ochii şi am îndreptat un deget în direcţia Africii. Am pus degetul pe coasta Oceanului Atlantic, chiar lângă Senegal, aşa că mi-am imaginat că de acolo trebuie să pornesc.

Construia o povestire pe moment şi se amuza foarte mult. Zâmbetul ei era angelic, iar el părea la fel de amuzat.

- Nu cred că ai auzit până acum de profeţiile autorealizatoare.

Ea clătină din cap, privindu-l cu ochi mari şi nevinovaţi.

- Nu, despre ce este vorba?

- Aminteşte-mi să-ţi spun altă dată.

Ea zâmbi.

- O s-o fac. altă dată.

- Ne-am înţeles, aşadar.

Sanny luă o nouă bucată de carne. Era un bărbat interesant, care îi plăcea. Probabil că nu credea nici un cuvânt din ce spunea ea, dar asta era bine.

Venise în Africa pentru că acest loc o fascina de atâta vreme, încât uitase adevăratul motiv pentru care se întâmpla acest lucru. La ziarul la care lucra ajunsese să se simtă limitată, fără perspective. îşi dorea să călătorească, să fie liberă şi independentă. După ce hotărâse să plece, îl anunţase pe şeful ei că va păstra o rubrică permanentă, săptămânală, la rubrica de călătorii, în care îşi va povesti aventurile. Era foarte bine, pentru că o scutea de griji financiare pentru o vreme. Nu-i era teamă de locuri ciudate, mâncăruri exotice sau căldură, dar nu voia să moară de foame.

De fapt, voia să scrie o carte, structurată ca un jurnal de călătorie, care părea să prindă formă cu timpul. Scria destul de mult, mai ales în orele fierbinţi, în care îşi găsea refugiul la umbră.

- Pe unde ai fost până acum? o întrebă Mark, terminându-şi mâncarea şi lăsându-se pe spate în scaun.

- După Senegal, am fost în Gambia, apoi Sierra Leone, iar după aceea am venit aici, în Liberia.

îi povesti apoi cum, în primele două zile după ce ajunsese în Africa, zburând cu avionul de la Paris la Dakar, fusese atât de speriată, încât nu ieşise din camera de

hotel. Totul era atât de nou, de ciudat, iar până atunci nu mai ieşise niciodată din ţară. Nici nu se putea face înţeleasă. Franceza vorbită de cei din Senegal nu semăna deloc cu cea pe care o învăţase în facultate.

După aceste două zile, îşi adunase curajul şi ieşise din hotel. Fusese uimită să descopere că oraşul era modern, cu clădiri mari şi oameni îmbrăcaţi în diverse stiluri, inclusiv occidental, cu teatre şi muzee.

- Ştiai că Dakarul este numit Parisul Africii? întrebă ea.

- Ştiam, aprobă el. Preşedintele Senegalului e poet şi e foarte interesat de artă şi de cultură.

- E poet? într-adevăr?

- Da, un poet adevărat.

- Ce interesant! Să ai preşedinte un poet!

Bineînţeles, descoperise în oraş şi imagini dezolante, mizerie şi cerşetori. Din fericire, descoperise un tânăr care vorbea destul de bine engleza şi care o însoţise în călătoriile ei şi de fiecare dată când voia să ia un interviu. La început, îşi dorise să cunoască mulţi oameni, să le vorbească şi să le asculte poveştile, aşa că băiatul fusese un ajutor nepreţuit. Tot el fusese cel care o iniţiase în bucătăria tradiţională.

îi povesti apoi lui Mark despre călătoria ei în căutarea celebrelor moschei, ca şi despre experienţa din port. Ar fi putut să-i vorbească toată ziua, iar undeva între desert şi încă un pahar de vin, hotărî că e cazul să se oprească, dacă nu vrea să-l obosească şi să-l plictisească.

- Cafea? întrebă el, cu o voce care nu părea obosită sau plictisită.

- Mi-ar plăcea. A fost o cină foarte plăcută, îţi

mulţumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea.

Ochii lui o fixau cu interes, iar tânăra se simţi deodată jenată. Era surprinzător, pentru că rareori se simţea jenată în compania bărbaţilor. Nu avea nici o idee despre ce i se întâmpla. Era ceva la acest bărbat deosebit, care îi producea acel sentiment de jenă. Să fi fost din cauza ochilor lui? Sau a felului în care o privea? Nu ştia.

El spuse foarte puţine lucruri de-a lungul serii, ceea ce era neaşteptat, pentru că, de obicei, ea era cea care asculta. Privind figura prelungă şi puternică, se întrebă ce fel de bărbat era. Spusese că e profesor, dar nu arăta ca unul. Era tânăr, în jur de treizeci de ani şi părea mai degrabă un sportiv. îi era destul de greu să şi-l imagineze la catedră, vorbind ore în şir despre chestiuni plictisitoare.

- Spune-mi, ce faci aici? îl întrebă Sanny, întinzând mâna să ia ceaşca de cafea.

- Am câteva cursuri de ţinut. Foarte neinteresant.

- Oh, nu cred acest lucru! exclamă ea, spunându-şi că nimic din ceea ce-l privea pe acest bărbat nu putea fi neinteresat. Povesteşte-mi!

- Dacă insişti. Voi încerca să fac să sune interesant.

Avea într-adevăr un zâmbet imposibil. Sanny îl ascultă vorbind, privindu-l cu mare atenţie. Aşa era politicos, dar îi dădea şi ocazia să-l observe mai bine. îi plăcea să se uite la el, să vadă cum i se schimbă expresia feţei, sclipirea dinţilor când zâmbea, ochii care i se luminau când râdea. îi plăcea părul lui blond, moale şi drept, cu o şuviţă care îi cădea pe frunte.

Mai târziu, el o conduse la hotel cu un taxi şi insistă s-o însoţească până la uşă. Holul hotelului era ca de obicei plin

de femei care îl priveau insistent pe Mark, aruncându-i grimase furioase lui Sanny.

- Cred că eşti clientul meu, observă ea şi că le încalc teritoriul.

- Aş putea face nişte observaţii, dar mă abţin.

- E foarte bine. Sunt în regulă, spuse ea începând să urce scările. Nu trebuie să mă conduci până la uşă.

- Am nevoie de mişcare.

Sanny se opri în faţa uşii şi scoase cheia.

- Mulţumesc pentru cină, făcu ea un gest de mulţumire din cap, care era în acelaşi timp o invitaţie să plece.

Oare de ce se simţea atât de neliniştită? Puse mâna pe clanţă, fără să deschidă uşa. Nu voia să-l invite înăuntru. Mâna lui i se opri pe umăr. Putea să-i simtă căldura prin haine. Ochii lui erau veseli. Oare râdea cumva de ea?

- Ne vedem curând, spuse el aplecându-se şi atingându-i uşor buzele cu ale lui. Noapte bună.

Se întoarse apoi pe călcâie şi dispăru.

Sanny intră în cameră şi se pregăti de culcare. Dar nu se simţea deloc somnoroasă. Poate mai putea să lucreze puţin, de exemplu să scrie la maşină notele pe care le luase toată ziua. Se aşeză pe scaun cu un oftat, privind carnetul acoperit de însemnări făcute în grabă, aproape indescifrabile.

Lucră o jumătate de oră, la început conştientă de zgomotele şi râsul care se auzeau de la parter, dar apoi reuşind să se detaşeze. Apoi începu s-o irite bâzâitul unui ţânţar. Se învârtea în jurul ei, fără să reacţioneze la încercările ei de a scăpa de el. în cele din urmă, se ridică

de pe scaun, luă o revistă care era aruncată pe pat, o rulă şi porni în urmărirea intrusului. N-avea nevoie de ţânţari în cameră, mai ales că puteau transmite malaria. Oare îşi luase medicamentele azi? Rămase o clipă pe gânduri. Desigur, era unul dintre lucrurile pe care nu le uita niciodată: să aibă grijă de sănătatea ei.

Atinse ţânţarul cu o lovitură norocoasă şi se aruncă pe pat, epuizată. Se simţea foarte încălzită, lipicoasă şi transpirată. Ar fi fost atât de bine dacă ar fi avut aer condiţionat în cameră! Umezeala era atât de mare, încât avea impresia că în curând vor începe să curgă picături de apă pe pereţi. Se gândi la Mark, imaginându-şi corpul lui înalt, atrăgător, întins într-un pat confortabil, într-o cameră răcoroasă.

Se spune că banii n-aduc fericirea, dar pot în orice caz să-ţi asigure confortul. Iar cu un pic de confort, era sigură că se putea simţi un pic mai fericită.

Fericirea. Renunţase la ea de mult, dar se descurca foarte bine fără ea. Avea o viaţă interesantă, putea să facă orice îşi dorea, să se ducă unde voia. Se bucura de viaţă în felul ei şi se obişnuise de mult cu singurătatea.

Soarele care se strecura prin perdele o trezi a doua zi. Se ridică din pat şi se îndreptă spre baia de pe hol, pe care o utiliza cu mare grijă. După ce se spălă, îşi puse o rochie albastră de bumbac, sandale de piele joase şi coborî să ia micul dejun.

Mark stătea în mijlocul sălii restaurantului. Era greu să nu-l observi, pentru că era înalt, blond şi singurul alb din încăpere.

- Surpriză, surpriză, spuse ea, ajungând la masa la care stătea.

El zâmbi larg.

- Bună dimineaţa, Sanny Joy.

- Bună dimineaţa. Te rog, nu mai spune şi Joy. Sanny e destul de rău şi singur, ridică ea din umeri, râzând.

- Dar de unde vine acest nume Sanny? N-am mai auzit.

- De la San din San Francisco. Părinţii mei au avut o relaţie furtunoasă şi pasională acolo şi se pare că aşa am apărut eu. Romantic, nu?

- Foarte.

Tonul vocii lui nu lăsa să vadă ce credea cu adevărat.

Da, romantic la naiba, îşi spuse ea în gând. Mama ei era însărcinată în luna a şasea când tatăl ei acceptase în sfârşit s-o ia de soţie. Sanny avea trei luni când bărbatul ajunsese la concluzia că făcuse de fapt o greşeală, aşa că plecase şi nu se mai întorsese niciodată. Când Sanny avea patru ani, mama ei era deja o alcoolică fără scăpare, iar statul o încredinţase părinţilor adoptivi. Prea multor părinţi adoptivi.

- Aha, de acolo vine Sanny Joy. Crezi că toţi chelnerii au intrat în grevă? schimbă el subiectul.

- Uite că vine unul, observă ea.

Când chelnerul apăru la masa lor, tânăra comandă cafea şi pâine prăjită. Mark o privi dezaprobator.

- Fac cinste, aşa că te rog să comanzi ceva mai substanţial. Ia o omletă, ceva.

- Eşti un prinţ, dar nu, mulţumesc. Nu mănânc prea mult la micul dejun. în plus, domnule profesor, nu sunt săracă şi nici nu mor de foame.

El o privi fără să spună nimic, apoi se întoarse spre chelner şi comandă cafea, omletă şi pâine prăjită.

- De ce eşti aici? întrebă ea, jucându-se cu o lingură. Sau nu te-au mai lăsat fetele să pleci aseară?

- Fetele? râse el. Ca să spun adevărul, am avut câteva oferte fascinante când am plecat de aici, dar am reuşit să scap de ele.

- Cum?

- Nu vrei să ştii, zâmbi el fermecător, iar ea nu se putu abţine să nu râdă.

- Mi se pare periculos, observă Sanny.

- Sunt un motănel, râse el mai tare.

Da, sigur! Nu mă păcăleşti aşa de uşor, profesore! îşi spuse ea, dar dădu din cap aprobator:

- Da, pari un motănel.

- A sosit cafeaua, spuse el, în timp ce ceştile erau puse în faţa lor. Ce vrei, zahăr sau lapte? A, da, îmi amintesc. Preferi cafeaua neagră. Nu e rea, observă Mark, după ce gustă din ceaşca lui. Ce planuri ai azi?

- Nu mi-am făcut nici un plan, dar cred că trebuie să-mi fac bagajele şi să pun totul în ordine. O să plec mâine.

- Unde te duci?

- în Nord, la Yekepa. Am o fostă colegă de facultate acolo. S-a măritat cu un inginer suedez care lucrează pe un câmp petrolier.

Tot timpul micului dejun vorbiră despre planurile ei de călătorie. După masă făcură o plimbare, iar lucrurile pe care Mark le ştia despre Liberia, politica şi economia ţării, se dovediră fascinante.

Bărbatul avea un curs după-amiază la Universitate, iar

Sanny decise că vrea să participe şi ea. Economia nu era punctul ei forte, dar acest bărbat o intriga şi voia să afle ce are de spus. Sala era plină de studenţi, dar timp de o oră, cât Mark vorbi, fu linişte, ca într-o peşteră. Ştia într-adevăr să captiveze audienţa, observă Sanny cu admiraţie. Apoi, încă o oră, răspunse la întrebări.

- O, chiar eşti bun! îl felicită ea după aceea.

- Mulţumesc, răspunse el cu gravitate, dar ochii îi râdeau.

- Chiar am învăţat nişte lucruri.

- Sunt uşurat să aflu asta!

Un taxi îi duse la hotelul lui, iar el o invită să bea ceva, apoi la cină. Sanny refuză, pentru că începuse să se simtă ca o operă de caritate, ceea ce nu-i plăcea deloc.

- Trebuie să-mi fac bagajul, să mă spăl pe cap şi să mai fac câteva lucruri. O să mănânc un sandviş la mine la hotel.

- O să merg cu tine, în acest caz.

Ochii lui o fixau într-un fel care o făcea să se simtă neliniştită.

- De ce?

- De ce crezi?

Sanny se prefăcu gânditoare câteva clipe.

- Te-ai îndrăgostit până peste cap de mine.?

- Ai ghicit.

- O, sunt flatată! Tu un profesor, eu o persoană fără scop în viaţă!

- Sunt serios, zâmbi el fermecător.

Ea îi răspunse cu un zâmbet la fel de larg.

- Si eu la fel. Ce spui, mai bem ceva?

După ce paharul îi fu umplut din nou cu gin şi apă tonică, tânăra îl ridică spre el:

- Noroc! Si fie ca inima să ţi se vindece repede după plecarea mea!

- N-ai pic de tact, spuse Mark, clătinând din cap. Râzi de sentimentele mele.

- în nici un caz! Sper doar să nu suferi prea tare. Nu vreau să sufere cineva din cauza mea, nu merit atâta ostenealã.

- Cine spune asta?

- Eu, răspunse ea, luând o înghiţitură din pahar. Credemă, ştiu foarte bine. Am frânt câteva inimi de-a lungul vieţii. Nu ştiu de ce continuă să se întâmple.

Desigur, ştia de ce se întâmpla. „lubeşte-i şi părăseşte-i“ era singurul mod în care se putea raporta la bărbaţi. Toată viaţa fusese părăsită: de propria mamă, de părinţii adoptivi, de primul iubit din liceu. Nu voia să lase acest lucru să se întâmple din nou. Nimeni n-o va mai părăsi vreodată. Avea deja douăzeci şi patru de ani şi se descurca foarte bine. îi era uşor să-şi facă prieteni, pentru că se înţelegea bine cu toată lumea, atâta vreme cât relaţia mergea aşa cum voia ea. Nu voia complicaţii: nu mai voia durere, lacrimi, tristeţe şi nefericire. Timpul lacrimilor a trecut de mult. Râsul e mult mai sănătos. Aşa că râdea mult, glumea mult şi-şi făcea mulţi prieteni. Lumea o plăcea.

-Nu-ţi face probleme pentru inima mea, ridică Mark din umeri. Sunt băiat mare.

Ea dădu din cap.

- Da, foarte mare. Cât? Un metru optzeci sau un metru

nouăzeci?

- Un metru nouăzeci. Tu eşti mică. Un metru cincizeci şi cât?

- Cincizeci şi cinci. Din cauza lipsei de dragoste, cred. De aceea nu creşti în înălţime. Am citit într-o revistă.

- Am foarte multă dragoste să-ţi dau, glumi el.

- Mulţumesc, dar cred că e deja prea târziu.

- S-ar putea să ai dreptate. Dacă ai terminat paharul, pot să te duc la hotel ca să-ţi termini de făcut bagajul şi să-ţi faci baie, sau ce mai ai de făcut, astfel încât la opt să fii gata să luăm cina.

- Nu renunţi, nu-i aşa? zâmbi ea mustrător.

- Aşa am ajuns profesor. Nu renunţ.

Sanny oftă şi se ridică de pe scaun.

- Ei, nu pot să mă confrunt cu aşa ceva.

- Foarte bine, înveţi repede, dădu el din cap triumfător.

Nu te împăuna atât, îi spuse ea în gând. Ştiu cum să mă descurc foarte bine cu tipi ca tine.

Dar oare ştia? Mark nu era ca nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse. în primul rând, era mai în vârstă, ceea ce însemna că avea şi mai multă experienţă. Părea amuzat de ea, ceea ce era în ordine. Multă lume era amuzată de ea, dar era singurul cu care avea impresia că se uita dincolo de ce voia să arate. în spatele râsului lui se ascundeau gânduri, multe gânduri secrete.

îţi imaginezi tot felul de lucruri, îşi spuse ea, în timp ce făcea baie. Din fericire, avea părul lung, altfel i-ar fi fost imposibil să scape de şampon cu şuviţa firavă de apă care curgea la duş. Dar mâine va fi acasă la Laurie, iar acolo va avea ocazia să facă o baie adevărată.

Mai târziu, făcu din nou inventarul toaletei ei sărăcăcioase, întrebându-se ce să poarte la cină. Va trebui să poarte din nou rochia de bumbac, proaspăt spălată şi călcată. Toate celelalte haine erau haine practice, pentru călătorie, purtând deja semnele timpului. Dar nu conta ce purta, la urma urmei. Mark n-avea de ce să se aştepte s-o vadă purtând ceva luxos, deoarece ştia care era situaţia şi ce făcea ea.

Cartea pe care o va scrie va trebui să fie un succes. Va fi diferită de tot ce s-a scris vreodată. Alesese deja stilul şi era sigură că va prinde la cititori.

Ar fi cazul, dacă nu vei ajunge la azilul pentru săraci, îşi spuse Sanny, încruntându-se. Sau o să te întorci la vechiul tău ziar şi o să scrii despre inaugurările magazinelor sau despre licitaţiile de obiecte vechi.

Gândul acesta era deprimant, aşa că oftă, trăgându-şi rochia pe ea. Nu avea o oglindă în cameră, aşa că luă oglinda din poşetă, pe care o sprijini pe masă de un pahar, încercând să se machieze. N-avea nevoie de prea mult machiaj: un pic de rimel şi de ruj. Avea cel mai frumos bronz din viaţă şi se bucura de el. Cu ochii căprui închis şi părul aproape negru părea să provină din zonele mediateraneene.

Părul ei era des, buclat şi încă umed. îi lua destul de mult să se usuce, datorită umidităţii din atmosferă, iar uscătorul de păr ar fi ocupat prea mult loc în bagaj.

La opt fix, răsună o bătaie în uşă. Când deschise, imaginea lui Mark, care stătea în cadrul uşii, îmbrăcat în haine uşoare de vară, cu cămaşa descheiată, o făcu să înghită brusc în sec.

- Intră. Credeam că ne vom vedea în hol.

- N-aveam încredere în tine, zâmbi el.

- Acesta nu este un lucru pe care să-l spui unei doamne! protestă Sanny, indignată. Uită-te la mine, arăt de parcă.

- Arăţi minunat.

Bărbatul făcu un pas spre ea, o prinse în braţe şi o sărută.

îi luă o clipă să realizeze ce se întâmplă, apoi fu copleşită de căldura îmbrăţişării lui, iar inima începu să-i bată mai repede. Nu era în stare să se mai gândească la nimic. Sărutul era profund, fierbinte, iar ea stătea în braţele lui ca hipnotizată. Când îi dădu drumul, rămase privindu-l, fără să poată spune nimic.

Era înspăimântător.

Ar fi vrut să spună ceva. De ce nu putea spune nimic? în ochii lui era o lucire maliţioasă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mark. Nu ştii să săruţi?

Ea înghiţi cu greu şi reuşi să zâmbească.

- Nu mai am antrenament.

Ah, nu era cea mai bună replică!

- Putem să reparăm acest lucru, şopti el.

- Nu acum, râse ea uşor. Sunt moartă de foame. Nu era vorba că vom merge la cină?

Mirosul pielii şi al parfumului lui îi umpluseră nările. Făcu un pas înapoi, deschizând apoi repede uşa:

- Pe aici, profesore.

Inima ei încetase să mai bată cu putere, iar acum putea să gândească limpede. N-avea însă nici un sens să

nege că i se întâmplase ceva, dar nu era sigură dacă o încânta sau o înspăimânta acest lucru. Poate ambele.

- După tine, o ironiză Mark, ţinând uşa deschisă, astfel încât fu nevoită să treacă pe sub mâna lui întinsă.

Nu mai râde de mine, profesore, îl avertiză ea în gând. Data viitoare, s-ar putea să nu mă mai păcăleşti atât de uşor. Data viitoare? Dar urma să plece mâine. Aşadar, rămas-bun, profesore!

Mâncarea servită la hotelul ei era mediocră, dar nici nu se aşteptau la altceva. împotriva dorinţei ei şi a protestelor, Mark comandase o sticlă de vin, din care turna cu generozitate. Odată ce era în paharul ei, cum putea refuza vinul? Bea, iar el îi turna din nou. începu să-şi dea seama că vorbeşte prea mult. Mâncarea nu era foarte bună, aşa că vinul o ajuta să înghită. El abia gusta din vin, pe când ea bea. Când îşi dădu seama de acest lucru, era deja prea târziu.

La urma urmei, ce importanţă mai are? se întrebă Sanny. Mă simt bine. Mă bucur de nişte vin şi de conversaţia unui bărbat fermecător şi inteligent, care mai şi plăteşte totul.

Acest gând aproape o smulse din starea provocată de vin. Nu va plăti pentru această masă! îl informă despre hotărârea ei, iar Mark dădu din cap, cu aerul exasperat al unui profesor care îşi dă seama că o studentă nu înţelege nimic, chiar dacă i-a explicat de nenumărate ori.

- Nu înţeleg de ce trebuie să faci atâta caz, ridică el din umeri. Nu văd ce rău poate fi că plătesc pentru o masă.

- Nu e vorba numai despre acestă masă, se încăpăţână ea. Mi-ai dat de mâncare în ultimele douăzeci şi patru de

ore, acum e rândul meu să plătesc.

- N-am ţinut cont de rânduri, spuse el. Ai grijă de banii tăi. Am un sentiment neclar că vei avea nevoie de ei.

Sanny se încruntă.

- Eşti un înfumurat.

Se opri la timp, înainte de a-l mai jigni. Nu încerca decât să fie drăguţ cu ea. Oare cum se întâmpla că toţi bărbaţii care încearcă să fie drăguţi cu femeile, nu fac decât să le reducă la statutul unor fetiţe neajutorate? Oftă teatral, terminându-şi vinul.

- N-am venit aici ca să fiu copleşit de insulte, răspunse el, privind-o urât. Cred că ar trebui să cerem nişte cafea.

Sanny hotărî că mai bine renunţă la acest subiect. Nu era pregătită pentru o adevărată ceartă, mai ales că se simţea cu adevărat bine. Subiectele pe care le abordară după aceea erau inofensive.

Mai târziu, după ce abandonară cafeaua îngrozitoare la gust, Mark o conduse până în faţa camerei, îi luă cheia din palma tremurătoare, deschise uşa şi o urmă înăuntru.

Cine se credea? I-a dat vin, a condus-o la uşă şi acum. Numai că nu-i va merge. Ea va fi cea care decide.

Oare de ce se simţea atât de nervoasă? Era ridicol! îl privi cum stătea rezemat de uşă şi o urmărea cu un zâmbet ironic.

- Nu te-am invitat, observă ea cu drăgălăşenie.

- Stiu. Sper că nu ţi-e teamă, nu-i aşa?

- Să-mi fie teamă? Desigur că nu. Eşti un motănel, nu?

El zâmbi larg.

- Uneori sunt un tigru.

- Dar nu primesc tigri în cameră.

- Nu? De ce nu?

- Sunt prea agresivi.

- înţeleg, dădu el din cap, fără să înceteze să zâmbească. îmi pare rău.

- Cred şi eu.

îl privi lung, simţindu-se copleşită de frustrare. Cum o să-l facă să plece? Oare era doar un joc, sau o voia cu adevărat? De ce nu spunea nimic? Foarte bine, ea n-are de gând să rămână tăcută.

- Dacă tot eşti aici, ce părere ai de ceva de băut? Am nişte apă caldă şi o cutie de lapte praf, dacă te tentează un pahar de lapte.

- Cred că mă duc acasă, răspunse Mark sec.

Cu mâinile în buzunare, rămase în aceeaşi poziţie.

Ea făcu un pas înainte.

- îţi mulţumesc pentru timpul plăcut petrecut împreună. Mi-a plăcut cursul tău. Sper că şi restul şederii va fi la fel de plăcută.

Bărbatul începu să râdă, îndreptându-se.

- Cred că te-am speriat, pentru câteva secunde!

N-avea nici cea mai mică intenţie să-l lase să o provoace. Atacul era singura soluţie. Nu-i mai era teamă. Fără să se mai gândească, se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze. Inima îi bătea cu putere, iar sângele i se urcase în obraji.

Se retrase repede.

- La revedere, tigrule.

Mâinile lui îi coborâră pe umeri, iar el o privi amuzat.

- O, nu, şopti el, nu e atât de uşor.

Capitolul 2

Făcuse o greşeală monumentală. Grăbită, se dădu un pas înapoi, prinse clanţa uşii şi o deschise repede.

- Trebuie să pleci, zâmbi ea, altfel o să strig şi o să trezesc tot hotelul.

- Nu, n-o vei face.

Mark se aplecă, strângând-o cu putere în braţe, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. O sărută încet, seducător, provocator. Sanny simţi că se topeşte în braţele lui, amestecul dintre vin şi atingerea lui fierbinte făcând-o să simtă că pluteşte.

Când se retrase în sfârşit, era deja cucerită. Rămase privindu-l nedumerită, ameţită şi fără să-şi poată reveni. înainte să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, el ieşi pe uşa deschisă, ajunse pe hol şi se mai întoarse o ultimă oară, zâmbind:

- La revedere, Sanny Joy.

Plecase. Tânăra trânti uşa şi se aruncă pe pat.

- La revedere, la naiba, profesore, murmură ea. Mâine plec şi în nici un caz n-o să mă găseşti. Africa de Vest este foarte mare.

Brusc, se simţi copleşită de dezamăgire. Fusese o seară grozavă, iar ziua trecută, la fel. Mark Taylor era într-adevăr un bărbat minunat.

Ba nu, nu era.

De ce nu era acum cu ea? N-a plecat când i-a spus să plece, iar Sanny îşi spusese că va rămâne, după acel sărut care o cucerise. Dar nu, el plecase, ieşise pe uşă, lăsând-o aşa. Amintirea atingerii lui o făcea să se înfioare. N-

avusese nici un drept să-i facă aşa ceva. închise ochii, văzând parcă într-un vis silueta înaltă, suplă, ochii albaştri, veseli, părul blond strălucitor.

Of, măcar dacă la următorul curs, studenţii o să-l enerveze! Sau dacă un vraci local o să arunce o vrajă asupra lui! Sau dacă.

Se aruncă pe pernă şi izbucni în plâns. După ce se mai calmă, hotărî că avea nevoie de un pahar cu lapte rece. în baie se spălă pe faţă, apoi coborî în hol, aruncând priviri de gheaţă oricui trecea prin faţa ei. Luă un pahar cu apă cu gheaţă de la bar, se înapoie în cameră şi prepară băutura.

Aşezându-se confortabil în pat, cu o pernă la spate şi genunchii ridicaţi la bărbie, bău încet paharul de lapte. întotdeauna laptele avea puterea să o facă să se simtă mai bine.

A doua zi, îşi adună bagajele şi după micul dejun coborî spre şosea, de unde luă un taxi.

Ca să ajungă pe coastă, Sanny făcu autostopul, luând mai întâi o maşină spre Marshall, condusă de un tânăr înat şi slab, proprietar al unei plantaţii de cauciuc. Poveştile pe care i le spunea erau cam fanteziste şi nu credea nici un cuvânt din ele, dar era o persoană amuzantă, iar tânăra era recunoscătoare pentru că o luase în maşină. De la Marshall spre Buchanan merse cu un misionar german, care îi vorbi despre salvarea sufletelor şi religiile lumii. Părea să facă totul cu plăcere, iar acesta era, din punctul de vedere al lui Sanny, singurul mod în care merită să-ţi trăieşti viaţa.

Dacă poţi desigur, pentru că uneori soarta nu e de partea ta. Cu toate acestea, chiar în cele mai potrivinice

circumstanţe, poţi găsi ceva pozitiv. Dacă viaţa îţi dă numai lămâi, n-ai decât să faci limonadă. Devenise o mare adeptă a găsirii zahărului cu care să-ţi îndulceşti viaţa.

După ce căută nişte fructe, care să o ajute să îndure foamea pe drumul lung dintre Buchanan şi Yekepa, alese să meargă acolo cu unul dintre autobuzele liniei locale.

Drumul era lung şi plictisitor, prin zone aproape sălbatice, sau prin câmpuri cultivate.

Laurie o aştepta pe mica platformă a gării. înaltă, blondă şi foarte frumoasă, părea foarte curată în rochia albastru deschis, făcând-o pe Sanny să se simtă murdară şi stângace în rochia ei plină de praf şi pe alocuri decolorată de soare.

Era foarte încântată s-o vadă, iar Laurie dădea şi ea dovadă de un entuziasm neobişnuit. Sanny se simţi îmbrăţişată cu căldură. Prietena ei fusese întotdeauna rezervată, fără manifestări de afecţiune, motiv pentru care deseori Sanny o invidia.

Un localnic le ajută să care bagajele spre Peugeotul mic şi strălucitor al lui Laurie. în drumul scurt spre casă, tânăra ascultă cu uimire o relatare foarte emoţională a necazurilor şi dezamăgirilor prietenei ei. Ura acest oraş mic şi neîngrijit. îi ura pe oamenii din el. îl ura pe soţul ei, care se prostea cu o infirmieră germană. îşi ura viaţa şi se ura pe ea.

Ei, în acest caz, îşi spuse Sanny, nu trebuie să se mai obosească s-o întrebe ce mai face.

- Stii ce spune? spuse Laurie cu dezgust, vorbind despre soţul ei. Spune că sunt o nesuferită răsfăţată şi

egoistă. Că mai bine aş fi rămas acasă şi m-aş fi măritat cu un dentist!

Era ceva adevăr în aceste cuvinte, hotărî Sanny, simţind apoi că îşi trădează prietena. Nu înţelesese niciodată de ce Laurie se căsătorise cu Bengt. în primul rând, nu-l cunoştea de prea mult timp. Apoi, ideile ei despre o viaţă frumoasă cuprindeau o casă într-unul dintre cartierele luxoase ale Bostonului, case de vacanţă sau croaziere în Caraibe. Chiar dacă Bengt avea foarte multe de oferit, căsătoria lor nu putea să-i aducă aceste lucruri. Era înalt, frumos şi atrăgător. Era inteligent şi câştiga mulţi bani. Probabil că era şi un amant foarte bun, acesta fiind cel mai probabil motivul pentru care Laurie îl luase de soţ, îşi spuse Sanny cu cinism.

După ce îi fu arătată camera, care era foarte confortabilă, ca restul casei, se dezbrăcă şi făcu un duş. Rămase multă vreme sub jetul puternic de apă, simţindu-se înviorată. După ce se îmbrăcă în rochia lungă de bumbac, plecă în căutarea lui Laurie. O găsi în bucătărie, dând instrucţiuni bucătăresei.

- Hai să luăm câte un pahar de vin şi să stăm afară, propuse gazda, scoţând din frigider o sticlă de vin alb. Bengt lucrează până târziu, adăugă ea ironic, şi îţi cere scuze. O să te vadă mai târziu.

Nu mai rămăsese prea mult din înfăţişarea calmă a lui Laurie, iar Sanny îşi urmărea prietena cu mirare crescândă.

- N-o să fiu de prea mare ajutor, ridică ea din umeri. Nu sunt un expert în probleme de cuplu şi nu-mi dau seama care este problema.

- Dar te pricepi la bărbaţi.

- La unii dintre ei. Cred că ştiu destule ca să înţeleg că nu sunt făcută pentru căsătorie.

- Ar fi trebuit să te ascult, spuse Laurie cu amărăciune. Mi-ai spus să nu mă mărit cu ticălosul.

Dar Bengt nu era un ticălos, sau cel puţin nu aşa îşi amintea ea.

- Eu una prefer să fiu singură şi liberă. E cea mai simplă cale. Dacă te implici în viaţa cuiva, mai ales din punct de vedere emoţional, totul devine foarte complicat. Eu n-am nevoie de aşa ceva. E foarte bună brânza asta, încercă apoi Sanny să schimbe subiectul. N-am mai mâncat de mult. De unde o luaţi?

- De la magazin, ridică din umeri gazda. E importată, desigur. Vinul era rece şi răcoritor. Seara se lăsase aproape pe nesimţite,
iar atmosfera se răcorise. Florile din grădină parfumau totul în jur. Era un loc minunat, unde să stai şi să te relaxezi după o zi fierbinte.

- E foarte frumos aici, comentă Sanny. îmi place casa ta.

- Aşteaptă să stai aici un an! suspină Laurie.

- Dar ce este în neregulă aici?

- Mie îmi place Boston.

Stiam asta, dădu tânăra din cap cu exasperare.

- Pare să fie un oraş foarte liniştit, observă ea. Mi-ai spus că e piscină, un teren de tenis, unul de golf. Că aveţi bibliotecă şi că sunt mulţi străini, care lucrează pentru mină. Ce altceva îţi mai doreşti?

Expresia lui Laurie era grăitoare. Ei îi plăcea viaţa din

Boston. Poate că soţul ei avea dreptate, că era răsfăţată şi c-ar fi fost mai bine să se mărite cu un dentist. Femeia deja bea al doilea pahar de vin, ceea ce o ducea cu gândul la seara trecută. Si la Mark.

Putea să-i simtă sărutul şi braţele în jurul ei. Era chiar ridicol. Nu-l cunoştea decât de două zile, dar avea tot felul de gânduri şi sentimente amestecate despre el.

Cu un efort, se întoarse spre prietena ei, care fixa mohorâtă paharul de vin din mână.

- în acest caz, de ce te-ai mai măritat cu el? întrebă ea.

- Pentru că îl iubeam, răspunse gazda ei cu mânie. M-a copleşit cu accentul lui şi bronzul acela indecent în mijlocul lui ianuarie. E atât de fermecător şi de sofisticat! Am fost surdă, mută şi oarbă. L-aş fi urmat până la capătul lumii, exact ce am făcut.

în nici un caz, îşi spuse Sanny. Când stai aici la umbră, bei vin rece şi mănânci brânză, ai la dispoziţie terenuri de agrement şi o bibliotecă, n-ai de unde şti ce înseamnă capătul lumii. Dar nu avea nici o dorinţă să ştie. Dacă prietena ei ar fi bănuit cum trăise în ultimele câteva luni, credea că ar fi avut un şoc. Oare cum reuşiseră să fie atât de bune prietene în facultate? Păreau că nu mai aveau foarte multe în comun, asta dacă avuseseră vreodată. Oamenii se schimbă de-a lungul vieţii.

- Dar cum te-ai schimbat atât de repede? întrebă Sanny. Dacă erai atât de nebună după el, aceste lucruri n-ar fi trebuit să conteze. Sau cel puţin aşa se spune, ridică ea din umeri. Nu ştiu din proprie experienţă.

Si mă rog să n-o aflu niciodată, continuă ea în gând. Dragostea, dacă despre ea era vorba, cauza foarte multă suferinţă. Ea, Sanny Joy, va evita această boală.

- Nu ştiu nici eu, oftă Laurie. Am venit aici şi totul s-a schimbat. Bengt trebuia să se ducă la serviciu în fiecare zi, iar eu rămâneam acasă. Deodată, nu mai eram cel mai important lucru din viaţa lui. îşi ia slujba foarte în serios, practic e căsătorit cu ea. Stii de ce m-a luat de soţie? Era sătul de viaţa de burlac. A hotărât că se va întoarce cu o soţie. Mă îndoiesc serios că m-a iubit vreodată, se încruntă ea, turnându-şi încă un pahar de vin. Oricum, acum a întâlnit-o pe asistenta asta germană, care se pare că e foarte iubitoare, iar eu sunt la fel de folositoare, ca o a cincea roată la căruţă.

- Ce o să faci? o întrebă Sanny.

- O să plec, ce altceva? N-o să stau aici să sufăr degeaba. Voiam să te rog.

Oh, Doamne! oftă Sanny.

Laurie ezită.

- Mă întrebam, când te vei întoarce în sud, nu pot veni cu tine?

- Nu mă întorc în sud. Plănuiam să merg spre est, spre Coasta de Fildeş. Trebuie să fie o cale să ajung acolo, fără să mai fac drumul întors.

- Nu ştiu, o privi Laurie cu uimire. Dar ce faci, călătoreşti tot timpul? Cred că e foarte amuzant, de una singură.

- Lucrez, răspunse tânăra, povestindu-i apoi de ce se ocupa.

- Si ce s-a întâmplat cu slujba la ziar?

Sanny ridică din umeri.

- Mi-am dat demisia. Voiam să fac asta - să călătoresc, să întâlnesc oameni, să văd ceva din lume.

- Ce-ar fi dacă aş veni cu tine?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Laurie, eşti nebună! Nu ţi-ar plăcea! Eu stau în hoteluri ieftine, merg cu autostopul sau cu autobuzele locale. Mănânc pe drum. N-ai putea rezista nici măcar o zi.

Nu eleganta, sofisticata, iubitoarea de confort Laurie.

Femeia îşi privi paharul.

- Nu, presupun că ai dreptate.

- Dar de ce nu iei autobuzul spre Buchanan, apoi un tren spre Robert's Field şi de acolo avionul spre casă?

- Asta va trebui să fac. Dar hai să mâncam, zâmbi Laurie, ridicându-se brusc. Să le ia naiba pe toate! Absalom ne-a gătit ceva foarte bun, să ne bucurăm de masă. Cât stăm la masă, poţi să-mi povesteşti aventurile tale.

Era o uşurare pentru Sanny să părăsească Yekepa, câteva zile mai târziu. Să stea cu Laurie era deprimant şi nu putea face mare lucru pentru ea. Ce prietenă era! îşi spuse ea cu amărăciune, simţindu-se aproape vinovată. N-avea cum să nu se simtă în acelaşi timp nerăbdătoare şi exasperată de problemele prietenei ei. Fusese naivă, ar fi trebuit să rămână în Boston şi să se mărite cu un dentist. Din toate poveştile pe care i le spusese în ultimele zile, era foarte clar că ruptura intervenită în căsătoria ei era în acelaşi timp vina amândurora, pentru că Bengt ar fi trebuit să fie mai decent şi să nu înceapă o relaţie în faţa întregului oraş. Un astfel de comportament era de neiertat.

Aşa că, în clipa când urcă în cabina camionului care urma s-o ducă departe, Sanny răsuflă uşurată.

O săptămână mai târziu ajunse la Abidjan cu un carnet plin de povestiri, note, anecdote şi interviuri. Găsi un hotel mic nu departe de centrul oraşului, unde lucră ceva vreme

închisă în cameră.

Mâncarea din hotel era franţuzească şi foarte bună, spre încântarea tinerei care nu mâncase decât fructe şi câteva feluri de mâncare inofensive, dar care alcătuiau o dietă destul de monotonă. Chiar dacă era nerăbdătoare să viziteze oraşul, se străduí mai întâi să termine ce avea de lucru. Trebuia să trimită o copie la ziar, pentru a fi publicată. Când termină cu toate acestea, răsuflă uşurată.

Tocmai se pregătea să coboare pentru cină, când auzi o bătaie în uşă. O deschise, aşteptându-se să vadă vreunul dintre angajaţii hotelului, dar în loc de aceasta, primul lucru pe care îl văzu fu un piept larg, îmbrăcat într-o jachetă verde. Ridică încet privirea, spre ochii albaştri ai lui Mark Taylor.

- Bonsoir, mademoiselle, spuse el, intrând în cameră.

- Bonsoir şi ţie, răspunse ea zâmbind uşor, dar uluită de cât de tare începuse să-i bată inima.

Ce e în neregulă cu mine? se întrebă ea, intrată în panică. Picioarele îi tremurau şi aproape că-i era imposibil să mai gândească. îi era greu până şi să respire. Acest bărbat părea foarte periculos pentru sănătatea ei.

Arăta foarte bine. Se uită la el lung, fără să spună nimic, iar bărbatul începu să râdă:

- Ce mai faci? A fost frumos la Yekepa, în vizită la prietena ta?

- Minunat. Tu ce faci?

- Extrem de bine, mai ales în ultimele două minute.

- Cursurile cum merg?

- Sunt mari succese peste tot.

Se părea că studenţii se purtau foarte bine cu el şi nici

nu părea atins de vreun blestem al unui vrăjitor local.

- Cum te descurci cu vrăjile? întrebă ea, încercând să caute un mic răgaz pentru a respira.

- Ce vrăji? Despre ce vorbeşti?

- A, nu, nimic, zâmbi ea. Tocmai voiam să cobor pentru cină. Vrei să mergi cu mine?

Bărbatul o privi lung.

- Te porţi ciudat, declară el.

- îmi pare bine că ai observat. Haide, vii?

îşi luă poşeta şi se îndreptă hotărâtă spre uşă. Mark o urmă, închizând uşa după el.

- Nu vrei să încui? întrebă el calm.

- A, ba da. Cheia e aici. undeva.

Scotoci repede în poşetă. Unde eşti, cheie proastă? îi luă destul de mult timp s-o găsească. O făcea să se simtă nervoasă aşa cum stătea lângă uşă, calm, netulburat. Când o găsi în sfârşit, o scoase repede şi încuie uşa. Mâinile îi tremurau.

- Hai să găsim un loc decent unde să mâncăm, spuse el, conducând-o afară din holul hotelului, înainte să aibă timp să protesteze.

- Dar mâncarea de aici e foarte bună! exclamă ea, încăpăţânându-se să nu se mişte. Am mâncat aici patru zile la rând şi n-am murit încă!

- Eşti norocoasă. E timpul pentru o schimbare, e părerea mea. O să-ţi ofer ce are acest oraş mai bun.

- Eşti atât de snob! E ceva în neregulă cu mâncarea obişnuită?

- Nimic. Nu fi încăpăţânată, Sanny Joy.

- Nu-mi mai spune Sanny Joy!

- îmi pare rău, am uitat.

Făcu semn unui taxi şi o ajută să urce.

Cum las aşa ceva se să întâmple? se întrebă Sanny enervată. Nimeni nu m-a mai tratat aşa. Nu sunt decât un copil manipulat. Nu pot să las să se întâmple aşa ceva!

Rămase tăcută lângă el, iar nici el nu făcu nici un comentariu până când nu se aşezară la masă în restaurantul ales de el.

- Bun, comentă el în clipa în care se aşeză, dacă ai terminat cu nervii, putem să ne bucurăm de masă.

- Nu-mi place cum mă tratezi, se plânse ea.

- Da? Dar cum te tratez?

- Nu mă iei în serios.

Ochii lui străluceau.

- Dar te iau foarte în serios, Sanny.

- Nu la asta mă referеam! îmi ignori dorinţele. Nu iei în seamă motivele pentru care vreau anumite lucruri. Este lipsit de respect, dacă vrei să ştii! Nu-mi place să mă simt manipulată!

- Of, Doamne! oftă el. Nu ştiam că sunt chiar atât de rău. Trebuie să fiu o persoană îngrozitoare!

- Vezi? Este tocmai ceea ce spuneam! Doar râzi de mine!

- Nu, doar că nu-mi place să fac caz de nişte lucruri fără importanţă. Nu vreau decât să iau o cină plăcută în compania unei femei deosebite. Abia aşteptam această seară. îmi pare bine că te-am regăsit.

Cum putea rămâne supărată, când zâmbetul lui era atât de fermecător? Cum să fie mânioasă la vederea acestor ochi minunaţi? Mai bine îşi păstrează mânia pentru

alte ocazii. Mark nu câştigase disputa, putea considera remiză. Oftă, aproape convinsă că, în orice circumstanţă, era imposibil să câştige o dispută cu el. Numai că merita să încerce, dar într-o zi în care va fi în formă. Abia aştepta această ocazie.

într-o zi? Doamne, vorbea ca şi cum acest bărbat ar fi fost ceva sigur în viaţa ei. Din câte ştia, a doua zi putea să zboare spre Timbuctu.

El îi luă mâna.

- Sunt foarte încântat că te-am găsit.

- Mă flatezi, zâmbi ea. Dar cum m-ai găsit? De unde ştiai unde sunt?

- Tu mi-ai spus, nu-ţi aduci aminte?

- Da? Presupun că ai dreptate. Dar cum m-ai găsit în acest hotel? Doar n-ai verificat fiecare hotel de mâna a doua din oraş?

El râse amuzat.

- Nu, am pus pe cineva să facă acest lucru pentru mine. Ce părere ai de ceva de băut înainte de masă?

Era o nebunie, ca o poveste. îi provoca un sentiment ciudat, nu tocmai neplăcut, să ştie că o căutase. îl privi cu suspiciune.

- Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

- Despre băutură? Ba nu, sunt foarte serios.

Sanny oftă, exasperată.

- Despre faptul că ai angajat pe cineva care să mă găsească.

El dădu din cap cu gravitate.

- Foarte serios, Sanny. Ti-am spus că ne vom revedea. Nu eşti surprinsă, nu-i aşa?

Privirea lui era ironică.

- Bineînţeles că sunt surprinsă. De asemenea, nu sunt foarte sigură că-mi place ideea cuiva care întreabă în stânga şi în dreapta, încercând să mă găsească.

- Nu era decât un copil. Oraşul este plin de tineri cu calităţi surprinzătoare, care sunt foarte încântaţi să găsească un lucru de făcut. în plus, nu suntem în New York, aici nu sunt foarte multe hoteluri de mâna a doua. în două, trei ore a terminat. Acum, vrei să bei ceva sau nu?

Sanny comandă nişte vin şi hotărî să uite această poveste. Dacă domnul profesor are bani de irosit, de ce ar fi treaba ei? Da, numai că-i păsa, iar ce credea cu adevărat despre această problemă va descoperi mai târziu.

- Ai un curs în oraş? întrebă ea.

El dădu din cap.

- Desigur. Trebuie să-mi respect orarul. Am sosit în această dimineaţă, voi sta câteva zile.

- Apoi ce vei face?

- Trebuie să ajung în Nigeria.

Foarte bine, îşi spuse tânăra. Nu-mi va mai sta în drum.

- Iar tu vei merge în Ghana, nu-i aşa?

- Da, presupun că ţi-am spus şi acest lucru.

- Mi-ai spus.

Chelnerul le aduse meniul, iar Sanny privi repede lista mâncărurilor. Era o mare varietate de fripturi, ca şi mai multe mâncăruri cu fructe de mare, inclusiv creveţi şi homari. Creveţi în sos de vin alb. Homar Thermidor. Homar în sos de brânză. îi era foarte greu să ia o decizie.

- O să iau homar în sos de brânză.

Probabil era una dintre cele mai scumpe mâncăruri, dar nu-şi putea da seama pentru că, în buna tradiţie a şcolii

europene, meniul pentru doamne nu avea preţurile afişate.

- Ca aperitiv, ce iei? întrebă Mark.

- Avocado cu sos de vinete.

Urma să se bucure foarte mult de aceste delicatese. Mark comandă un cocteil de creveţi şi homar Thermidor pentru felul principal, apoi ceru lista de vinuri.

Mâncarea venea destul de greu, după cum se aşteptau. îşi petrecură timpul bând vin şi purtând o conversaţie uşoară. Sanny îi povesti călătoriile ei pe plantaţiile pe care le vizitase, iar el părea interesat de ceea ce spunea, punând din când în când întrebări.

Cina se termină târziu. Tânăra se simţea fericită şi sătulă. Se întoarseră cu taxiul la hotelul ei, un taxi foarte vechi, tipic african.

- Mulţumesc pentru seara minunată, spuse ea cu graţie în faţa uşii de la camera ei.

- A fost plăcerea mea. O să mă inviţi înăuntru?

Privirea lui Mark era amuzată şi ironică.

- Nu vreau să-ţi dau o impresie greşită, zâmbi ea. în plus, n-am nimic de băut să-ţi ofer, în afară de..

- De lapte praf, da. Stiu, ştiu. O să mă duc la bar să cer să ni se aducă nişte băuturi. Vreau să stăm de vorbă. Am o sugestie.

O sugestie sau o propunere? Nu voia să-l primească în cameră. Nu era nebună. Nu va reuşi niciodată să-l convingă să plece.

- E târziu, sunt obosită, oftă ea.

Mark îi luă mâna şi aruncă o privire la ceasul ei de la încheietură.

- E abia opt fără un sfert.

- Ceasul meu e în urmă. Opt fără un sfert a fost de mult.

- Cel puţin de două săptămâni. Am observat în Monrovia. De ce porţi un ceas defect?

- Pentru că e mai bine decât să nu porţi un ceas defect, ridică ea din umeri.

- Desigur, fu el de acord, e foarte logic. Deschide uşa, îi şopti el la ureche, trăgând-o în braţe.

- Mă doare capul, şopti şi ea, simţind cum inima începe să-i bată mai tare. Mirosul lui familiar îi umpluse nările. Obrazul ei aproape îi atingea pieptul şi trebuia să facă un efort să nu se aplece spre el. Deşi ar fi fost foarte confortabil.

- N-o să te cuceresc împotriva voinţei tale, îi promise el, tot pe un ton jos.

Nu, probabil că o va face cu întreaga ei cooperare. Oh, Doamne, era ridicol. De ce era atât de nervoasă? De ce se purta ca o adolescentă la prima întâlnire?

- Dă-mi afurisita aia de cheie! spuse el, fără să ridice vocea, cuprinzându-i pumnul şi desfăcându-i degetele unul câte unul.

Sanny nu se împotrivi. O fac din nou! îşi spuse ea cu uimire. îl las din nou să treacă peste voinţa mea. De ce las aceste lucruri să se întâmple?

El deschise uşa, o împinse uşor înăuntru şi închise uşa după ei. Mark puse cheia pe masă, fără să încuie uşa, apoi veni spre ea, punându-i mâinile pe umeri.

- Sunt îndrăgostit de tine, spuse el.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, iar respiraţia aproape i se tăiase.

-Ai mai spus acest lucru. îmi pare rău.

-îţi pare rău? De ce?

-Dar e clar de ce. Nu sunt o persoană de care să fie foarte uşor să fii îndrăgostit. Nu e foarte practic. Călătoresc mult. Dar ce spui despre ceva de băut? se străduí ea să zâmbească. M-am răzgândit, cred că vreau ceva de băut.

- Entuziasmul tău pentru subiectul de mai devreme e impresionant, observă Mark cu răceală.

O privi fix o vreme, apoi se aplecă şi o sărută apăsat. Sărutul lui era pretenţios şi cerea răspuns. Mâinile puternice alunecară pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Tânăra simţi că ameţeşte. Nu putea să reziste şi răspunse cu aceeaşi ardoare. Era uluită de propriile sentimente, pentru că nu i se mai întâmplase aşa ceva cu nici un bărbat, să nu fie în stare să-şi controleze sentimentele.

Cu ultimele rămăşiţe de raţiune, se eliberă, îl privi în ochi şi zâmbi.

-O să mor asfixiată dacă nu încetezi, profesore! Doar nu vrei să te pomeneşti cu un cadavru! Am auzit că închisorile africane n-au nici grădini.

îşi trase în jos mânecile rochiei şi-şi trecu degetele prin păr, încercând cu efort să-şi recapete respiraţia şi să-şi calmeze bătăile inimii.

Câteva secunde, Mark o privi cu interes amuzat.

-Văd că vei fi o provocare.

-Sper şi eu. Spuneai ceva despre o băutură?

- Cred că ai o adevărată fixaţie pentru a schimba subiectele, nu-i aşa?

-Mă plictisesc foarte repede, ridică ea din umeri.

-Te plictiseşti? exclamă el. Aha, deci acesta era

motivul. în acest caz, aş face bine să aduc mai repede băuturile, adăugă el, îndreptându-se spre uşă, fără să uite să ia cheia de pe masă. Pentru orice eventualitate! fu replica aruncată cu un zâmbet.

Pentru orice eventualitate? Da, probabil că se vedea încuiat afară. Profesorul nu era deloc naiv. Ei, foarte bine, nici eu nu sunt, declară ea pe un ton războinic. O să găsesc un mod să mă descurc cu el.

Era totuşi mult mai uşor să se simtă curajoasă şi în siguranţă când el era plecat. întotdeauna fusese capabilă să dezvolte prietenii şi să se poarte cu bărbaţii cu un soi de detaşare. Era mai uşor la despărţire. Nu risca să fie rănită. Se bucura de clipe plăcute, fără să-şi facă probleme. Să iei totul uşor, cu detaşare, fără seriozitare, era o tactică întotdeauna învingătoare.

Dar de ce nu funcţiona acum? Ce era diferit la Mark Taylor?

Sanny oftă. Dacă aş şti răspunsul la această întrebare, aş şti şi cum să mă descurc cu el. Chiar în acea clipă el intră pe uşă, iar Sanny fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu arăta ca un bărbat cu care să se poată descurca.

- Au spus că vor fi aici cu băutura în zece minute, ceea ce înseamnă că vor ajunge cam în jumătate de oră, dacă nu mai mult, spuse Mark. Ce planuri ai pentru mâine?

Bărbatul se aşează lângă ea pe pat. Era singurul loc confortabil din cameră, trebuia să recunoască, dar ar fi preferat să se aşeze pe scaunul cu spătar, care era lângă masă. Sanny se mută un pic mai departe, evitându-i privirea amuzată.

- N-am văzut prea mult din oraş. Voiam să fac o

plimbare mâine. în ultimele zile am muncit.

Mark îi spuse că era ocupat după-amiază, dar nu avea nici un plan pentru dimineaţă, aşa că tânăra descoperi că, fără să-şi dea seama, fusese de acord să-şi petreacă dimineaţa cu el. Avea un mod foarte interesant de a pune problema şi a insista, de care nu erai conştient decât prea târziu.

Stie să mă manipuleze, clătină din cap Sanny. Nu era un lucru foarte îmbucurător.

Curând sosiră şi băuturile, iar ea gustă cu plăcere dintr-o băutură misterioasă, dulce şi aromată, dar în mod clar foarte alcoolizată. Ai grijă, se avertiză singură, nu-l lăsa să-şi ducă la bun sfârşit intenţiile.

- E un aer foarte închis, comentă el, ridicându-se din pat şi verificând fereastra. Nu se deschide mai mult de atât?

- E înţepenită, am încercat, ridică ea din umeri. Nu le poţi avea pe toate.

- Data viitoare ne vom întâlni în camera mea de hotel, hotărî el. Nu trebuie să mă chinui aici, în atmosfera aceasta înăbuşitoare, când există un loc răcoros, cu aer condiţionat, unde putem sta.

- Te-ai autoinvitat, îţi aduci aminte?

El o privi încruntat.

- Aveam o altă alegere?

- Desigur. Ai fi putut să alegi camera ta răcoroasă.

- Singur, vrei să spui. Poate doar dacă te-aş fi târât acolo de păr, aruncă el, în timp ce se străduia să deschidă fereastra, înjurând printre dinţi. Bine, pregăteşte-te, o avertiză el, o s-o trag cu putere.

Sanny se sperie la auzul trosniturii puternice, temându-se de ce era mai rău.

- E deschisă, anunţă Mark, chiar dacă nu mai era nevoie. S-ar putea să nu se mai închidă vreodată, dar cel puţin avem aer.

- Mulţumesc, îl ironiză tânăra, iar mâine o să-mi găsesc camera jefuită.

- Nu la al treilea etaj. Ar fi extrem de dificil să escaladeze cineva pereţii, mai ales că este un trafic destul de aglomerat. M-am gândit la acest lucru, nu-ţi face probleme.

Se gândea la toate, după cum se vedea. Sanny gustă din nou din pahar, studiind corpul puternic, atletic din faţa ei. Ar fi dorit să nu fie atât de atrasă de el. Ar fi vrut să nu se mai întrebe tot timpul cum ar fi dacă ar face dragoste cu ea. Sau să se poată stăpâni mai bine. Sau să o sărute din nou, pentru că era o atingere magică.

Bău din nou, conştientă de efectul alcoolului şi de sângele care alerga fierbinte prin vene, provocat de imaginaţia ei.

Mark se aşeză din nou pe pat, iar tânăra se simţi deodată cuprinsă în îmbrăţişarea lui minunată. Se întoarse spre el, oferindu-i buzele, sărutându-l cu pasiune, fără să-i pese de nimic altceva decât de prezenţa lui.

Răspunsul lui era pasional, fierbinte. Mâinile lui se mişcară încet pe corpul ei, mângâind şi atingând blând. Sanny nu se luptă cu emoţiile care o copleşeau, pentru că-i era imposibil. Era prea intoxicant, prea aţâţător. Inima îi bătea cu putere, iar căldura corpului lui, uşor de simţit prin rochia subţire, era îmbătătoare.

Mark îi cuprinse faţa, făcând-o să-l privească în ochi.

-Aşa a fost mai bine, şopti el, zâmbind.

Sanny respira neregulat, ştiind că este îmbujorată şi răvăşită. Si-ar fi dorit să n-o vadă atât de cucerită, de lipsită de control. îşi plecă privirea, închizând ochii.

-Mi-ai dat acea băutură ca să mă seduci? murmură ea.

El râse încet, trăgând-o din nou în braţe.

-Nu, voiam doar să te mai relaxezi, ca să poţi să-ţi exprimi mai bine sentimentele şi să-ţi dai voie să simţi.

-Ce înseamnă asta?

De ce oare trebuise să întrebe? Stia exact la ce se referea.

-Cred că ştii. Erai nervoasă şi încordată, din ce motive, nu-mi dau seama.

- E de vină imaginaţia ta, şopti ea, apropiindu-şi obrazul de pieptul lui.

Era atât de bine să stea în braţele lui, să se bucure de senzaţia corpului lui atât de aproape, simţind cum în interior creşte dorinţa de mai mult. Nu-i mai erau de-ajuns atingerile şi săruturile. Dar nu putea acum. nu atât de uşor.

-Ai adormit? şopti el.

-Da. Asta mi se întâmplă când beau prea mult, răspunse ea, rugându-se ca gândurile ei să rămână ascunse.

-în acest caz, cred că e mai bine să te las să te duci la culcare.

Vocea lui era amuzată, spre surprinderea lui Sanny, care credea
că va fi dezamăgit. îi dădu drumul din braţe şi se ridică brusc, cu agilitate. Rămase o clipă privind-o.

-Pleci? întrebă ea, surprinsă.

-Vrei să stau?

- Nu. Sunt prea obosită.

El dădu din cap cu înţelegere.

- Da, sunt sigur că te paşte şi o durere de cap.

- E doar vina ta. Nu ştiu de ce a trebuit să-mi dai să beau ceva atât de puternic, zâmbi ea.

- Cred că mi-ai interpretat greşit motivele, ridică el din umeri, îndreptându-se spre uşă.

Da, sigur! îşi spuse ea în gând.

- Somn uşor, Sanny, spuse Mark, deschizând uşa. Vise plăcute. Ne vedem mâine.

Da, mâine vor petrece împreună orele dimineţii. Tânăra îşi aduse aminte că Mark spusese ceva despre o propunere, dar nu mai amintise despre acest lucru. Poate că se răzgândise. Oricum, o să-l întrebe. Sanny oftă şi se ridică din pat, pregătindu-se pentru culcare.

A doua zi era gata în clipa în care el bătu la uşă. Arată mai bine cu fiecare zi, îşi spuse ea, tresărind la vederea lui. Ochii lui albaştri o fixară, iar ea zâmbi senină, rugându-se ca tulburarea ei să nu fie vizibilă.

Nu-mi spune, se certă Sanny în gând, că te-ai îndrăgostit. Si ce dacă? Ai mai fost îndrăgostită. Stii cum să te descurci în aceste condiţii. O iei uşor, fără grabă şi în nici un caz în serios. Nu trebuie s-o iei niciodată în serios.

Capitolul 3

- Eşti gata? întrebă Mark.

Sanny dădu din cap, îşi luă poşeta şi îl urmă afară.

-Aseară îmi vorbeai despre o propunere, îi reaminti ea, în clipa în care ieşiră din hotel.

- Da? O, ai dreptate. Voiam să-ţi vorbesc despre călătoria ta în Ghana.

- Ce anume?

Mark opri un taxi şi urcară. într-o franceză impecabilă, îi spuse şoferului unde voia să ajungă. Sanny îl inividia, pentru că franceza ei nu suna nici pe jumătate la fel de bună.

-Am nişte prieteni foarte buni în Accra, Matt şi Jackie Simmons. Locuiesc de ceva vreme în Africa, sunt sigur că ţi-ar fi de mare folos. Lucrează pentru o organizaţie non-profit şi călătoresc destul de mult. Ti-ar putea oferi nişte piste bune pentru povestirea ta, iar în plus cunosc localnici foarte interesanţi. Sunt sigur că te pot ajuta şi sunt foarte dornici.

Sanny era încântată de ceea ce auzea, pentru că bunele contacte sunt esenţiale în meseria de jurnalist.

- Sună minunat, spuse ea. Dar eşti sigur că nu-i voi deranja?

- Dacă n-aş fi fost sigur de ei, nu ţi-aş fi făcut propunerea. De fapt, cred că-ţi vor propune să stai la ei. Au un apartament foarte drăguţ, mereu pregătit pentru oaspeţi.

- Oh, n-aş putea! Nu mă aştept ca nişte necunoscuţi să mă suporte în casa lor. Aş fi foarte încântată dacă ar accepta să stea de vorbă cu mine.

- Dacă le spui numele meu, îţi vor deveni prieteni pe viaţă, zâmbi el. O să-ţi placă foarte mult. Dar mai bine te gândeşti. E aproape imposibil să găseşti un hotel decent la un preţ rezonabil în Accra.

- Dar există întotdeauna hotelurile indecente, îi aminti ea. Pot să mă descurc. Am dormit în locuri teribile, fără probleme. Nu-ţi face probleme pentru mine.

El se încruntă.

- Da, sigur, eşti în stare să ai grijă de tine. Stiu că eşti hotărâtă să ai tot felul de aventuri şi te admir pentru aceasta. Dar nu este un motiv să refuzi o masă bună şi un pat curat când ţi se oferă.

Sanny râse.

- Când vorbeşti aşa, aproape că-mi e milă de propria persoană.

Dimineaţa trecu repede. Erau multe de spus, multe de făcut, iar compania lui Mark era uluitoare. Stia atât de multe lucruri, încât Sanny era ruşinată de ignoranţa ei. Era foarte plăcut, foarte antrenant. Dar mâine trebuia să plece. Nu, nu trebuia, îşi spuse ea deodată. Mark nu pleca în Nigeria decât peste încă trei zile. Dar nu era sigură că era bine să-şi schimbe planurile din cauza lui.

Pentru că el era ocupat după-amiază, restul zilei îl petrecu singură. Cea mai mare parte a timpului fu acordată cumpărăturilor necesare: pastă de dinţi, baterii şi altele asemănătoare.

Seara va lua cina cu Mark. Ajunsese la concluzia că n-are rost să se împotrivească şi că era mai bine să se bucure de aceste clipe petrecute cu el. Importantă era şi mâncarea, pentru că nu era sigură ce va mânca pe drum.

Restaurantul la care luară cina era liniştit şi modern. Alese mâncare franţuzească şi vin potrivit, de care se bucură până când se simţi fericită şi uşoară. Dar nu foarte fericită şi nici foarte uşoară. îl sărută de noapte bună în faţa uşii, spunându-i că nu poate să intre şi urându-i călătorie plăcută spre Nigeria. Nu uită să-i mulţumească pentru tot.

Era o abordare curajoasă, dar total ineficientă. Luându-i fără greutare cheia din mână, el deschise uşa şi o împinse înăuntru.

Sanny se sperie. Era îngrijorată de ce va face şi va spune, mai mult decât de reacţiile lui. Toată ziua se temuse de acest moment.

Mark se opri în faţa ei, privind-o cu hotărâre.

- Primesc semnale amestecate, începu el calm. Ce părere ai, poţi să-mi clarifici aceste lucruri?

- Nu ştiu la ce te referi, răspunse ea, încercând să ascundă orice urmă de emoţie.

- Nu te preface neştiutoare, o avertiză el, din vocea lui răzbătând o urmă de iritare. De ce eşti deodată atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

- Nu sunt genul care preferă aventurile de o noapte, veni replica ei rece.

- Foarte bine, dar nu-mi amintesc să-ţi fi propus aşa ceva.

- Spre uimirea ta, nu sunt proastă! exclamă tânăra, iritată brusc. Mă cauţi prin tot oraşul, iei cina cu mine, mă atingi într-un mod sugestiv. Ce-ar trebui să înţeleg?

- Dacă îmi aduc aminte, nu sunt singurul care atinge într-un mod sugestiv.

- Nu-i adevărat!

Sanny minţea de teamă. Era foarte atrasă de el şi simţea că pierde controlul situaţiei, ceea ce era încă un semn rău. Voia să-l vadă plecând din cameră, înainte să facă un lucru pe care să-l regrete apoi.

- De ce insişti să negi? întrebă el. Stii foarte bine că este ceva între noi, aşa că nu înţeleg de ce te împotriveşti. Nu aşa este firesc?

- Si să ajungem în pat? îl ironiză ea.

- De ce nu? ridică el din umeri. Dacă este dorit de amândoi, când va fi cel mai bine.

- Foarte bine, dar nu este dorit de amândoi. Nici timpul nu este cel mai potrivit şi nu vreau.

Făcea eforturi să pară calmă, dar vocea ei era a unei virgine înspăimântate.

Pe figura lui începuse să se citească exasperarea.

- E suficient să spui aceste lucruri, pentru numele lui Dumnezeu! Nu sunt un violator! Dar nu te purta de parcă acum eşti mai mult decât mulţumită de prezenţa mea, iar apoi abia aştepţi să mă dai afară! Nu suport acest gen de duplicitate!

- în acest caz, de ce nu pleci? sugeră ea cu dulceaţă prefăcută în voce. Nu ştiu de ce avem această conversaţie, doar mâine plec.

După o clipă de tăcere, Mark o fixă încruntat.

- Intenţionam să te rog să mai stai câteva zile, până plec şi eu spre Nigeria.

Era aceeaşi idee pe care o avusese şi ea. N-avea nici un motiv să plece.

Ba era un motiv, îi aminti o voce care răsuna în mintea

ei. Mark Taylor este un bărbat periculos pentru sănătatea ta, pentru liniştea ta sufletească şi pentru echilibrul mental pe care l-ai câştigat atât de greu. Dacă îi laşi destul timp la dispoziţie, va căpăta puterea să te domine. îşi jurase că nimeni nu va mai avea această putere vreodată. îşi îndreptă spatele şi strânse pumnii.

- Nu pot să stau.

- De ce nu?

- Am motivele mele, răspunse ea, simţindu-se calmă şi sigură că acesta este cel mai bun lucru pentru ea. Aş vrea să pleci acum, te rog.

Vocea ei era sigură. Mark făcu un pas spre ea şi nu avea unde să se retragă. O strânse în braţe, apoi îi luă în stăpânire buzele, pe care le strivi cu sărutări pasionale. Era ca o furtună asupra simţurilor ei, care o lăsă ameţită şi tremurând ca o frunză în vânt. Ridicând privirea spre figura ei, o privi lung, spunându-i fără cuvinte: „Simţi ce simt şi eu. E ceva special între noi. „

Sanny înghiţi cu greu.

- Ti-aş fi recunoscătoare dacă ai pleca acum, spuse ea cu voce tremurătoare.

Fără nici un cuvânt, el se întoarse şi ieşi din cameră.

Ar fi trebuit să ştie mai bine când se pripise imaginându-şi că nu-l va mai vedea vreodată. Cu o strângere dureroasă de inimă, îl găsi în hol a doua zi când coborî la micul dejun. Părea că stă confortabil în scaun, pregătit să aştepte. Hainele lui erau sport, de călătorie, iar lângă el stătea un rucsac mare, stil militar. Sanny îl privi cu disperare, cu gura uscată.

- Ce faci aici? îl întrebă în cele din urmă.

- Te urmăresc, veni răspunsul lui calm.
- Eşti nebun!

El dădu din cap aprobator.

- Probabil.
- Dar ce vrei să.
- Vin cu tine în Ghana, o întrerupse el.
- Dar programul tău? Cursurile?
- Dacă îţi aduci aminte, n-am cursuri în Lagos până joi după amiază. Pot să merg în Ghana, să te las în mâinile lui Matt şi Jackie şi să iau un avion spre Lagos joi dimineaţă. Totul e aranjat. Nu pierd decât o petrecere la reşedinţa ambasadorului, dar pot trăi şi fără ea, declară el, părând foarte încântat de propria persoană.

Sanny nu ştia ce să spună sau ce să facă, dar se străduia să rămână calmă. Ridică din umeri, părând nepăsătoare:

- Presupun că nu te pot împiedica să vii cu mine, dar o faci pe propria răspundere.
- Mă consider avertizat, zâmbi el.
- S-ar putea să fii nevoit să mănânci calmar, îl ameninţă ea.
- E delicios, răspunse el imperturbabil. O adevărată delicatesă.
- Da? Sigur?
- Sigur. Am mâncat o dată.

Sanny oftă pentru ea.

- Mă duc să plătesc hotelul. Pot să-mi las bagajul aici?

Plăti factura şi făcu predarea camerei, repetându-şi în gând că nu trebuie să-şi piardă controlul şi să nu-şi lase emoţiile s-o domine.

Luară un autobuz spre graniţă, iar timpul trecu repede, cu conversaţii plăcute. Sanny începu să se relaxeze. Mark povestea cu umor despre familia lui, despre ocupaţiile lor amuzante şi stilul de viaţă relaxat. Era evident că toţi membrii familiei ţineau foarte mult unul la altul, iar tânăra simţi o tresărire de gelozie. Nu cunoscuse viaţa într-o familie adevărată.

- Acum, poveşteşte-mi despre familia ta, o invită el, punând întrebarea inevitabilă.

- N-am familie, răspunse ea pe un ton degajat. Sunt o biată orfană, singură pe lume- sau cel puţin aşa cred. Ce poartă acea femeie pe cap? arătă ea spre drumul paralel cu şoseaua.

El ignoră întrebarea.

- Cum adică aşa crezi?

- Ce să cred? A, de fapt nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu tatăl meu. Ne-a părăsit când aveam trei luni. Mi s-a spus că nu mai suporta plânsetele mele, că-l enervam. Nu ştiu pe unde e acum, oftă ea. Poate că e bogat şi faimos. Sau a murit.

Toată copilăria avusese vise despre tatăl ei, sperând că se va întoarce bogat şi faimos şi că o va lua să trăiască împreună cu familia lui minunată care ar adora-o, într-o casă enormă, cu mulţi servitori.

- Iar mama ta?

- Mama a murit când aveam treisprezece ani.

- îmi pare rău.

- Mie nu, clătină ea din cap, privind pe fereastră. O vezi pe acea fetiţă? Poartă un copil în spate şi un coş de portocale pe cap. Nu cred că are mai mult de şase ani. M-a

uimit întotdeauna cât de repede sunt nevoite să crească şi să-şi ajute mama.

întorcând capul, descoperi că el o fixa gânditor. Oare îl şocase cu acel comentariu despre mama ei? Zâmbi brusc:

- Mi-e foame. Tie nu?

Hotărâră să petreacă noaptea într-un sat de pescari care era aproape de plajă, mai degrabă decât într-unul dintre marile oraşe din zonă. Găsiră un hotel destul de neîngrijit, dar situat chiar pe plajă. Priveliştea era spectaculoasă şi liniştită.

Fusese o zi foarte lungă şi obositoare. După ce-şi lăsară bagajele în camera închiriată, plecară să facă o baie, minunat de răcoritoare. După baie, se întinseră pe plajă, în lumina blândă a după-amiezii.

Sanny închise ochii, refuzând să mai privească trupul musculos şi atrăgător de lângă ea. Ajunsese primul în apă, iar ochii lui o fixaseră cu insistenţă în timp ce se îndrepta spre el. Chiar dacă purta un costum de baie respectabil, tot se simţea goală sub privirea lui.

Bărbatul înotase după ea, o ocolise, apoi o prinsese de talie şi o trăsese spre el. Ea tresărise speriată şi dăduse repede din mâini.

- Hei! Ce crezi că faci?

- Voiam doar să-ţi spun că eşti superbă.

- Stiu. Acum dă-mi drumul, o să mă înec.

- N-ai cum, doar te ţin.

Era foarte conştientă de corpul lui lipit de ea, aproape pe toată lungimea, de la sânii striviţi de pieptul puternic, până la coapse. Nu era de mirare că era tulburată, să-i simtă pielea udă lipită de ea, să-i vadă ochii foarte

aproape, iar buzele la câţiva milimetri de buzele ei.

Sărutul avea gust de sare, nu durase mult, dar fusese ameţitor. Apoi el o lăsase să înoate în continuare, fără să ştie că Sanny se întreba dacă va mai putea vreodată să respire normal, sau dacă inima îi va bate normal.

Tânăra se întinse cu faţa în jos, sprijinindu-şi capul pe mâini şi observându-l printre gene. El o privi zâmbind, semn că observase că se uită la el. întoarse repede capul, încruntându-se la auzul râsului lui. Simţi deodată mâna lui pe spatele gol, înfiorându-se.

- Ştii ce mi-ar plăcea? şopti el foarte aproape de urechea ei.

- Da, ştiu. Poţi să-ţi iei gândul.

El oftă adânc.

- E ceva imposibil de făcut, cu tine aproape goală şi la câţiva centimetri de mine.

- Poţi să încerci să te uiţi în altă parte, sugeră Sanny.

- Eşti foarte crudă.

- Numai când e cazul.

Mâna lui în mângâia spatele cu mişcări uşoare, senzuale. Dacă va mai continua, nu-i va fi a fel de uşor să pară imperturbabilă.

- Ia mâna de pe mine. Nu primeşti nimic, îroniză ea.

Bărbatul îi ignoră cuvintele, ceea ce o făcu să se ridice şi să se întoarcă.

- Nu eşti deloc amuzantă, comentă el, ca un copil răsfăţat.

- Nu ţi-am cerut să vii cu mine. îmi pare rău că sunt atât de dezamăgitoare, ridică ea din umeri, ridicându-se. Mă duc să mă îmbrac. Nu e încuietoare la uşă, dar am

încredere în tine că nu-mi vei face surprize neplăcute.

Se întoarse şi se îndreptă spre hotel, împiedicându-se în nisipul fin, conştientă de privirea lui care o urmărea.

Ce-o să fac? se întrebă singură. Ce-o să mă fac?

Mai târziu, după ce fură amândoi îmbrăcaţi, discutară despre posibilităţle de cină.

- Proprietarul ne-a spus că sunt trei posibilităţi, începu Mark. Peşte şi cartofi gătiţi în stilul englezesc, o specialitate locală: friptură de pui cu arahide, sau putem merge în locul unde se adună pescarii şi să cumpărtăm homari, iar el o să-i gătească. Ce preferi?

- Să mergem pe plajă şi să vedem pescarii care se întorc din larg. Avem şi ceva de făcut între timp.

Da, undeva în public, ceea ce însemna siguranţă.

Porniră împreună pe plajă, bucurându-se de privelişte. Plaja era aproape pustie, neatinsă de febra sau de resturile turiştilor. Sanny clătină din cap, temându-se că aceştia vor descoperi curând această plajă. Aruncă o privire spre Mark, dar bărbatul părea scufundat în gânduri. Tânăra oftă, conştientă într-un mod dureros de prezenţa lui. Sunt îndrăgostită de el, îşi spuse ea. Nu pot să-l privesc fără să mă tulbur. E atrăgător, amuzant, mă simt foarte bine cu el. Si nici nu se ia prea tare în serios.

Nu-i suporta pe bărbaţii care se luau prea în serios, care erau foarte convinşi de importanţa şi de seriozitatea lor. îi ura pe bărbaţii aroganţi, care-i privesc pe toţi de sus, cu condescendenţă. Mark nu intra în nici una dintre aceste categorii. Era propriul stăpân, sigur pe el şi nu dorea să impresioneze pe nimeni. îi plăcea maniera lui relaxată. întotdeauna îi plăcuseră persoanele care aveau abilitatea

de a se relaxa. Unul dintre bărbaţii care îi făcuse curte obişnuia să se pieptene la cinci minute, să-şi rearanjeze cravata şi să-şi lege din nou şireturile. Când a ajuns la ea acasă, a început să îndrepte tablourile de pe pereţi şi pernele de pe canapea. Sanny se întrebase cum s-ar purta oare în pat, dar imediat îi fusese clar că nu vrea să descopere acest lucru.

Ajunseră pe plajă exact în clipa în care plasa gigantică era scoasă la mal. Era o privelişte dezastruoasă. Nu erau mai mult de treizeci, patruzeci de kilograme de peşte în plasa imensă, care ar fi cuprins cu uşurinţă sute de kilograme.

- Dumnezeule! exclamă Sanny. Au fost în larg toată ziua şi toată noaptea şi uite doar cât peşte au adus! Abia dacă este suficient să-şi hrănească familiile!

- Nu pare deloc impresionant, fu de acord Mark.

Când cineva le oferi homari pentru vânzare, plăti preţul cerut fără să încerce măcar să negocieze. O fată puse homarii într-un coş pe care îl luă apoi pe cap, ducându-l la hotel.

Surprinzător, nu erau singurii la masă. Locul nu era deloc atât de părăsit cum păruse la prima vedere. Mai erau câteva persoane care se bucurau de briza mării, mâncând afară.

Un cuplu de voluntari care aparţineau corpului „Voluntari pentru pace“ îi invită să ia cina cu ei, iar curând li se alăturară şi alte persoane: un norvegian care stătea în genunchi la masă, din cauza unor probleme cu spatele şi un aventurier austrialian care fusese jefuit pe plajă, în

timpul somnului. Rămăsese cu hainele de pe el şi cu portofelul pe care îl purta în buzunar, dar părea să privească situaţia foarte filozofic.

Cina se dovedi plăcută şi animată, întinzându-se mult după ce toată lumea terminase de mâncat. Sanny fu surprinsă din nou să descopere cât de bine se înţelegea Mark cu toată această adunătură pestriţă. La urma urmei, nu era atât de ciudat, dacă se gândea la cât de bine se înţelegea cu toată lumea.

Când plecară spre camera lor, era deja întuneric. Merseră încet pe plaja nisipoasă, ţinându-se de mână, până când ajunseră la un buştean mare, adus de ape.

- Să stăm aici puţin, propuse Mark.

Se aşezară pe buştean, privind o vreme valurile întunecate şi ascultând sunetul mării. Luna arunca o lumină ciudată, verzuie.

Ce loc liniştit! îşi spuse Sanny, fără să se simtă totuşi relaxată. Prezenţa lui Mark, care stătea atât de aproape de ea, nu-i permitea să se relaxeze.

- Povesteşte-mi despre mama ta, spuse el brusc.

Urmă o perioadă de tăcere. Să vorbească despre mama ei era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum. De fapt, era ultimul lucru pe care îl dorea în general.

- Povestea mamei mele este cel mai puţin romantic subiect de conversaţie, spuse ea. E o noapte frumoasă. Sunt alte lucruri despre care putem vorbi.

- Nu-ţi place să vorbeşti despre mama ta?

- Nu tocmai. De ce este aşa verzuie lumina?

- Nu ţi-a părut rău când a murit? insistă Mark.

- Mark, nu eşti profesor de economie? îl ironiză ea.

Dacă eşti interesat de psihiatrie, ar trebui să mă avertizezi.

- Sunt interesat de tine, de ce anume te face să spui anumite lucruri, spuse el cu voce calmă.

- în general, spun ce-mi trece prin minte. Ar trebui să ştii deja acest lucru, zâmbi ea. Nu mă lua prea în serios. Nici eu n-o fac.

După o vreme, Mark spuse cu voce liniştită:

- Lumina este verzuie datorită fosforului din apă. Acesta reflectă razele lunii.

- Arată ca dintr-o poveste.

Sanny şi-ar fi dorit să n-o fi întrebat despre mama ei. Când aceasta murise, tânăra nu simţise nici durere, nici suferinţă, doar mânie. Mânie pentru că era prea târziu, prea târziu ca să mai poată fi adoptată şi să facă parte dintr-o familie. Nimeni nu mai voia să adopte o fată de treisprezece ani. O urâse pe mama ei, care refuzase tot timpul să semneze actele pentru adopţie. După ce un asistent social o luase de acasă, mama ei nu mai încercase în nici un fel s-o găsească, dar refuzase să permită adopţia.

într-un fel, fusese mai bine că plecase de acasă. Acolo era neglijată, prost hrănită, mereu speriată. Toţi banii mamei ei se duceau pe băutură. Familiile adoptive măcar avuseseră grijă de ea, dar pentru că nu stătuse niciodată prea mult într-un loc, nu simţise că aparţine unei familii, că este în siguranţă şi că este iubită.

Dar n-am de gând să stau pe o plajă minunată şi să mă las pradă unei depresii, îşi spuse ea. Totul s-a terminat, sunt matură şi sunt responsabilă pentru viaţa şi fericirea mea. în plus, un bărbat - minunat stă foarte aproape de mine. Ce pot dori mai mult?

întorcându-se spre el, îi căută mâna. Degetele lui fierbinţi o mângâiară, iar ochii lui îi căutară faţa în semiîntuneric. Simţi că se apleacă spre ea şi închise ochii.

Sărutul aprinse flăcări de pasiune. Buzele lui erau moi dar ferme, mângâietoare şi insistente. Se abandonă atingerii, lăsând în urmă orice rezervă. Răspunsul ei venea din adâncul inimii. în această seară hotărâse să lase deoparte temerile, avertizările şi să se lase cucerită. îl sărută cu pasiune, strângându-l aproape, posesiv. Nu era conştientă decât de prezenţa şi de atingerile lui, de mâinile care alunecaseră sub bluză, mângâindu-i spatele. Mark se retrase puţin, căutându-i privirea, în timp ce-i atingea uşor sânii. Cuprinsă de fiori, ameţi şi se aplecă spre el. El o trase repede în braţe, ţinând-o strâns până când reuşi să-şi revină.

- Sanny, şopti el cu voce răguşită, ar fi mai bine să ştii ce vrei să faci, în cazul în care o să mă aduci din nou în pragul nebuniei. Stii că sunt doar un om.

- De ce te-ai oprit? veni întrebarea ei ca un murmur.

- Nu ştiu, veni răspunsul după o clipă de tăcere. Chiar nu ştiu.

- Cred că de vină e nisipul, râse ea, relaxându-se deodată. Să faci dragoste în nisip trebuie să fie cel mai puţin confortabil şi zgârâitor exerciţiu.

El gemu, apoi izbucni în râs.

- Exerciţiu? Ce cuvinte interesante foloseşti!

- Aceasta este profesia mea, utilizarea cuvintelor.

- O să-mi dai să citesc ceva din ce ai scris?

- Sigur. Am copii ale articolelor pe care le-am trimis la ziar. Singurul lucru pe care nu vreau să-l aud sunt criticile.

Primesc foarte greu critici. Nu vreau decât să aud laude, fie că le merit sau nu.

Mark zâmbi.

- O să mă străduiesc.

- Foarte bine. O să le caut înainte de culcare şi o să le ai mâine dimineaţă la prima oră.

- De ce nu stăm mâine aici? întrebă el. N-avem de ce să ne grăbim. Putem să ajungem la Accra duminică.

Să rămână aici încă o zi putea fi minunat, dar în acelaşi timp periculos, iar Sanny ştia că nu vrea să rişte. Cu toate acestea, părea incapabilă să dea vreun răspuns, pozitiv sau negativ, aşa că rămase tăcută.

- Aici e foarte plăcut, continuă el. Putem fi împreună întreaga zi, să înotăm, să vorbim.

Să facem dragoste. completă ea în gând. Stătea cuibărită în braţele lui, dar clătină din cap. Nu putea, nu încă. Nu se simţea pregătită. îşi dorea mult acest lucru, dar nu era pregătită.

- Putem fi împreună şi să stăm de vorbă şi în autobuz, comentă ea.

- Desigur, împreună cu femeile care tocmai au făcut piaţa, cu copiii lor, cu găinile şi restul animalelor pe care le transportă. Vreau să fiu singur cu tine, într-un loc asemănător cu acesta, cu briză, aer curat, plaje pustii şi palmieri, cu stele pe cer noaptea.

- Pari teribil de romantic, râse ea încet.

- Numai câteodată. într-un autobuz vechi şi mirositor, nu sunt bun de nimic.

începu s-o sărute blând, seducător, dar cu o putere de care nu fusese conştientă până acum, ea îl împinse uşor.

- Gata cu joaca. Acum vreau să mă duc în cameră şi să-mi pregătesc un pahar de lapte rece.

- Cred ce glumeşti, protestă bărbatul.

- Nu, sau cel puţin nu în cazul ultimei propoziţii. Bucătarul mi-a spus unde pot găsi apă pentru prepararea laptelui.

Sanny se ridică repede şi făcu un pas pe nisip, dar se împiedică şi căzu.

- Ai meritat-o, comentă Mark cu un zâmbet răutăcios.

Ea se ridică încet.

- Fie ca toate cămilele tale să moară în furtună, spuse ea, cu accent arab.

în timp ce se îndepărta în grabă, îi auzi râsul şi paşii prin nisip. O ajunse foarte repede.

- O să te conduc. Nu vreau să fii atacată în acest loc întunecat şi periculos.

- Da, sigur! Dar îţi admir disponibilitatea. Eşti un adevărat domn.

El oftă cu un aer de martir.

- De ce am impresia că m-aş distra mult mai bine dacă n-aş fi atât de politicos şi de civilizat?

- N-am nici cea mai mică idee, dar continuă cum ai început.

Cu excepţia costumului de baie, toate hainele ei dispăruseră a
doua zi când se trezi. Pentru o clipă, se gândi la experienţa aventurierului australian. Oare fusese jefuită? Nu.

Mark le luase, după cum era clar. Ei, ridică ea din umeri, întrebându-se dacă să râdă sau să se enerveze, cineva a ales să nu mai fie domn.

Aşadar, voia să mai stea aici încă o zi. Nu era cel mai rău lucru care putea să i se întâmple, dar ideea de a fi prizoniera dorinţelor şi fanteziilor lui Mark o neliniştea. Acum ce mai urma?

Stătu pe marginea patului, întrebându-se ce-ar fi mai bine să facă. Să protesteze sau să-l certe n-avea nici un efect asupra lui. Nici încercarea de a-şi găsi hainele, pentru că mai mult ca sigur erau bine ascunse.

Singura soluţie era să rămână încă o zi, aşa c-ar fi mai bine să accepte acest lucru. Dar Mark nu va scăpa nepedepsit. Tertipurile lui vor fi răsplătite la un moment dat, era sigură de acest lucru.

Stomacul i se strânse de foame şi se întrebă cum ar fi mai bine să apară la micul dejun: în cămaşă de noapte, sau în costum de baie. Până la urmă alese costumul de baie.

îl descoperi pe Mark pe plajă, întins la soare, iar corpul lui perfect strălucea, acoperit de picături de apă.

- Ai făcut o baie plăcută? îl întrebă, aşezându-se lângă el.

- Foarte plăcută, răspunse el, privind-o cu ochii pe jumătate deschişi. Tu ai dormit bine?

- Buştean, dar cred că asta ai descoperit şi singur.

- Sigur.

- Credeam că eşti un domn.

- Am renunţat.

- Nu e deloc elegant să-mi ascunzi hainele, să ştii.

- Am încercat să te seduc, am făcut pe romanticul, dar nimic n-a mers.

Urmă o clipă de tăcere. Sanny era hotărâtă să-i zdruncine calmul şi hotărârea. Va fi civilizată şi-l va zdrobi.

- Care sunt planurile pentru micul dejun? întrebă ea, încruntându-se din cauza razelor de soare. Am pâine şi o cutie de sardine, dar asta e tot.

- Micul dejun ne va fi adus în cameră. Omletă, pâine prăjită şi ananas proaspăt.

- Sună minunat.

- Mult mai bine decât sardinele, oricum, fu el de acord.

Sanny îşi lăsă privirile să rătăcească de-a lungul corpului lui.

Părul de pe piept era ceva mai deschis la culoare decât cel de pe cap, făcând-o să-şi dorească să-şi treacă degetele prin el. Figura lui era calmă, bărbia pătrată şi puternică, iar ochii închişi. Trăsăturile erau puternice dar neregulate, dându-i un farmec aparte, care o atrăgea.

El deschise ochii, surprinzându-i privirea.

- La ce te uiţi?

- La tine. Ai sprâncenele strâmbe.

- Mulţumesc. Chiar de ce aveam nevoie pe stomacul gol, spuse el, ridicându-se şi privind-o fix. Tu ai gura prea mare.

Sanny zâmbi.

- Pentru că zâmbesc prea mult.

- Prea mult. Uite, ne soseşte micul dejun, adăugă bărbatul, sărind repede în picioare.

Comentariul lui Mark rămase multă vreme în mintea ei, repetându-se de multe ori şi iritând-o. Prea mult. Zâmbea prea mult. Ce voise să spună cu aceste cuvinte? Ce voia să facă? Să plângă? Să ţipe? Sau să ia tot ce spunea în serios. Poate să uite aceste lucruri. Prefera să râdă, prefera să zâmbească.

După ce mâncară, ea se aşeză la masă şi începu să scrie.

- Lucrezi? o întrebă Mark.

- Trebuie să-mi câştig pâinea, fu răspunsul ei.

- Ai articolele pe care mi le-ai promis la îndemână?

Ea clătină din cap.

- Sunt la fundul valizei cu haine, cea pe care mi-ai furat-o şi mi-ai ascuns-o cine ştie unde, clarifică ea problema, de parcă el ar fi putut uita.

- în acest caz, o să le citesc mâine.

Mark luă un roman de pe un raft, se aşeză confortabil pe fotoliu şi începu să citească.

- Sper că lucrurile mele sunt în siguranţă, spuse ea fără să-l privească, de parcă n-ar fi acordat nici o importanţă cuvintelor.

- Sunt foarte în siguranţă.

- Nu vreau să mă gândesc c-ar trebui să fiu nevoită să mă duc la piaţa locală în costum de baie şi să-mi răscumpăr hainele, sau să întâlnesc pe stradă o fată îmbrăcată în blugii mei.

- N-ai de ce să-ţi faci probleme.

Sanny se prefăcu procupată de scris.

- Am multe pe cap, spuse ea într-un târziu.

- îmi închipuiam.

Tânăra i-ar fi turnat cu mare plăcere o ceaşcă de cafea în cap, dar pentru că n-avea nici una la îndemână, fu nevoită să renunţe la idee. Va rămâne calmă, nu va reuşi s-o scoată din sărite.

Se concentră asupra lucrului, constatând că notiţele din ziua trecută erau foarte puţine. Se părea că prezenţa

unui bărbat atrăgător şi amuzant lână ea nu-i prea era de folos. Fusese mult prea atentă la el, neconcentrându-se asupra lucrului. Din fericire, îşi aducea aminte ce se întâmplase şi putea să-şi scrie articolul fără probleme, având şi un pretext să nu-i acorde prea multă atenţie lui Mark.

- Despre ce scrii? o întrebă el.

- Despre ziua de ieri, plantaţia de cauciuc şi de ulei de cocos pe care le-am văzut în satul unde am luat prânzul.

- Adică despre chestia aceea care mirosea îngrozitor?

- Da. Tu cum i-ai spune? se întoarse tânăra spre el, privindu-l cu interes prefăcut.

El se încruntă, părând scufundat în gânduri.

- O moară pentru ulei de cocos.

- Extraordinar!

El zâmbi.

- Nu m-au făcut profesor degeaba.

- E bine de ştiut. Te deranjează dacă lucrez o vreme? întrebă ea cu ironie.

- A, nu, deloc. Te rog să lucrezi o vreme, veni replica pe acelaşi ton.

Mark se întoarse la cartea pe care o citea, iar ea continuă să lucreze.

Pentru o oră, fu linişte. Foarte linişte. El nu spuse nici un cuvânt. Sanny începuse să se întrebe dacă nu este ceva în neregulă când îl auzi ridicându-se, dar rămase cu ochii fixaţi pe carnet.

- Cred că mă duc să fac o plimbare. Afară pare să fie foarte frumos.

- Mmm, murmură ea fără să-l privească.

- Ne vedem mai târziu.

Bărbatul plecă repede. îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre plajă. într-adevăr, era o vreme foarte frumoasă. Valurile se izbeau de plajă, iar palmierii se clătinau în vânt. Nici măcar n-o întrebase dacă vrea să vină şi ea. Să-i fie ruşine! Oftând uşor, se întoarse la lucru. Nu-i plăcea să scrie de mână, dar până ajungea la o maşină de scris, n-avea altă soluţie. Poate va găsi una la Accra.

Mark se întoarse după o jumătate de oră, aducând un ananas imens, pe care începu să-l curăţe cu cuţitul. Sucul fructului i se scurgea pe degete, când îi întinse o felie.

- Vrei să guşti?

- Mulţumesc.

Fructul era dulce şi răcoritor, iar Sanny îşi linse degetele, fără să-i pese că el o privea. Cu un gest hotărât, împinse hârtiile din faţă.

- Mă opresc, anunţă ea. Am făcut destul pentru moment.

- Foarte bine, meriţi o pauză. Mai ia o felie.

Mâncară ananasul împreună.

- Uită-te la noi, suntem dezgustători. N-avem şerveţele, nici maniere.

- Da, râse el, nu e minunat?

Sanny îşi aduse aminte de imaginea lui mâncând în restaurantele scumpe, îmbrăcat la patru ace şi o compară cu bărbatul din faţa ei, în blugi uzaţi şi murdar pe mâini cu suc de ananas. Părea să se distreze de minune.

Se întrecură pe plajă până la apă, pentru a face o baie. Mark nu se mai obosise să se schimbe, aşa că intră în apă în pantaloni scurţi. Părea un copil, nu un profesor de

economie.

N-o atinse deloc în apă, ceea ce era surprinzător. Se întinseră la soare să se usuce. Soarele era plăcut, iar păsările exotice cântau. Sanny aproape adormise, când se trezi brusc, simţind degetul lui Mark urmărindu-i linia coapsei şi oprindu-se pe şold.

- Ce e asta? întrebă el, apăsând mai tare.

Tânăra îl privi printre gene.

- Un tatuaj. Stii, de acelea de care au marinarii pe braţe şi pe piept.

Tatuajul de pe coapsa ei era o inimă mică, străpunsă de o săgeată care avea la un capăt un S, iar la celălalt un P.

- Ai fost vreodată marinar?

- Aproape. Am încercat să fug pe un vas când aveam şaisprezece ani.

Mark o privi, vizibil interesat.

- Interesant. Trebuie să-mi vorbeşti despre asta într-o zi.

- Sigur. Oricând.

- De unde vine P?

- De la Peter. Uite ce mare e vaporul acela care se vede în zare.

- Cine e Peter?

Capitolul 4

-Nu-mi mai amintesc, răspunse ea, privind vaporul. Crezi că se ocupă cu pescuitul? Cineva îmi spunea despre un vas japonez care are un contract pentru pescuit în aceste ape. Crezi că e adevărat?

-De ce nu? Cine e Peter?

- Ti-am spus că nu-mi aduc aminte. într-adevăr, încercase din răsputeri să uite.

-Vrei să-mi spui că ţi-ai tatuat numele unui bărbat pe coapsă şi nu-ţi mai aduci aminte de el?

-Cred că era iubitul meu, ridică ea din umeri.

-Ce s-a întâmplat?

Ea oftă adânc, exasperată.

-Ce crezi că s-a întâmplat? A plecat la facultate, s-a îndrăgostit de o majoretă- blondă, înaltă, cu ochi albaştri- a lăsat-o însărcinată şi s-a însurat cu ea. Apoi a divorţat.

-Desigur, ar fi trebuit să ghicesc. Cum te-ai simţit?

-Mi-am spus că mai bine că a fost ea şi n-am fost eu.

Pierduse şase kilograme în trei săptămâni, plângând la masă şi
petrecând nopţile blestemându-l. O părăsise, aşa cum făcuseră
toate persoanele importante din viaţa ei. Se îndrăgostise de o femeie foarte diferită de ea, după ce ea crezuse că dragostea lor va dura o veşnicie. Fusese foarte sigură şi încrezătoare în relaţia lor. Tatuajul fusese modul în care îşi exprimase încrederea. Acum, va trebui să-l poarte toată viaţa, sau până când îşi va face curaj să-l îndepărteze chirurgical. Până atunci, îi va reaminti propria prostie şi iluziile romatice cărora le căzuse pradă. Nimic nu durează

o viaţă.

- De ce te-ai hotărât să faci un tatuaj? întrebă Mark.

- Pentru că aveam şaisprezece ani şi eram proastă. Pentru că mi l-am dorit, dar mi s-a spus că n-am voie să-l fac.

în anii tinereţii fusese sălbatică, rebelă şi încăpăţânată.

- Cine ţi-a spus că n-ai voie?

- Oamenii cu care locuiam atunci, răspunse ea, întorcându-se pe spate şi privind cerul.

Fuseseră nişte oameni buni, încercase să se poarte frumos cu ei, dar era deja prea târziu.

- Rude?

- Nu. Nu cred că am rude în viaţă, sau cel puţin nu cunosc pe nimeni. Erau doar persoane care m-au luat din bunătatea inimii. Acum aş vrea să încetezi să mă mai anchetezi.

- Dar cum altfel aş putea afla ceva despre tine? Nu spui nimic dacă nu eşti întrebată.

- Pentru că nu e foarte interesant.

- Dar asta nu hotărăşti tu, nu-i aşa?

- Conversaţia de faţă este incredibil de plictisitoare, se ridică Sanny repede, trecându-şi degetele prin buclele ude. Ah, am sare în păr! Mă duc înăuntru să-l clătesc.

Era mult mai uşor de zis decât de făcut, pentru că apa de la duş nu era suficientă, aşa că trebui să insiste.

La prânz se delectară cu peşte şi cartofi prăjiţi, care aveau un gust special, puţin dulce. Ca în majoritatea zonelor pe care le vizitaseră, uleiul pentru prăjit era ulei de cocos, cu atât mai dulce cu cât era mai puţin rafinat. Tânăra hotărî că următorul articol va trata pe larg

problema uleiului de cocos, mai ales că fusese martoră la procesul de extracţie.

La masă, purtase un tricou peste costumul de baie. Din fericire, tricoul rămăsese pe unul dintre scaunele din cameră, altfel ar fi trebuit să se roage de Mark să-i aducă măcar un articol de îmbrăcăminte din bagajul ascuns.

Când se întoarse în cameră, Sanny îşi spuse c-ar trebui să mai lucreze, dar se simţi foarte leneşă şi renunţă la idee. Luând o pereche de ochelari de soare şi un roman, se aşeză la umbra palmierilor din faţa hotelului şi începu să citească. Se părea că şi Mark avusese aceeaşi idee. Foarte bine, poate aşa avea şi ea parte de linişte. Interesul pe care-l manifesta pentru ea începuse să devină destul de deranjant. Nu voia să-i ofere ocazia să mai pună şi alte întrebări. Soarele o moleşea, dar nu se împotrivi şi se lăsă cuprinsă de toropeală. Aţipi câteva clipe, iar când deschise ochii, Mark plecase deja. îl văzu pe plajă, îndepărtându-se cu mişcări fluide. Nu fusese foarte uşor să pară relaxată, cu el atât de aproape. Era foarte conştientă de prezenţa lui, de atracţia pe care corpul lui o exercita asupra ei. Acum purta un slip negru, care îi punea în evidenţă bronzul pielii.

Oare să se ducă după el? Măcar se va mai trezi. Hotărându-se repede, aruncă tricoul şi alergă spre apă. Era foarte răcoritor, dar în acelaşi timp relaxant. Nu era foarte experimentată, aşa că rămase aproape de ţărm, căutându-l cu privirea pe Mark. Deodată, capul lui ieşi din valuri chiar lângă ea, speriind-o.

- N-am vrut să te sperii, spuse el, îndepărtându-şi părul

ud de pe faţă cu o mişcare rapidă a capului. Ai dormit bine?

Ea râse:

-Acum încerc să mă trezesc. N-am mai fost aşa de leneşă de luni întregi, cred c-o să încep să mă simt vinovată.

- Nu te simţi. După ce te răcoreşti, mergem să bem o bere rece. Cum ţi se pare?

- Cred că vorbeşti despre minuni. Din câte spuneau voluntarii aseară, berea n-a mai fost de văzut prin preajmă de câteva luni.

- Dacă ştii cum să pui problema din punct de vedere economic, poţi avea orice îţi doreşti. Am trimis o echipă de căutare încă de azi- dimineaţă.

- Eşti îngrozitor! râse ea, îndepărtându-se.

într-adevăr, îi aşteptau patru sticle de bere, care erau chiar reci. Pentru setea ei, era mai bună decât şampania. Probabil că avusese un preţ asemănător, îşi spuse tânăra în gând, dar nu riscă să întrebe.

După lăsarea întunericului, Mark îi aduse bagajele.

- Mulţumesc, spuse ea fără alt comentariu.

- Stii, zâmbi el, îmi placi din ce în ce mai mult.

Ea ridică sprâncenele, uimită.

- Da?

- Stii cum să primeşti o glumă.

Pentru că nu făcuse scandal din cauza bagajului? N-ar fi avut nici un sens.

- Mulţumesc pentru apreciere. Dar, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş grăbi cu laudele. Am fost ocupată toată ziua gândindu-mă cum aş putea să-mi iau revanşa.

- La ce concluzie ai ajuns? zâmbi el.

- O să vezi.

Nu-i venise nici o idee, dar nu voia să recunoască. Nici nu se gândise prea mult la acest lucru.

- Abia aştept.

Ochii lui o fixau cu insistenţă, făcând-o să se simtă nesigură. Fusese o zi foarte lungă, în care n-o atinsese nici măcar o singură dată, cu excepţia descoperirii tatuajului. Era prea aproape ca să se simtă relaxată. Putea să-i simtă căldura pielii, iar pieptul lui gol o umplea de dorinţa de a-l atinge. Voia foarte mult să-l strângă în braţe şi să-l atingă. Dorinţa îi făcea sângele să alerge mai grăbit.

El fusese cel care dorise să mai stea o zi, să fie singur cu ea. De ce? Toată dimineaţa îşi repetase că nu-i va da ceea ce vrea de la ea, că n-o să-l lase s-o atingă, să se joace cu ea.

Se pare că ea fusese cea păcălită. Acum stătea lângă el, dornică de sărutări şi de îmbrăţişări, iar el nu părea să se gândească la aceste lucruri.

- La ce te gândeşti?

Vocea lui joasă o făcu să-l privească lung. Apoi palmele ei alunecară pe pieptul gol şi în sus, spre gât. îl trase spre ea, sărutându-l cu pasiune. Inima îi bătea cu putere, iar sângele îi vuia în urechi, aproape surzind-o. El o cuprinse apoi în braţe, acceptându-i iniţiativa cu căldură. Speriată de propria reacţie, Sanny se retrase un pic, privindu-l în ochi.

- Sunt foarte îndrăzneaţă? întrebă ea.

- Foarte. Iar eu mă bucur de fiecare clipă.

- Mi-am dorit foarte mult să fac acest lucru, şopti

tânăra.

- Mi-am dat seama, zâmbi Mark.

- Numai că vreau să ştii. vreau să înţelegi că nu este o invitaţie pentru alte plăceri.

Expresia lui rămase neschimbată.

- De ce nu? întrebă el.

Sanny îl privi cu sinceritate.

- Pentru că nu m-am hotărât încă în această privinţă.

- Dar nu pentru că nu vrei?

Ea clătină din cap.

- Nu cred că te-aş putea păcăli în această privinţă, nu-i aşa?

Zâmbetul lui era încrezător.

- Nu, nu m-ai putea păcăli.

Stia foarte bine cum reacţiona la prezenţa şi la atingerea lui. Ar fi fost inutil să încerce să nege. Numai să stea lângă el era suficient pentru a-i face pulsul s-o ia razna. Dar, de această dată preluă el iniţiativa, trăgând-o în braţe şi sărutând-o cu o senzualitate deliberată, care făcea ca fiecare celulă a corpului ei să se trezească la viaţă. O făcea să se simtă mai vie decât reuşise cineva vreodată, iar faptul că avea atâta putere asupra ei o speria mai mult decât orice altceva. Dorea senzaţiile pe care le trezea în ea, dar în acelaşi timp îi era teamă. Nu-i plăcea să fie lipsită de control. Era prea vulnerabilă.

Se retrase din nou. Mark o privi cu o expresie întunecată.

- Ar fi bine să te hotărăşti repede, spuse el cu voce răguşită. Nu sunt făcut din piatră, ştii foarte bine. Deşi trebuie să recunosc, am reuşit cu greu să mă ţin departe

de tine azi. Nu e ceva uşor, cu tine arătând aşa.

- A cui e vina? Aveam altă alegere?

- Vorbesc despre cum stau lucrurile, nu despre a cui e vina, ridică el din umeri, apoi palmele lui coborâră pe pielea goală a şoldurilor ei. Eşti foarte plăcută la privit, ce să mai spun cum eşti la atins. Ar fi mai bine să pui ceva pe tine înainte să-mi pierd tot calmul.

Mâinile lui urcară pe pielea ei, până la bretelele sutienului, pe care le desprinse cu o mişcare sigură.

Sanny tresări şi se retrase.

- Nu voiam decât să te ajut, spuse el cu inocenţă prefăcută.

- {tiu totul despre felul ăsta de ajutor, replică ea, apoi ridică bagajul cu haine şi se retrase în camera ei.

Se dezbrăcă de costumul de baie şi intră repede sub duş. După ce reuşi cu greu să se spele sub firicelul subţire de apă, alese ceva de îmbrăcat pentru cină. Fuseseră din nou pe plajă şi cumpăraseră creveţi, care urmau să fie pregătiţi de bucătarul hotelului.

Oftând resemnată, îşi luă blugii şi o bluză lejeră. Ar fi vrut să poarte ceva elegant, poate o rochie neagră de mătase, numai că toate hainele ei potrivite erau acasă, la mii de kilometri. Hainele pe care le luase cu ea erau practice şi confortabile, nepotrivite pentru o întâlnire romantică. La urma urmei, poate că era mai bine. Mark n-avea nevoie de încurajări, se descurca de minune şi fără ele.

Machiajul nu-i luă nici el prea mult timp. Doar un pic de ruj şi de rimel erau de-ajuns. Părul ei reacţiona la umiditate, dar buclele erau aproape imposibil de îmblânzit.

îl aşteptă pe Mark afară, bucurându-se de briza uşoară. Se lăsase deja întunericul, iar frunzişul palmierilor foşnea melodios. Era într- adevăr un loc idilic.

Mark nu era căsătorit, sau cel puţin aşa spusese. îl întrebase într-o seară în Abidjan, pentru că n-avea nici o dorinţă să aibă o aventură cu un bărbat căsătorit, mai ales pentru că o atrăgea atât de mult. Dacă nu dorea decât o aventură de o noapte, nu era potrivită pentru el.

Pentru că nu era naivă, se gândise şi la posibilitatea s-o mintă, dar experienţa în lucrul cu oamenii îi spusese curând că nu minţea. Cu toate acestea, părea destul de improbabil. Era un bărbat extrem de atrăgător. Probabil că studentele lui se îndrăgosteau tot timpul de el. Nu era de mirare că era atât de sigur pe el! în acest caz, de ce mă vrea pe mine? se întrebă ea, fără să-şi poată răspunde. Poate pentru că s-a îndrăgostit de tine până peste cap, îi spuse acea voce mică din cap. Da, da, sigur, cum să nu. Cel puţin, el aşa spune. Da, dar poate să spună orice. E uşor să spui. Te porţi cu calm şi detaşare.

Da, exact cum încerca să facă ea. Numai că era din ce în ce mai greu să reuşească. Mark avea un efect devastator asupra emoţiilor ei. Era suficient să vrea, iar ea era pierdută. Ar putea s-o facă să cedeze oricând. Oare ştia acest lucru? Probabil că da. Dar, în acest caz, ce-l împiedică? Poate că e un domn căruia îi place să împărtăşească pasiunea cu femeia dorită. Numai că furtul hainelor

0 convinsese deja că nu era deloc un domn. Poate că nu-i place să

1 se cedeze prea repede. Poate că-l interesează rezultatele

pe termen lung, nu profitul imediat. Doar e profesor de economie.

Da, cum să nu! Următorul lucru care se va întâmpla va fi să mă ceară în căsătorie! Ei, bine, se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate. Si n-ar fi prima oară când este cerută în căsătorie.

îşi auzi numele strigat din întuneric, iar o lanternă aproape o orbi. Era Steve, unul dintre voluntarii pe care îi întâlnise seara trecută. O întrebă dacă au luat cina şi la răspunsul ei negativ, întrebă dacă poate să li se alăture. Pentru Sanny nu era nici o problemă. Dimpotrivă, îl rugase deja să-i răspundă la câteva întrebări. Apoi, era un bărbat atrăgător şi interesant, cu un adorabil accent australian. îl aşteptară pe Mark şi merseră împreună la masă. Steve acceptă oferta de a împărţi creveţii abia când se asigură că erau destul de mulţi pentru toată lumea. După masă, Sanny putu să-l întrebe pe australian despre experienţa lui în Africa, în timp ce Mark stătea tăcut, privindu-i cu atenţie. Era evident că era interesat de modul în care îşi făcea meseria de jurnalist. Acest lucru o neliniştea vag pe Sanny, dar se obişnui destul de repede.

- Eşti bună! comentă Mark pe drumul de întoarcere.
- Oh, dar a fost foarte uşor! răspunse ea.
- Nu contează, eşti foarte pricepută.

Mâna lui se odihnea pe umărul tinerei.

- Mulţumesc, dădu ea din cap. Tu ai fost foarte tăcut.
- Nu era cazul să vorbesc. Te-am deranjat?
- Păream deranjată?

Mâna lui îi mângâie uşor obrazul.

- Numai un pic, zâmbi el.

- {tiam că mă urmăreşti, că mă evaluezi. M-a făcut să mă simt puţin ciudat.

- Foarte bine, ai luat zcee, o asigură el.

- Mulţumesc, profesore.

Nu doreau să intre încă în camere, aşa că făcură o plimbare pe plajă. Era întuneric, iar luna nu era decât o dungă subţire argintie, pe cerul plin de stele. Spuma valurilor strălucea stins şi singurele zgomote care se auzeau erau cele ale valurilor spărgându-se de ţărm.

- Când soseşte pedeapsa pentru mine? întrebă deodată Mark.

Lui Sanny îi trebuiră câteva secunde să-şi aducă aminte despre
ce era vorba.

-Va trebui să aştepţi, să suferi puţin. Poţi să înduri, nu? Cred că eşti un dur.

- Da, dur ca o stâncă, fu el de acord. Dar nu în orice împrejurare, adăugă el după o scurtă pauză.

- E bine să ştiu că ai o slăbiciune. Nu-mi plac bărbaţii perfecţi, sunt foarte plictisitori.

- Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru mine, o asigură el. Am nişte defecte destul de deranjante.

- Mda, mi-am imaginat dimineaţă, când nu mi-am mai găsit hainele.

Bărbatul se opri brusc, punându-i mâinile pe umeri şi încercând să-i ghicească expresia în întuneric.

- îţi pare rău c-am mai rămas o zi? întrebă el.

- De fapt, am petrecut o zi foarte plăcută şi relaxantă, dar nu înseamnă că ţi-am iertat toate păcatele.

- într-un fel, îmi pare rău, răsună vocea lui tensionată.

- Mă surprinzi. De ce? încercă tânăra la rândul ei să citească expresia de pe figura lui.

Tăcerea păru să se întindă la nesfârşit, iar mâinile lui coborâră uşor pe corpul ei, trăgând-o mai aproape.

- Pentru că, răsună vocea şoptită în urechea ei, te vreau atât de mult, încât îmi pierd minţile şi nu ştiu cum o să mă ţin departe de tine în această noapte.

Reacţia ei la aceste cuvinte fu atât de intensă, încât se simţi cuprinsă de panică. Nu se poate, îşi spuse în gând, stai calmă, nu lăsa să se întâmple acest lucru, nu-ţi pierde controlul.

Dar de ce nu? Dacă îl dorea atât de mult, de ce nu?

Pentru c-o va părăsi ca toţi ceilalţi, veni răspunsul. Peste două zile va fi în Nigeria şi poate nu-l va mai vedea vreodată. Dar nu se aştepta la altceva. Aşadar, n-are cum să fie rănită.

- Stii foarte bine că vreau, şopti ea, păstrându-şi vocea calmă.

- Dar ştiu şi că nu te-ai hotărât încă dacă o vei face.

- Iar acest lucru te opreşte? întrebă ea neîncrezătoare.

- Da, răspunse el cu răceală. Să respecte dorinţele unei femei, sau cel puţin să încerce s-o facă, nu i-a făcut rău nici unui bărbat.

Ea se retrase din braţele lui.

- Nu-mi vine să-mi cred urechilor, sună atât de nobil ceea ce spui!

Mark râse.

- Când eram tânăr, am învăţat pe proprie piele că seducerea unei femei împotriva dorinţelor ei, n-are

rezultate plăcute. Desigur că pe moment m-am simţit foarte puternic şi teribil de macho.

- încă un scalp la cingătoare, dacă pot spune aşa.

- Cam aşa ceva. Cred că toţi bărbaţii trec prin această etapă. Face parte din procesul de maturizare. Simt nevoia să dovedească lumii întregi că sunt masculi.

- {i ai dovedit?

- Să spunem că acum nu mă mai preocupă ce părere are restul lumii despre această problemă.

- Dar femeile?

- Nici în acest caz n-am probleme.

- Nu mă îndoiam.

Sanny încercă să se retragă, dar mâinile lui o opriră.

- De ce am impresia că această conversaţie n-a urmat drumul pe care voiam să-l urmeze? Cred că e un talent de-al tău.

- Unul dintre multele mele talente.

După o clipă de tăcere, în care o studie cu atenţie, Mark declară:

- Cred că mai bine ne întoarcem la hotel.

Drumul de întoarcere nu fu la fel de liniştit.Tensiunea dintre ei era perceptibilă. N-o luă de mână, iar Sanny tânjea după atingerea lui, ştiind în acelaşi timp că dacă o va atinge îşi va pierde controlul.

Doamne, ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. De ce nu pot fi raţională?

Când ajunseră în faţa uşii camerei ei, Mark îi şopti numele:

- Sanny.

Nu era nici o îndoială ce simţea, iar braţele lui o

cuprinseră imediat. Se aplecă spre el, dornică să-l simtă, armonizându-şi bătăile inimii cu ale lui.

Buzele lui o atinseră uşor, retrăgându-se aproape imediat.

- Noapte bună, Sanny.

Vocea lui suna ciudat, iar tânăra îşi spuse că va muri. Picioarele îi tremurau, avea gâtul uscat, astfel încât nu putu spune nimic. Se întoarse pe călcâie şi intră repede în cameră, aruncându-se pe pat.

Nu trebuie să-şi dea seama ce simt, îşi spuse ea. Dacă nu ştie, nu mă poate răni. Dacă n-am iluzii, nimic nu mă poate lua prin surprindere.

în semiîntuneric îşi scoase hainele, apoi se înfăşură într-un prosop. Fără nici un sunet, ieşi din cameră. Uşa de la camera lui era întredeschisă, iar el stătea în faţa ferestrei, cu mâinile în buzunare. Veni lângă el şi rămse nemişcată, privind valurile.

Era conştientă de respiraţia lui precipitată, după cum ştia că e conştient că stă lângă el. Emoţia care-i cuprinsese era aproape palpabilă. Când se întoarse şi o prinse în braţe, ştiu că nu mai e cale de întoarcere.

Buzele lui era moi şi blânde, apoi ceva din interiorul lui izbucni, făcând sărutul sălbatic şi pasional. Sanny începu să tremure, dar braţele lui o încercuiră şi o susţinură. Simţi că e ridicată în braţe şi purtată spre pat. Prosopul părăsi corpul ei gol dintr-o singură mişcare fluidă. Pielea lui era fierbinte, iar mâinile o atingeau peste tot, ca într-un festin al atingerii. Răspunsul ei era la fel de pasional, de copleşitor.

Capitolul 5

Sanny nici măcar nu visase că poate fi aşa. Nu ştiuse că există o asemenea pasiune, o asemenea dăruire şi un asemenea abandon.

Era cuibărită în braţele lui Mark, în camera întunecată şi tăcută, uluită de puterea sentimentelor dezlănţuite în ea, de focul care izbucnise cu putere devoratoare dintr-o parte secretă şi întunecată a ei. Numai el fusese în stare să-l aducă la suprafaţă, numai el avusese puterea să o facă să uite orice altceva în afara lui. Asemenea pasiune fierbinte nu mai cunoscuse.

îşi lipi faţa de pieptul lui, ţinându-l atât de strâns, încât braţele începuseră s-o doară. Era recunoscătoare pentru tăcerea lui, pentru că, dacă ar fi spus ceva, era sigură c-ar fi început să plângă.

El îi mângâie părul cu blândeţe, liniştind-o. Mâna lui alunecă pe spatele gol, dar mişcările mângâietoare aduseră pace în sufletul ei. Sanny închise ochii, simţindu-se copleşită de sentimente calde, adânci, de pace, bucurie şi recunoştinţă. Nici nu-şi dădu seama când alunecă într-un somn liniştit.

Când se trezi, era tot în braţele lui. Corpul lui era relaxat şi cald, iar la vederea lui inima ei zvâcni de dragoste. Minute nesfârşite admiră faţa lui, ochii închişi şi fiecare trăsătură puternică. Nu ştia nici ea ce caută. Se aplecă uşor spre el, sărutându-l blând, cu o atingere uşoară. El oftă relaxat, mişcându-se uşor. Deschise ochii, fixând-o cu intensitate. Apoi un zâmbet satisfăcut îi lumină figura şi
o strânse în braţe:

- Mmm. ce mod plăcut să te trezeşti! exclamă el.

- Eşti un iubit minunat, îi şopti Sanny la ureche. în cazul în care nu ştiai.

- Da, mă străduiesc să-ţi fiu pe plac.

- Mi-ai fost pe plac.

- Cred şi eu, râse el. Nu mi-a fost greu să observ.

Faţa ei era lipită de gâtul lui, iar mirosul lui ameţitor îi umpluse nările. îi sărută pielea fierbinte, simţind imediat reacţia lui intensă. îl dorea cu atâta putere, încât aproape îşi pierduse respiraţia. Corpul ei tremura, de parcă ar fi suferit un şoc electric. Timp de o clipă rămase nemişcată, în timp ce mâinile lui o atingeau cu pasiune, din ce în ce mai dornice, apoi respiră adânc şi se lăsă cucerită de forţa copleşitoare a emoţiilor trezite de prezenţa lui.

Lumina dimineţii părea prea puternică şi-i răni privirea când îşi reveni. îşi ascunse repede privirea. Epuizată şi copleşită, încercă să se calmeze şi să capete măcar o fărâmă de control asupra situaţiei.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, sărutându-i ceafa.

- Nimic, murmură ea în pernă.

Nimic decât că sunt copleşită de aceste sentimente furtunoase, tumultuase şi haotice pe care nu ştiu cum să le ţin sub control. Nu vreau să mă vezi în această stare, completă ea în gând. Ai deschis nişte porţi interzise în sufletul meu şi mă simt expusă, fragilă. Mă tem că vei descoperi acest lucru, dacă mă priveşti în ochi. Nu pot să te las să vezi.

- Priveşte-mă, Sanny, şopti el, mângâindu-i părul. Vreau să te văd. Spune-mi cum te simţi.

Ea clătină din cap.

- E prea multă lumină. Mă dor ochii.

Cuvintele ei erau înăbuşite din cauza pernei şi nu era sigură că o auzise. Mark nu mai spuse nimic, dar continuă să se joace cu ea, cu părul ei. Dură o vreme până căpătă suficientă încredere să se întoarcă şi să pună capul pe pernă, zâmbind cu seninătate. Ochii lui erau luminoşi şi se aplecă spre ea, sărutându-i vârful nasului.

- Bine ai venit înapoi, spuse el.

Sanny avu brusc impresia că ştia ce e în sufletul ei, ce parte secretă atinsese şi cât se simţea de vulnerabilă.

- Eşti un adevărat făcător de minuni, se strădui ea să zâmbească.

- Sper că ştii că e nevoie de două persoane pentru acest tip de minune, zâmbi el, luându-i mâna şi sărutându-i pe rând fiecare deget. Ajută foarte mult dacă e ceva aici, adăugă Mark, punându-i mâna pe piept, deasupra inimii. Ceva special, ceva bun.

- Eşti atât de romantic, murmură tânăra.

- Incredibil de romantic. Dacă ar exista cea mai mică posibilitate, acum am bea şampanie.

- Dar mai avem acele două sticle de bere pe care nu le-am băut încă, propuse ea, ridicând din umeri.

El o privi lung, încruntându-se.

- Bere în pat. Nu e stilul meu. Nu e pic de romantism în tine?

Ea ridică sprâncenele, privindu-l cu prefăcută inocenţă.

- E mai bine lapte praf? Rece?

Bărbatul mormăi nemulţmit.

-Mă ridic. Se pare că te pricepi foarte bine cum să dai

un bărbat jos din pat.

Vederea trupului lui bronzat şi agil în lumina soarelui o făcu să se înfioare. Inima ei făcu un salt brusc. îl iubesc, îşi spuse Sanny. Complicaţiile inevitabile erau paralizante, iar pentru o clipă i se tăie respiraţia.

Primul bărbat pe care îl iubise vreodată fusese Tata David. Avea patru ani şi era îngrozită că era luată de lângă mama ei şi dusă acasă la Mătuşa Ann şi Tata David. Primele zile plânsese după mama ei, incapabilă să înţeleagă de ce nu mai poate sta cu ea. începuse să înţeleagă abia când se obişnuise cu ceea ce înseamnă o familie normală. în casă mai erau trei copii, dintre care doi erau tot înfiaţi. Cel mai mare era fiul adevărat, dar niciodată nu fusese folosită această expresie. Pentru cei doi părinţi, cu toţii erau copii proprii. Tata David fusese la început numit Unchiul David, dar Sanny, care visase la un tată de când se ştia, îşi dorise foarte mult să fie tatăl ei. Aşa că numele lui rămăsese Tata David. Era un bărbat cald, iubitor, care o purta pe umeri şi o ajuta să construiască mici castele de nisip pe plajă. Apoi o învăţase să meargă pe bicicletă. Pe la şase, şapte ani, Sanny devenise un copil fericit, care se ştia iubit. Puţin după ce împlinise şapte ani, Tata David se îmbolnăvise foarte tare, iar viaţa ei începuse să se năruie. Serviciul de asistenţă socială considerase că, pentru că bărbatul nu dădea semne că se va recupera, această familie nu mai era potrivită pentru copiii adoptivi, aşa că-i mutaseră pe toţi trei la alte familii. Lui Sanny nu-i venea să creadă că aşa ceva e posibil, dar se întâmplase. Cu toate că era foarte îngrijorată pentru sănătatea singurului tată pe care-l

cunoscuse, nu i se dădea voie să-l vadă. în plus, fusese trimisă la altă şcoală şi îşi pierduse toţi prietenii. Noua familie era grijulie cu ea, dar Sanny nu se simţea iubită. Familia avea un câine imens, de care era îngrozită. De frica lui petrecea foarte mult timp în camera ei, scriind în micul jurnal. în aceste clipe începuse să se gândească la adevărata ei familie, la adevăratul tată, pe care nu-l cunoscuse. într-unul dintre puţinele momente în care era trează, mama ei îi spusese că bărbatul le părăsise pentru că nu mai suporta plânsetele ei. Avea colici şi plângea noaptea, uneori ore în şir. Aşadar, era vina ei. Ar fi trebuit să ştie şi să nu plângă noaptea, pentru că tatăl ei avea nevoie de odihnă. începuse să se învinovăţească şi să se considere o persoană îngrozitoare.

Pe mama ei n-o mai văzuse decât o singură dată. După acea singură vizită, se mulţumise să-i trimită felicitări sau cadouri de ziua ei şi de Crăciun. Erau întotdeauna nepotrivite: fie culorile, fie mărimea felicitărilor, fie faptul că jucăriile erau ori prea copilăroase, ori prea sofisticate pentru vârsta ei. întotdeauna soseau prea târziu, ca şi cum mama ei n-ar fi fost prea sigură dacă data naşterii ei era în iunie sau în iulie.

I se spusese că Tata David a murit la două luni după ce se întâmplase. Plânsese o întreagă săptămână, incapabilă să treacă peste faptul că nu-l mai putuse vedea o ultimă dată, nu-i putuse spune cât de mult l-a iubit.

Mătuşa Bertha, unde fusese trimisă pentru „termen lung“ o trăsese în braţe ca pe un copil mic şi o pusese să spună tot. în sfârşit, cineva era interesat să afle. îi povestise totul, plângând, iar după asta se simţise ca

renăscută.

Mătuşa Bertha era foarte voluminoasă, dar blândă şi caldă şi mirosea a vanilie, care era aroma favorită a lui Sanny. Să stea în braţele ei seara, cu capul pe pieptul ei, îmbrăţişată şi alintată, era una dintre cele mai calde amintiri ale lui Sanny. Mătuşa Bertha câştigase dragostea ei necondiţionată.

Unchiul Nick nu semăna deloc cu Tata David, ceea ce era foarte bine. Era un bărbat calm, liniştit, care n-o forţase să-l accepte, ci îi lăsase timp să-l cunoască. Cânta la pian foarte frumos şi, când descoperise interesul ei pentru muzică, se oferise s-o înveţe. Acesta fusese începutul unei relaţii fericite, care continuase până dispăruse şi el din viaţa ei zbuciumată. în această familie mai locuiau încă doi copii adoptaţi temporar, dar unul se mutase curând, deoarece fusese adoptat permanent de o familie din oraş. Era prima oară când Sanny aflase despre existenţa adopţiei permanente şi începuse să pună întrebări. Ea de ce nu poate fi adoptată permanent? Răspunsul fusese: pentru că mama ei nu era de acord cu acest lucru. Poate că spera că se va întoarce vreodată la ea, ceea ce era foarte improbabil. Lucrătorii sociali ştiau că mama ei era o alcoolică incurabilă, care nu avea puterea să-şi revină.

Sanny începuse să spere că va putea fi adoptată permanent de familia la care stătea. Dar sfârşitul viselor ei venise o dată cu împlinirea visului unchiului Nick. Acesta primise promovarea pe care o visase întotdeauna şi se mutaseră într-un alt stat. Legile adopţiei provizorii interziceau deplasarea copiilor în afara graniţelor statului care acordase adopţia.

După această întâmplare, Sanny alesese să nu-i mai pese. Să zâmbească şi să pară o persoană fericită, indiferent de familia în care se găsea. în acelaşi an, mama ei murise. Nu-i păsase de acest lucru, pentru că avea deja treisprezece ani şi nimeni nu mai voia s-o adopte permanent la această vârstă.

După micul dejun, îşi luară bagajele şi făcură autostopul pentru a ajunge la şoseaua principală. Singura maşină care opri era un camion vechi, cu scaune de lemn şi un semn mare, colorat care proclama: „Fiţi fericiţi cu ce aveţi“.

- Cred că mă voi strădui, zâmbi Mark, urcând în spate şi dându-i mâna s-o ajute.

Din fericire, aveau destul loc de respirat. De obicei, oamenii ajung în astfel de camioane ca nişte murături în borcan.

- îmi pare rău că limuzina pe care am comandat-o n-a ajuns încă, glumi Sanny. Dar găsesc acest mod de a călători foarte interesant. Aşa am întâlnit foarte mulţi oameni fascinanţi.

- Da, ştiu. Ai multe poveşti de spus.

- Ai început să te obişnuieşti.

îl plăcea din ce în ce mai mult. începuse să se gândească la alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse şi cum ar fi reacţionat în situaţii similare. Mai întâi, nici unul dintre ei n-ar fi pus piciorul în Africa, dar dacă ar fi făcut-o, prin reducere la absurd, nu s-ar fi apropiat de mijloacele locale de transport, de mâncarea locală şi probabil de localnici.

Aruncă o privire spre Mark, care stătea lângă o localnică rotunjoară, îmbrăcată într-o haină foarte colorată,

cu care purta o conversaţie animată despre economia zonei. Femeia părea să fie un fel de vraci local şi povestea cu entuziasm despre poţiuni şi reţete secrete. După ce-i spuse că e profesor, femeia începu să-i povestească despre fiii ei, pe care voia să-i vadă doctori, avocaţi sau ingineri şi despre importanţa educaţiei în acest caz. Pentru cele două fete, avea cam aceleaşi idei, principala preocupare fiind să-şi dobândească independenţa financiară, pentru că bărbaţii tineri nu sunt de încredere şi e foarte greu să găseşti un soţ bun în aceste vremuri.

Conversaţia, desfăşurată într-o engleză colorată, era foarte plăcută. Sanny îşi spuse că o va reconstrui mai târziu, meritând un articol despre aceste probleme. O maşină îi depăşi în viteză, un Land Rover cu număr englez şi care avea spatele deschis securizat împotriva hoţilor. Arăta ca o închisoare pe roţi. Bagajul era ancorat bine cu frânghii, iar în spate o tânără blondă citea un ziar.

- Poate ar fi trebuit să-mi cumpăr aşa ceva, spuse Sanny, arătându-i maşina lui Mark. Să-mi cumpăr o maşină în care să dorm, aş fi economisit banii pe care îi dau la hotel .

- Da, dar n-ai fi cunoscut toţi aceşti oameni fascinanţi, zâmbi el.

- Hm, ai dreptate. Dar nu pari să suferi prea tare, călătorind în acest mod, observă ea.

- Mă face să mă simt din nou tânăr. Tot acest praf care pluteşte în jur face minuni pentru plămânii, pielea şi ochii tăi. Ca să nu mai spun ce poate face pentru tonusul muscular, adăugă el zâmbind, când maşina intră într-o groapă, aruncându-i pe toţi de pe banchete.

Sanny se prinse strâns de el.

- Poate găsim un autobuz în Takoradi, propuse ea.

- Sau un taxi.

- Până la Accra? Eşti nebun! E prea scump.

Mark o privi cu exasperare.

- O să port eu povara financiară a acestei extravaganţe. Tot ce vreau de la tine e să accepţi cu graţie.

- N-am fost niciodată prea pregătită în sectorul graţiei. Nu-mi place să plăteşti pentru mine. E împotriva principiilor mele.

El închise ochii o clipă, ca şi cum s-ar fi rugat pentru răbdare şi putere. Apoi îi aruncă o privire suferindă.

- Nu ştiu de ce vrei să dai importanţă unei probleme atât de triviale. Nu înţeleg de ce trebuie să vorbeşti despre principii într-un caz nedemn de prea multă importanţă. Mi-aş dori să nu-mi faci viaţa atât de grea.

- îmi pare atât de rău de tine, încât îmi vine să plâng, spuse Sanny cu ironie. Nu cred că trebuie să mai accentuez faptul că.

- Nu, nu trebuie.

Camionul opri şi o parte din pasageri coborî, pentru ca mai mulţi să urce în locul lor. Sanny şi Mark ajunseră să împartă o bucată foarte îngustă de banchetă. Pentru o vreme rămaseră tăcuţi, în timp ce maşina înainta pe drumul accidentat. Tânăra încerca să ignore faptul că erau atât de aproape, aproape striviţi unul de altul. Pentru a se gândi la altceva, privi copilul din braţele femeii de lângă ea, apoi se angajă într-o conversaţie absolut neinteresantă cu aceasta.

Privirea îi fu atrasă de un băiat de pe marginea drumului care ţinea un animal de coadă, oferindu-l după gesturi pentru a fi cumpărat.

- Ce este acesta? întrebă ea, întorcându-se spre Mark.

- O specie de rozătoare, ca un fel de şobolan mai mare. Dar e foarte gustos şi, din câte ştiu, destul de scump.

- Ai mâncat?

- Am mâncat de toate, ridică el din umeri. Am stat o dată mai mult la Matt şi Jackie, iar Matt m-a luat cu el în toate expediţiile. în cursul lor cred c-am gustat toate delicatesele pe care le poate oferi continentul african.

- întotdeauna sunt uimită de cât de mult suntem condiţionaţi de cultura în care ne-am format, comentă tânăra, cu o expresie gânditoare. Mâncăm pui, iepuri, miei sau raţe, dar vederea acelei rozătoare îmi provoacă greaţă. Cred că nu e decât în capul meu. Mă face să mă întreb care este adevărata valoare a celorlalte lucruri din capul meu.

Ochii lui râdeau.

- S-ar putea să fie foarte productiv să te gândeşti la astea din când în când.

Oare ce voia să spună? Bărbatul îşi puse braţul în jurul umerilor ei, ajutând-o să stea mai confortabil, dar şi mai aproape de el. Se simţi copleşită de dorinţa de a pune mâna pe piciorul lui şi a-i simţi puterea sub degete. Nu stătu prea mult pe gânduri, iar mâna lui veni să-i acopere degetele. Ridică privirea spre el, iar expresia din ochii lui întunecaţi o făcu să se înfioare. El zâmbi provocator, iar Sanny nu ştiu dacă să izbucnească în râs sau să se enerveze din cauza îngâmfării lui.

îşi aminti de noaptea trecută şi de hotărârea de a-şi păstra ascunse sentimentele pentru el. Era atât de clar că va fi imposibil! Cu Mark, nu putea pretinde că totul e o joacă. Nu putea folosi acele tactici care dăduseră rezultate la alţi bărbaţi.

Dar nu va permite să fie rănită. Nimeni n-o va mai părăsi vreodată. N-o să-l iubească. Nu!

Singura problemă era că deja îl iubea.

Se întâmplase la fel ca atunci când îl cunoscuse pe Peter. Avea şaisprezece ani şi în ultimii trei ani se descurcase de minune să-i ţină pe toţi la distanţă.

După plecarea Mătuşii Bertha şi a Unchiului Nick, fusese prea şocată ca să poată plânge. Se simţea părăsită ca o piesă veche de mobilier. Nimeni n-avea nevoie de ea sau de dragostea ei. Aşa că nici ea nu avea nevoie de nimeni. Trebuia să se protejeze. Pentru acest lucru, îşi ascundea întotdeauna emoţiile, iar nimeni nu ştia ce simte cu adevărat. Zâmbea şi le spunea tuturor că e fericită şi că poate să aibă sigură grijă de ea. Nu avea nevoie decât să-i ţină pe toţi la distanţă. La început, fusese greu să fie veselă şi optimistă tot timpul. înainte să intre într-o cameră, se oprea şi-şi fabrica un zâmbet, ca un clovn care îşi pune masca înainte de spectacol. Uneori, muşchii o dureau din cauza efortului de a zâmbi. Expresiile vesele erau repetate în faţa oglinzii, făcând-o să se simtă ca o eroină tragică dintr-o piesă din secolul trecut. Imaginea din oglindă nu se potrivea deloc acestui portret. Arăta ca o adolescentă obişnuită, puţin cam scundă, dar în nici un caz tragică.

După o vreme, râsul şi glumele deveniseră o a doua natură. Memorase glume diverse, având câte una pentru fiecare ocazie. Erau ca o armă sau ca un scut. Toată lumea credea că are o personalitate impresionantă. Fusese votată ca fata cea mai populară şi toată lumea voia să fie ca ea.

Mătuşa Pat, din a patra familie adoptivă, văzuse dincolo de acest văl, dar n-avea nici o putere. Chiar dacă încerca din răsputeri să se apropie de Sanny, zidurile din jurul ei nu lăsau pe nimeni să se apropie.

Până când îl întâlnise pe Peter.

- Spune-mi, de ce porţi un ceas care nu merge? o întrebă Mark, iar mâna lui coborî de-a lungul braţului ei, acoperind ceasul.

Sanny îşi retrase mâna, de parcă ar fi fost arsă.

Peter îi făcu ceasul cadou de ziua ei, când împlinise şaptesprezece ani, iar faptul că Mark o întrebase despre ceas tocmai când se gândea la Peter o făcu să se înfioare. Era prea mult ca să fie coincidenţă.

Nu ştia de ce continua să poarte ceasul. Poate din obişnuinţă? Sau era prea sentimentală, într-un mod pervers, ca să-şi aducă aminte mereu despre prostia de care dăduse dovadă.

- Din obişnuinţă, presupun, ridică ea din umeri. îl am de foarte multă vreme.

- De ce nu l-ai dus la reparat?

- Am încercat. Nu se mai poate repara.

Ca mine, îşi spuse ea cu amărăciune. Nu voi mai fi niciodată cum eram. Nu mai cred în dragoste. Oh, Peter! De ce a trebuit să mă dezamăgeşti şi tu, ca toţi ceilalţi? N-ai ştiut că, pentru tine, mi-am mai acordat o şansă?

Desigur, nu ştiuse. Avea optsprezece ani şi nu ştia nimic, la fel ca orice jucător de fotbal de la liceu. Cum să aştepţi angajare matură, devotament etern, dragoste pentru viaţă de la cineva care nici nu ştie ce este viaţa?

- îl ai de la Peter?

îl privi uimită pe Mark, fără să clipească.

- Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

El zâmbi.

- Păi, unu şi cu unu fac doi.

- Eşti atât de deştept, comentă ea cu ironie.

- Am dreptate, ştiu. Povesteşte-mi despre acest Peter. Mi se pare fascinant că păstrezi atât devotament unui iubit din liceu.

Nu avea dreptate. Dacă Peter ar fi apărut mâine, nu i-ar fi păsat deloc de el. Ce mai păstra în minte cu sfinţenie, erau poate iluziile ei pierdute.

Peter fusese căpitanul echipei de fotbal, cu un corp bine lucrat şi ochi căprui şi calzi. Se îndrăgostise de el de la prima vedere. Pentru că era cea mai populară fată din liceu, păruse firesc să se îndrăgostească de căpitanul echipei de fotbal. Făceau o pereche interesantă, ea mică şi fragilă, el înalt şi lat în umeri. Fusese primul bărbat căruia îi permisese s-o sărute. Nu-i permisese mai mult, deşi el era foarte interesat. Pentru nimic în lume nu va rămâne însărcinată la şaisprezece sau şaptesprezece ani, ca mama ei. Dar Peter era cel cu care visa să aibă prima casă adevărată, la care visa în fiecare seară, când se ducea la culcare. Se gândea la mobilă, covoare, aranjamente. Dar Peter se însurase cu majoreta pe care o lăsase însărcinată, iar ea îşi văzuse de viaţa ei.

Mark o privea cu atenţie şi hotărî să-i povestească despre ce era vorba, lăsând la o parte amănuntele emoţionale. Chiar îl făcu să râdă.

Timpul trecu foarte plăcut şi repede în exterior, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre interior. Ştia că va trebui să-l părăsească pe Mark, fizic şi emoţional, cât mai repede posibil, înainte ca povestea să se repete. în două zile, el va pleca în Nigeria şi nu-l va mai vedea vreodată.

Luară masa pe drum, din specialităţi locale. Desertul fu alcătuit din fructe proaspete, pe care le savurară la umbra unui mango. Din fericire, găsiră un autobuz până la Accra, unde ajunseră la prânz. Luară apoi un taxi până la casa familiei Simmons. Uşa de la intrare fu deschisă de grădinarul familiei.

- {tiu că venim? întrebă Sanny, iar Mark ridică din umeri.

- Le-am trimis o telegramă, dar nu cred c-au primit-o. Nici la telefon n-am reuşit să-i prind.

- Râzi de mine!

- Nu. Hai să intrăm! O să le facem o surpriză.

O conduse în jurul casei, spunându-i grădinarului că se descurcă singuri. înspre curte se deschidea o terasă, cu scaune confortabile, dar unde nu se vedea nimeni. Pe un scaun se afla o pereche de ochelari şi un roman deschis. Uşile mari care dădeau spre casă erau deschise.

- E cineva acasă? strigă Mark, zâmbind spre Sanny.

- O clipă! răsună o voce de femeie de undeva din casă, iar câteva clipe mai târziu, răsunară paşi pe scară şi o exclamaţie de plăcere.

- Mark, nu-mi vine să cred!

Uşa se deschise şi-şi făcu apariţia o blondă mică, cu o sarcină foarte vizibilă.

-Jackie. oh, Doamne, ce ţi-ai făcut? întrebă el, îmbrăţişând-o.

Râsul ei era molipsitor.

- N-am făcut-o singură, ştii foarte bine!

Femeia o privi curioasă pe Sanny, iar Mark îi puse o mână posesivă pe umeri, prezentând-o. Jackie nu era mai înaltă decât
Sanny decât cu un centimetru, doi, dar era foarte diferită de ea. Avea părul lung, ridicat într-un coc amplu, din care bucle rebele scăpau în jurul figurii. Părea foarte tânără, iar ochii ei sclipeau amuzaţi la vederea uimirii lui Sanny.

- E imensă, nu-i aşa? întrebă ea. E o minune că mai pot să mă mişc. Dar vă rog să vă aşezaţi, o să vă pun ceva de băut. Ce părere aveţi despre un ceai cu gheaţă? îmi pare rău că Matt nu este acasă, joacă tenis la Tesano. Trebuie să se întoarcă până pe la şase. O să fie atât de încântat să te vadă, continuă ea să vorbească, punând băutura în pahare.

Lui Sanny îi era foarte clar că femeia era foarte fericită să-l vadă pe Mark.

- Lasă-mă să te ajut, interveni ea, urmând-o pe gazdă în bucătărie.

- Rămâneţi la noi, nu? întrebă Jackie. Singura problemă e că va trebui să vă faceţi singuri paturile, pentru că este ziua liberă a majordomului, iar mie mi-e imposibil să mă aplec în această stare.

- Când ar trebui să naşti?

Probabil că era însărcinată în luna a noua, cu toate că,

după cum arăta, putea foarte bine să fie într-a zecea.

- în trei săptămâni, gemu femeia. Nu ştiu dacă voi mai rezista atât. I-am spus doctorului că sunt la mijloc nişte calcule greşite, dar el a spus că nu, arăt aşa doar pentru că sunt foarte mică, oftă ea. Ştii, îmi imaginam că voi fi foarte graţioasă când voi fi însărcinată, că voi fi frumoasă şi senină. La început, am avut greţuri de dimineaţă, ceea ce nu mă făcea să mă simt foarte senină. Graţioasă am fost cam vreo trei săptămâni. Apoi am început să mă umflu ca un balon.

- Iau eu tava, se oferi Sanny.

- îmi pare rău dacă te plictisesc, se scuză gazda, vorbesc tot timpul despre mine, în ultimul timp: corpul meu, copilul meu. E ca o obsesie.

- E de înţeles. E clar că acest copil te-a acaparat cu trup şi suflet, zâmbi tânăra.

Chiar dacă era foarte cald, o briză plăcută făcea totul mai uşor de îndurat. Ceaiul era minunat de răcoritor, mai ales după ce au adăugat lămâie. Sanny îl bău mulţumită, în timp ce-i asculta pe Mark şi pe Jackie. Nu ştia de ce se simţea dintr-o dată foarte deprimată. Sau poate că ştia.

E un loc plăcut, îşi spuse privind în jur, admirând palmierii şi grădina de lângă casă.

- Să vă arăt camerele de oaspeţi, spuse gazda după o vreme, întinzându-i mâna lui Mark. Ajută-mă să mă ridic, te rog. Echilibrul meu nu e tocmai grozav.

Camera de oaspeţi era decorată cu ţesături colorate, în stil african. Avea şi o mică terasă, lângă care creşteau hibiscuşi. în plus, era un salon mic, o baie şi un dormitor spaţios, cu un pat dublu.

- Aici am locuit când am venit prima oară în Ghana, povesti Jackie. Acum a devenit un fel de căsuţă pentru oaspeţi. Mai avem un dormitor liber în cealaltă clădire, dacă aveţi nevoie. Veniţi să-l vedeţi.

Cuvintele fuseseră spuse pe un ton degajat, iar mesajul era clar. Dacă voiau să împartă apartamentul pentru oaspeţi, nu era nici o problemă pentru gazde. Acum era momentul potrivit pentru a spune ceva, înainte ca femeia să le arate şi cealaltă cameră.

Sanny nu spuse nimic, urmând-o în tăcere şi rugându-se ca Mark să rămână şi el tăcut. Ceea ce bărbatul făcu, dar nu fără s-o privească întrebător.

Cealaltă cameră era mică, avea un pat de o singură persoană, un scaun şi câteva dulapuri.

- Vă las să alegeţi, zâmbi Jackie, iar eu mă duc să aduc aşternuturi.

Sanny simţi braţul lui Mark în jurul ei. O întoarse spre el, privind-o cu atenţie.

- Ştii că este în regulă să împărţim apartamentul pentru oaspeţi.

Gâtul ei era uscat, împiedicând-o să vorbească, astfel încât
trebui să tuşească încet.

- Nu e nevoie, zâmbi ea, forţându-se să fie calmă. Poţi să stai tu acolo, iar eu voi sta aici.

Tăcerea care se lăsă era dureroasă.

- De ce? întrebă el cu voce gravă.

Ea ridică din umeri, hotărându-se să glumească.

- De ce nu? E o cameră foarte plăcută. Uite, are şi aer condiţionat. Voi dormi ca un prunc în noaptea asta.

Se opri brusc, conştientă de tensiunea din cameră.

Tăcerea era sufocantă. îl privi pe Mark. Nu-l mai văzuse niciodată enervat, iar acum era din plin.

Capitolul 6

Trăsăturile lui erau dure ca granitul. Inima ei se strânse, dar continuă să zâmbească.

- Nu mai bate câmpii şi răspunde-mi la întrebare, spuse el cu răceală.

Ea se prefăcu jignită.

- Eşti supărat pe mine?

Mâna de pe umărul ei se încordă, iar degetele îi pătrunseră dureros în braţ.

-încetează, Sanny, spuse el pe un ton ameninţător. Nu mai face pe amuzanta. De ce nu vrei să stăm împreună?

Ea se smulse din braţele lui şi se retrase doi paşi. Dacă voia s-o supere, o să reacţioneze aşa cum vrea.

- De ce aş vrea s-o fac? N-ai nici un drept să aştepţi aşa ceva de la mine. Doar pentru că noaptea trecută.

Cu coada ochiului, văzu o mişcare în dreptul uşii, iar Jackie apăru încărcată cu cearşafuri. Sanny îi alergă în întâmpinare, bucuroasă că are un pretext să-l ignore.

După ce Mark luă cearşafurile pentru el şi plecă spre apartamentul de oaspeţi, tânăra începu să facă patul, sub privirea cercetătoare a femeii, care o fixa cu un aer gânditor. Probabil observase că este ceva în neregulă, dar încă nu-şi dădea seama ce.

Matt era foarte înalt, bronzat şi arăta ca un sportiv. Avea păr castaniu buclat şi ochi căprui. Zâmbea larg şi era foarte atrăgător, fiind uşor să-ţi dai seama de ce Jackie era nebună după el.

Pentru că dragostea dintre cei doi era vizibilă, radia din toţi porii. Matt fusese foarte încântat să-i găsească acasă

şi-i întâmpinase cu căldură şi entuziasm. După aceea se aplecase spre soţia lui şi o sărutase, iar ea îi luase mâna şi o strânsese. Mai erau şi alte lucruri, lucruri mărunte: cum se uita unul la altul peste masă, micile remarce cu care se tachinau, felul în care o ajuta să se aşeze şi să se ridice.

Erau căsătoriţi de trei ani, după cum aflase de la Jackie, iar acest lucru îi adusese aminte de Laurie, atât de nefericită după numai un an de căsătorie. Uneori merge, alteori nu. Sau poate că unii oameni sunt mai înţelepţi, sau au o capacitate de a iubi mai mare, sau mai multă toleranţă şi răbdare. Poate şi mai mult noroc.

Orice ar fi fost, nu avea destul curaj să spere că ea va fi norocoasă. învăţase o lecţie prea dură despre cum era mai bine să trăieşti fără vise şi speranţe. Atunci, de ce se simţea atât de dezamăgită când se uita la cei doi? Ce aveau ei, iar ea nu? Ce era atât de special la Jackie, încât putea avea atâta dragoste şi fericire?

Se simţea rea şi nedreaptă pentru că se gândea la aceste lucruri, dar nu se putea împiedica. Era geloasă şi nefericită şi evitase să-l privească pe Mark aproape toată seara. Numai vederea figurii lui era de-ajuns să se simtă copleşită de disperare. Nu-l va iubi - nu-şi putea permite. Măcar dacă ar reuşi să treacă peste acest week-end.

Se duse la culcare devreme, pretextând că e obosită, ceea ce era adevărat. Corpul ei părea aproape pe punctul de a intra într-un colaps, iar emoţiile o storseseră de puteri. Tocmai îşi dăduse jos sandalele şi rochia, când auzi o bătaie în uşă.

-Imediat! strigă ea, întrebându-se ce să facă, mai ales că nu avea un halat. Cine este?

- Mark, veni scurt răspunsul.

Sanny luă repede rochia şi o trase pe ea, apoi deschise uşa, hotărâtă să scape repede de el. Dar, înainte să fi apucat să spună măcar un cuvânt, el era deja înăuntru.

- Vreau să stăm de vorbă. Nu-mi spune că eşti obosită şi vrei să te duci la culcare, pentru că nu va dura decât un minut.

Părea foarte calm, iar vocea lui era sigură.

îl privi lung, fără să spună nimic. E mai bine să-l lase să spună ce are de spus, apoi să plece.

Bărbatul făcu un pas înainte, iar ea se retrase inconştient, până când ajunse lângă perete.

- Priveşte-mă! îi ceru el.

Ascultătoare, ridică privirea spre el.

- Vreau să ştiu ce e în neregulă.

- Nimic nu e în neregulă, zâmbi ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Sanny, nu mă supăra! se răsti Mark. La un moment dat azi s-a întâmplat ceva şi nu ştiu despre ce e vorba. Deodată, ai început să mă ignori. Să te porţi de parcă aş fi invizibil. Vreau să ştiu de ce.

Vocea lui era calmă, dar foarte insistentă.

Tânăra îşi umezi buzele uscate. Ştia cu siguranţă că n-are cum să-l păcălească să schimbe subiectul.

- Bine, spuse încet, fixându-l. M-am hotărât că. ezită ea, simţind că-şi pierde vocea. Am hotărât că lucrurile au mers prea departe. îmi pare rău, dar nu vreau să fiu nesinceră.

- Nu-mi dau seama. îţi pare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Ea ezită o clipă.

- Da şi nu. îmi doresc să nu se fi întâmplat, dar mi-am dorit-o. Şi nu regret, pentru că a fost. bine.

- Bine, răspunse el cu răceală. Mă bucur că nu negi asta. Nu te întreb de ce te-ai răzgândit, pentru că am impresia că nu voi primi un răspuns clar.

- N-are nici o legătură cu tine.

- Ca să vezi ce uşurare, comentă Mark ironic, iar tonul lui o făcu să se înfioare.

Oh, de ce era nevoie să se ajungă aici?

- Cred că n-are sens să-ţi mai propun să vii în Nigeria cu mine, nu-i aşa? întrebă el calm, scoţând un plic din buzunar şi întinzându-i-l.

Era un bilet de avion. Tânăra îl fixă câteva secunde, fără să înţeleagă.

- Ai cumpărat asta pentru mine? Când?

- în Abidjan.

- Nu mi-ai spus.

- Am avut şi de ce. Nu era momentul cel mai potrivit.

Pentru o clipă, rămase privind biletul, apoi i-l întinse.

- îmi pare rău, dar nu pot să-l accept, spuse ea calm.

- Păstrează-l. Poţi să faci ce vrei cu el.

Vocea lui era dură. Se întoarse cu spatele şi ieşi din cameră.

Cu dinţii strânşi, Sanny rupse biletul şi aruncă resturile în coşul de gunoi. Se simţea moartă în interior, dar era familiară cu această senzaţie. Putea să se descurce, era obişnuită.

- Vii cu mine în Nigeria, fie că vrei sau nu, îi spuse Mark în vis. O să urci în avion, chiar dacă trebuie să te duc pe

sus. Crezi că poţi să faci ce-ţi place, fără să te gândeşti la sentimentele mele, dar o să vezi că nu se poate! Nu stau atât de mult cu tine degeaba, n-am venit degeaba cu tine la Accra. Vreau să fii cu mine. Te vreau în patul meu. O să stai lângă mine până când o să-ţi spun că poţi pleca, nu mai puţin. Nu până nu m-am săturat de tine, până când nu te mai vreau.

Cuvintele acestea nemiloase pluteau în aer şi ea nu se putea mişca. Nu putea vorbi, nu se putea mişca pentru că era lipită de perete, prizonieră în braţele lui de fier.

- Vei merge cu mine în State şi-ţi vei scrie cartea în birou, în timp ce sunt la cursuri. în fiecare zi când vin acasă, o să facem dragoste. La fel va fi şi întreaga noapte, iar tu nu vrei mai vrea să pleci. O să stai cu mine până când o să-ţi spun că poţi să pleci. Până când o să te dau afară.

Casa din vis era frumoasă şi veche, cu mobilă scumpă şi multe covoare orientale. Ani la rând părură să se scurgă, în care Sanny se plimbă prin casă, cameră după cameră. Nu spuse nici un cuvânt nimănui. Nici lui Mark, nici altcuiva. pentru că nu mai putea să vorbească. Aşa că stătu cu el, făcu dragoste cu el în patul mare cu cearşafuri înflorate şi bău şampanie în fiecare seară.

- Vezi? spuse el triumfător, pot să te fac fericită.

Iar ea zâmbi şi dădu din cap, fără să spună nimic. Nu era fericită. Nu era nici nefericită. Se simţea goală pe dinăuntru, ca un raft de bibliotecă fără cărţi, ca un corp fără suflet.

Tatăl ei veni într-o zi în vizită. Era înalt şi frumos, cu păr cenuşiu şi un bronz sănătos. Conducea un Ferrari roşu, cu

scaune de piele şi, după ce îi spuse cât de mult i-a lipsit şi cât de mult a iubit-o întotdeauna, o luă cu el. O duse în casa în care locuia cu minunata lui soţie, care îşi dorise atât de mult s-o cunoască, pentru că întotdeauna îşi dorise o fiică. Aveau chiar şi o cameră pregătită pentru ea.

Brusc, era la o mare petrecere, dată în cinstea ei, ca sărbătorire a succesului fenomenalei ei cărţi. Acum era celebră, la fel ca toţi invitaţii. Cu toţii îi spuneau cât este de minunată cartea ei, inclusiv preşedintele, care insistase să ţină un discurs. Era despre pace şi înţelegere între oameni. Apoi îl zări pe Mark, cu o blondă înaltă de braţ, despre care cineva spuse că era majoretă şi că se va căsători cu ea pentru că era însărcinată şi va naşte gemeni. Amândoi plutiră spre ea, iar Mark îi zâmbi.

-Acum poţi să pleci, spuse el, nu mai am nevoie de tine, pentru că o am pe ea. Ai aici un bilet pentru Nigeria.

în acea clipă, Sanny luă un idol mare de lemn de pe o măsuţă şi-l lovi cu putere în cap. El alunecă spre podea, oprindu-se la picioarele ei.

Stătea în pat, transpirată şi tremurând, cu inima bătându-i cu putere în piept. Auzi o bătaie în uşă şi cineva intră, dar nu era sigură cine. înăuntru era foarte întuneric.

- Te simţi bine?

Lumina se aprinse şi ea clipi des.

Era foarte înalt, cu păr castaniu şi ochi căprui care o priveau cu îngrijorare. Era Matt Simmons.

- Cred că visam, explică Sanny.

- Şi ţipai, adăugă el.

- Ţipam?

Nu credea acest lucru, pentru că nu-şi amintea. Cu o

mână umedă, îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Pielea transpirată era lipicioasă.

- Ţipai: „L-am ucis! L-am ucis!“ de foarte multe ori. Jackie te-a auzit; nu doarme prea bine zilele astea. M-a trezit şi mi-a cerut să vin să văd ce faci.

Bărbatul o privi cercetător.

- Oh, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că făceam atât de mult zgomot. Visam gândaci, minţi ea, înfiorându-se. Erau uriaşi. încercam să-i ucid şi. a fost îngrozitor.

- Te cred, zâmbi el amuzat. Vrei ceva rece de băut?

- Oh, nu te deranja. Sunt bine.

- Nu e nici un deranj. Apă? Suc?

Sanny ezită o clipă.

- Aveţi cumva lapte?

- Numai lapte praf.

- Foarte bine. Mi-ar plăcea nişte lapte praf, dar pot să-mi iau singură.

- Stai aici. Mă întorc imediat.

Tânăra se lăsă pe pernă, simţindu-se epuizată. Avea tot dreptul. Trecuse prin multe în ultimele câteva ore, dacă punea în calcul peripeţiile visului. Visele ei erau de-a dreptul ciudate!

Matt se întoarse cu un pahar de lapte rece.

- Să văd dacă ghiceşti cine este treaz, spuse el.

- Cine? întrebă ea, după ce bău cu sete paharul de lapte.

- Mark. Stă pe terasă, oferindu-se ca hrană pentru ţânţari. L-am văzut pe fereastră.

- Nu cred că m-a auzit de acolo.

- Nu. Probabil că a avut şi el un coşmar, cu gândaci sau

cu altceva.

- Poate, ridică ea din umeri, înapoindu-i paharul. Mulţumesc foarte mult. îmi pare rău că v-am trezit.

- Nu-ţi face probleme. Sper că vei adormi la loc. Noapte bună.

- Noapte bună.

La naiba, îşi spuse ea, e imposibil să mai adoarmă. în minte îi veni imaginea din vis, corpul lui Mark întins pe covor în faţa ei, plin de sânge. Fiori reci o cuprinseră şi se făcu mică într-un colţ al patului, tremurând. Lacrimi nechemate începură să-i curgă încet pe obraji.

Ziua de duminică fu un coşmar. încercând să scape de deprimarea care o apăsa, Sanny se strădui să pară veselă, când de fapt nu dorea decât să se ascundă într-o pivniţă pentru totdeauna, unde să rămână, fără să-l mai vadă vreodată pe Mark. Tensiunea dintre ei îi întindea nervii la maximum. încercă să ignore expresia lui mohorâtă, care devenea din ce în ce mai întunecată. De câte ori făcea o glumă, flacăra de mânie din ochii lui aproape îi ardea faţa.

Gazdele lor se purtau de parcă n-ar fi observat nimic, dar Sanny ştia că erau conştienţi că era ceva în neregulă între ei. Se simţea nepoliticoasă, spunându-şi că trebuie să plece de aici. O să închirieze o cameră la hotel, începând de luni.

încercă să evite să fie singură cu el, dar după cină ajunseră faţă în faţă, pentru câteva clipe dezastruoase.

- Rolul tău e spectaculos, comentă el cu răceală. Mă uimeşti.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, se prefăcu ea mirată. Prietenii tăi sunt foarte drăguţi. Mai ales Jackie, nu-i aşa?

Bărbatul ignoră remarca, privind în altă parte.

- Şi tu eşti drăguţă, spuse el cu ironie. Semeni cu apa minerală: numai bule, nici un gust.

Sanny ridică din umeri, prefăcându-se că remarca jignitoare o lasă indiferentă.

- Nu văd nici un motiv pentru care să fii atât de ofensiv. Ţi-am rănit cumva masculinitatea preţioasă, pentru că n-am vrut să împart patul cu tine? Ar trebui să fiu sclava plăcerilor tale, după ce ţi-ai demonstrat talentul?

Oh, Doamne! Ce spunea? Chiar dacă tenul lui era bronzat, paloarea mâniei era uşor de observat. Ochii lui erau reci ca gheaţa.

- Cât eşti de falsă! exclamă Mark, apoi se ridică şi părăsi camera, ca şi cum n-ar mai fi suportat s-o vadă.

Sanny tremura din toate încheieturile. îşi puse palmele pe faţă, încercând să se calmeze. De ce spusese un lucru atât de răutăcios? Nici ea nu se mai recunoştea.

- Unde e Mark?

Ridică privirea şi o văzu pe Jackie, care o privea cu atenţie, ţinând o tavă cu ceşti de cafea.

- Nu ştiu, abia a ieşit. Lasă-mă să te ajut, se ridică ea repede în picioare şi luă tava, punând-o pe o măsuţă.

Femeia o urmări cu privirea, încruntându-se uşor.

- Te simţi bine? întrebă ea.

- Da, sunt bine, răspunse Sanny evitându-i privirea.

Mi-ar fi mai bine moartă, adăugă ea în gând.

Matt apăru şi el şi luă o ceaşcă de cafea, aşezându-se pe un scaun scund, apoi îi povesti despre o ceremonie la care luase parte zilele trecute. Ar fi fost interesant pentru ea, adăugă bărbatul, iar ea dădu din cap, spunând că suna

într-adevăr interesant. Era ca o conversaţie de salon, cu replici amuzante şi zâmbete lipite parcă pe feţele lor. Mark apăru într-un sfârşit şi luă cafeaua, fără să zâmbească.

Sanny se scuză cât de repede putu şi se duse în camera ei. După un duş prelungit, se aşeză în pat, cu o carte pe genunchi.

Se trezi la miezul nopţii, tremurând de frig. Adormise cu cartea în faţă şi uitase să închidă aerul condiţionat, iar în cameră se făcuse răcoare. N-avea nici măcar o pătură pe ea. Amuzată de ironia faptului că fusese pe punctul să îngheţe de frig la tropice, se ridică şi, după ce închise aerul condiţionat, deschise larg fereastra.

Privind în noaptea luminată de luna plină, ascultă greierii ascunşi în iarbă. Un sunet neobişnuit îi atrase atenţia. Era zgomot de paşi furişaţi. Inima i se opri în piept. Nu te purta prosteşte, îşi spuse repede. E paznicul de noapte, Ali. Dar nu putea zări pe nimeni, doar zgomotul de paşi care se apropia. Brusc, o figură ajunse în zona luminată de lună. Era o siluetă înaltă, îmbrăcată într-o robă lungă şi albă, cu capul acoperit de un soi de pălărie, care nu lăsa să se vadă decât gura şi partea de jos a bărbiei. Nu era Ali. într-o mână avea ceva care semăna cu o măciucă şi păşea încet, apropiindu-se de fereastra ei. Se retrase doi paşi, simţind că i se usucă gâtul. Paşii depăşiră fereastra ei, iar curioziatatea o împinse să se apropie din nou de perdele. Un alt bărbat, care purta aceeaşi robă musulmană albă, apăru în acelaşi loc, urmându-i paşii primului. Sunetul vocilor şoptite ajunse până la ea. Panica lui Sanny devenea din ce în ce mai accentuată.

Trebuia să facă măcar efortul să alerteze pe cineva.

Unde era Ali? Probabil că erau hoţi, gata să fure toate comorile familiei.

Nu mai sta, trezeşte pe cineva! se certă în gând. Dar dacă se înşela? Dacă nu erau hoţi? Cu picioarele tremurând, ieşi încet din cameră. Nu voia să bată la uşa gazdelor. Pentru un motiv care nu-i era clar, se jena să-i trezească. Merse repede pe hol până la apartamentul pentru oaspeţi. Uşa de la intrare nu era închisă, aşa că se opri curând în faţa dormitorului. Bătu destul de tare, strigând:

- Mark! Trezeşte-te!

Nici un sunet nu veni din interior. Deschise încet uşa, aruncând o privire înăuntru. Mark dormea profund, luminat de razele lunii. Umerii goi erau foarte vizibili.

Cu inima bătând foarte tare, Sanny rămase în prag privindu-l. în urmă cu două nopţi, fusese în pat cu el, în braţele lui. Pentru o clipă, aproape simţi căldura atingerii lui, corpul musculos şi puternic, săruturile ameţitoare.

Respiră adânc şi făcu un pas în cameră, amintindu-şi de bărbaţii de afară.

- Mark! Trezeşte-te!

El se mişcă în somn, murmurând ceva. îl strigă din nou, iar el se ridică brusc, trecându-şi mâna prin părul răvăşit.

- Sanny?

Vocea lui era neclară şi din ea răzbătea neîncrederea. Nu părea să fie sigur că vede bine.

- Mark, sunt doi bărbaţi afară, spuse ea repede. Arată suspect- mi-e teamă că sunt hoţi.

- Bărbaţi? Dar unde e Ali?

- Nu l-am văzut. Unul dintre ei are faţa acoperită şi are un băţ.

El sări repede din pat şi-şi trase pantalonii în grabă. Sanny se
întoarse pe călcâie şi ieşi cât putu de repede.

Numai de asta nu aveai nevoie, clătină ea din cap nefericită, să-l vezi gol, în toată splendoarea lui. Oare de ce nu purta pijama de modă veche? Cu dungi, în două culori şi fără nici o formă? Ceva decent şi încheiat până la gât. Dar nu era stilul lui Mark. El sărise din pat, fără nimic pe el.

- Unde sunt? răsună vocea lui Mark în spatele ei, făcând-o să tresară.

- Erau în faţa ferestrei mele, cea care dă spre curtea din spate.

- Să vedem.

Intrară în dormitorul ei, iar el se apropie de fereastră, privind afară.

- îi văd, şopti el. Cel cu pălărie e Ali. Nu ştiu cine este celălalt. Mă voi duce să verific.

Ai grijă! vru ea să strige după el, dar plecase deja. Se aşeză pe pat, simţindu-se jenată. Probabil că nu era nimic, iar dacă unul dintre bărbaţi era Ali, celălalt era probabil un prieten, din moment ce stăteau de vorbă foarte liniştiţi. Dar de ce se îmbrăcase Ali ca într-un film cu gangsteri? Se ridică neliniştită, ducându-se spre bucătărie. Mark apăru şi el în câteva clipe.

- Celălalt bărbat este paznicul de noapte de peste stradă. Stau de vorbă. Totul este în regulă.

Sanny respiră uşurată.

- Ce talent am să fac tragedii din nişte nimicuri! exclamă ea.

- Nu te necăji, Ali arată destul de înfricoşător îmbrăcat

aşa.

Figura lui Mark era calmă şi lipsită de expresie.

Sanny îşi încrucişă braţele la piept, simţindu-se ciudat. Aruncă o privire spre pieptul lui gol, înghiţind în sec.

- De ce s-a îmbrăcat aşa? Şi de unde ştiai că e el? întrebă ea nedumerită.

- L-am văzut aseară, înainte să mă duc la culcare. Spune că se îmbracă aşa ca să sperie hoţii. Cred că ar merge, dacă n-ar adormi pe scaun, adăugă el ridicând din umeri, apoi luă un pahar şi o sticlă de pe un raft. Vrei să bei ceva? Arăţi de parcă ai avea nevoie.

- Nu, mulţumesc. Dar cred că vreau un pahar de lapte. Cred că este în regulă dacă îmi iau singură, nu?

- Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş trezi în toiul nopţii ca să-i întreb. Sunt sigură că nu-i deranjează că te serveşti.

Sanny îşi încleştă dinţii. O ironiza, iar acest lucru o scotea din minţi.

- Poate că sunt prietenii tăi apropiaţi, dar nu sunt şi ai mei. N-am obiceiul să mă duc în casele străinilor şi să le caut în frigider.

El se sprijini de marginea dulapului din bucătărie, privind-o cercetător.

- Dar de ce să ne certăm din acest motiv? Am putea să ne certăm toată noaptea din cauza unul nenorocit de pahar de lapte, în loc să-mi spui ce te deranjează cu adevărat.

înghiţind replica muşcătoare, tânăra îi întoarse spatele, deschizând frigiderul.

- Nu vreau să mă cert la miezul nopţii. în plus, nu mă deranjează nimic.

Luă pachetul de lapte şi închise uşa frigiderului. Degetele lui se strânseră în jurul încheieturii ei într-o încleştare dureroasă, iar pachetul fu luat din mâna ei şi pus pe masă. Mark o întoarse spre el, astfel încât faţa ei aproape îi atingea pieptul, apoi o prinse de antebraţe.

Ochii lui sclipeau de furie, iar inima ei se strânse. Privirea lui o hiptoniza şi, cu toate că se străduia, nu fu în stare să privească în altă parte.

- Sanny, începu el cu o voce joasă, calmă. într-o noapte ţin în braţe o femeie caldă, doritoare, iar a doua zi nici nu vrea să-mi vorbească. N-ar trebui să mă deranjeze acest lucru? Ce fel de bărbat crezi că sunt? Nu sunt interesat de aventuri de o noapte, am găsit acest lucru foarte nesatisfăcător în trecut. N-am venit cu tine în Accra doar pentru încă o noapte împreună.

- Dar eşti norocos, pentru că oricum te-ai ales cu una. Nu înţeleg de ce te plângi?

Picioarele ei începuseră să tremure violent. Probabil că-şi pierduse minţile, dacă îndrăznea să-i spună acest lucru.

Figura lui se întunecă.

- încetează, Sanny! Nu mă poţi învinovăţi că am luat ce mi-ai oferit cu bună ştiinţă. Nu te-am forţat, nici nu te-am sedus, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face pe fecioara ultragiată!

Ea râse brusc, un râs isteric, fără urmă de umor.

- Ai înţeles totul pe dos! Nu te învinovăţesc pentru nimic. îţi spun doar că nu mai vreau să fiu cu tine, că nu vreau să merg în Nigeria şi că nu mai vreau să mă urmăreşti peste tot.

- Nu-ţi cer să faci dragoste cu mine, spuse el cu o voce

foarte controlată. îţi cer doar să stai de vorbă cu mine. Vorbeşte-mi, Sanny.

-Nu, clătină ea din cap. N-am ce să spun. Te rog să-mi dai drumul.

Ignoră cererea ei, privind-o cu ochi întunecaţi, iar tăcerea care
îi cuprinse îi întinse nervii la maximum.

-Nu pot, veni răspunsul lui surprinzător, pe un ton ciudat, răguşit.

Cu un geamăt, o trase spre el, sărutând-o cu o pasiune sălbatică
şi nerăbdătoare, care o lăsă fără suflare.

în ultimele două zile îşi ţinuse emoţiile în frâu cu grijă, acoperindu-le cu glume şi râsete. Era expertă în acest lucru, dar de ce nu reuşea acum? De ce se simţea fără apărare, incapabilă să păstreze răceala controlată? De ce nu putea să-i spună ceea ce ar fi spus oricărui alt bărbat: „Haide, tigrule, dă-mi drumul. Aceasta este bucătăria altcuiva. Calmează-te!“ Poate că ar fi râs, dacă era vorba despre alt bărbat. Numai că acum nu se simţea în stare.

Simţi buzele lui fierbinţi, corpul lipit de ea, iar toată puterea de care dăduse dovadă în trecut dispăru ca bătută de vânt. Răspunse săruturilor lui cu o foame şi o disperare atât de intensă, încât tot corpul îi vibra.

Mâinile lui se mişcară pe corpul lipit de el, pe pielea goală. Cămaşa de noapte zăcea deja la picioarele ei, dar nu ştia cum ajunsese acolo. Imagini fierbinţi din noaptea pe care o petrecuseră împreună îi veniră în minte, iar dorinţa copleşitoare era dureroasă. Gemu încet, iar el îi şopti ceva la ureche. Ceva ce nu auzise foarte bine, dar

care suna asemănător cu „te iubesc, Sanny!“.

Cuvintele acestea provocară în ea imagini şi senzaţii reale, purtând-o într-o poveste în care era fericită şi iubită de Mark. Apoi totul se întunecă, iar cuvintele care ieşiră de pe buzele lui nu mai erau cuvinte de dragoste, ci cuvinte de adio.

Panica provocată de această imagine din mintea ei o făcu să se retragă. Se sprijini de dulap, ridicând privirea la timp să vadă ochii lui întunecându-se.

- Sanny.

- Stai departe de mine! Nu voi lăsa acest lucru să mi se mai întâmple. Mai bine mor! Nu vei avea şansa să-mi faci acelaşi lucru pe care mi l-au făcut ceilalţi, pentru că nu-ţi voi da voie! Mă auzi? Aşa că stai departe de mine! Lasă-mă în pace! Nu te vreau, înţelegi? Nu te vreau!

Vocea ei se stinse într-un suspin. Aplecându-se, îşi luă cămaşa de jos, îmbrăcându-se repede.

Mark o prinse de umeri şi o opri.

- Calmează-te! îi ordonă el. Apoi vreau să te explici.

- Lasă-mă să plec, sau o să încep să ţip! O să trezesc pe toată lumea!

încercă să se elibereze, dar era inutil.

El o scutură cu violenţă.

- Sanny, eşti isterică! Dacă nu te controlezi, o să te pălmuiesc!

- A, da! Ţi-ar plăcea asta, nu? ţipă ea. Ia-ţi labele de pe mine, altfel o să ţip!

încercă să-l lovească în picior, dar era o încercare sortită eşecului. Se trezi ridicată în braţe, cu o palmă peste gură. O luă pe sus din bucătărie şi o cără până în apartamentul de oaspeţi.

Loviturile şi ţipetele ei n-avură nici un efect şi fu aruncată în pat fără ceremonie. O ţinu ţintuită pe pat, privind-o cu furie. Ameninţarea din ochii lui întunecaţi o făcu să-şi ţină respiraţia.

- Acum, întrerupse el tăcerea apăsătoare, e timpul să rezolvăm nişte probleme.

Capitolul 1

Sanny închise ochii, străbătută de fiori de furie.

- Nu te voi ierta, şopti ea cu hotărâre. Nu te voi ierta niciodată! Aminteşte-ţi!

Mark râse batjocoritor.

- Violul nu e genul meu, Sanny. îmi place atmosfera prietenească. Nu cred c-a existat un timp în care mi-am dorit mai puţin decât acum să fac dragoste cu tine.

- Atunci dă-mi drumul! Te urăsc! Urăsc tot ceea ce îmi faci! strigă ea, simţind cum lacrimi nedorite i se adună în colţul ochilor.

- Ce-ţi fac? întrebă el netulburat.

- Mă ţii la pământ! Mă cari pe sus ca pe un sac şi-mi dai drumul de sus, de parcă aş fi un gunoi. Te porţi urât cu mine şi te urăsc! Nimeni nu mă tratează aşa! Nimeni, ai înţeles?

Expresia lui nu se schimbase.

- Nu-mi place să fiu dur, dar nu-mi dai altă posibilitate, spuse el calm.

- Ca să vezi! Domnul Calm şi Controlat preia controlul! Foarte bine, poţi să uiţi de acest lucru, profesore! Nimeni nu mă controlează! Aşa că dă-mi drumul!

Se zbătu puternic în braţele lui, simţindu-se copleşită de furie şi de umilinţă. Nu mai ştia ce spune, iar cuvintele rostite în grabă erau violente, pline de emoţie şi izvorau din gura ei parcă din propria voinţă. Vorbea din ce în ce mai tare, mai violent, până când torentul de cuvinte fu oprit de senzaţia de durere acută, provocată de o palmă pe obraz.

Respiră adânc, fixându-i figura aspră în stare de şoc.

Mark era palid şi neliniştit.

- îmi pare rău, spuse el cu voce răguşită. Nu mi-a plăcut să fac acest lucru, dar am fost nevoit.

Sanny se simţea de parcă se trezise dintr-un coşmar cumplit. Doamne, îşi spuse îngrozită, am luat-o razna! Mi-am pierdut minţile. Cred că am fost isterică.

închise ochii şi-şi acoperi faţa cu palmele, simţind umezeala lacrimilor pe obraz. Un geamăt dureros se născu în pieptul ei şi începu să plângă, simţindu-se neajutorată. N-avea forţa să se abţină şi nici nu încercă.

Mark o trase aproape de el, ţinând-o strâns, dar cu blândeţe.

- E în ordine, spuse el. Dacă simţi nevoia s-o faci, e bine să plângi.

Peste câteva minute, când reuşi să se liniştească, rămase în braţele lui, epuizată. Nu voia să mai simtă nimic, niciodată. Retrăgându-se din braţele lui, se ridică.

- Acum o să plec, şopti ea cu hotărâre.

El o prinse de mână.

- Sanny, de ce nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

- Nu, îşi smulse ea braţul, ridicându-se din pat. Sunt bine, nu-ţi face probleme.

- Nu te-am lovit pentru că sunt supărat pe tine. Aş vrea să înţelegi.

- {tiu acest lucru. Am luat-o razna. înţeleg perfect. Noapte bună!

Se îndreptă spre ieşire, simţind încă tremurul picioarelor. El o
urmă de aproape, fără s-o atingă.

- Sanny, te rog, spuse el liniştit, nu pleca aşa. Trebuie

să stăm de vorbă.

- Nu vreau să stau de vorbă. Nu este nimic de spus care să ne facă bine vreunuia dintre noi, crede-mă.

îl privi o clipă lung, apoi plecă privirea şi deschise uşa. El rămase pe loc. Văzuse hotărârea din privirea lui şi încordarea corpului şi îşi dădu seama, într-o clipă de intuiţie, cât de mult îl costase s-o lase să plece.

Ajunsă în bucătărie, îşi prepară un pahar de lapte. Nu-mi pasă, îşi spuse în gând. Nu-mi pasă ce crede sau ce simte. Nu-mi pasă decât de mine- trebuie să am grijă de mine. Nimănui nu i-a păsat cu adevărat de ce simt sau gândesc eu. în final, m-ar fi părăsit, ca toţi ceilalţi, iar eu nu mai pot îndura să fiu părăsită încă o dată.

Respiră adânc, simţind cum hotărârea devine mai puternică. O să fie totul în regulă, îşi spuse ea. Voi fi bine.

După ce termină de băut laptele, auzi un zgomot uşor şi o zări pe Jackie, păşind cu grijă pe hol, în drum spre bucătărie. Când o văzu pe Sanny, femeia zâmbi:

- Nici tu nu poţi să dormi? Mă tot gândesc uneori că sunt singura din casă care este trează. Uneori nu dorm mai mult de o jumătate de noapte. Juniorul mă tot loveşte şi nu mai pot sta confortabil. E cumplit. Cred că trebuie să beau un pahar din laptele ăsta cumplit, oftă ea deschizând frigiderul. Dacă n-aş fi nevoită, nu m-aş atinge de el, adăugă ea, apoi zări paharul din mâna lui Sanny. Nu-mi spune că bei aşa ceva pentru că vrei!

-Acasă beam lapte tot timpul, explică tânăra. E greu să scapi de un obicei.

- îţi admir curajul, făcu Jackie cu o grimasă. Să mergem în salon. Am ceva probleme cu gravitatea zilele astea.

Cele două femei se îndreptară spre salon. Gravitatea nu era singura problemă a lui Jackie. Era un adevărat act de măiestrie echilibristică să se aşeze, iar Sanny nu se putea opri din râs la vederea mişcărilor ei.

Femeia o privi încruntată.

- Nu râde, dădu ea din cap mustrător. Aşteaptă şi o să vezi! Poate va fi şi mai greu pentru tine, pentru că eşti mai scundă, continuă ea, dar apoi se opri brusc şi expresia ei se schimbă. Ai plâns! Ce s-a întâmplat?

Sanny zâmbi veselă, bucuroasă să constate că nu era atât de greu.

- Nu fi atât de şocată. O fac o dată pe săptămână, indiferent dacă este sau nu nevoie.

Ochii gazdei o cercetară cu atenţie, iar femeia păli.

- Dumnezeule, parcă ai fi fost supusă violenţei! exclamă ea, părând şocată. Ce se întâmplă aici?

Tânăra o privi liniştitor, dându-şi seama că femeia îşi închipuia că sub acoperişul ei se petrec tot felul de atrocităţi.

- Nu trage concluzii greşite, n-am fost nici violată, nici bătută, făcu ea cu o grimasă. N-a fost vorba decât despre o discuţie prietenească mai înfocată.

Jackie nu părea deloc liniştită.

- Ce s-a întâmplat? Mark nu e tocmai genul violent, nu-mi dau seama.

- N-a fost violent. Sunt întreagă şi n-am nici un os rupt.

- Dar uită-te la braţele tale!

Sanny ridică din umeri, fără să pară îngrijorată.

- E rezultatul unei pasiuni scăpate de sub control. Nu

trebuie să-ţi faci probleme.

- Dar mâine vor câştiga un premiu la un concurs de culoare!

- îmi apar foarte repede vânătăi. Se pare că e din cauza lipsei de vitamina C. Ar trebui să am destulă, cu toate fructele pe care le-am mâncat în ultimul timp, portocale şi ananas. Ananasul are vitamina C, nu? zâmbi ea.

Femeia nu zâmbi, ci o privi cu atenţie.

- Nu-mi place acest lucru. Ce l-a apucat? De fapt, cred că-mi dau seama. N-ai făcut să fie foarte uşor pentru el, nu-i aşa? îmi cer scuze, nu voiam să par băgăcioasă, se scuză ea apoi. Nu e treaba mea.

Sanny n-vea chef să-i facă mărturisiri, doar voia să uite tot. Jackie era căsătorită, fericită, urma să aibă un copil - de unde să ştie ce înseamnă sentimentele şi temerile ei? Ani întregi le ţinuse secrete, fără să lase pe nimeni să-i cunoască adevărata personalitate. Era mai bine aşa.

- Este în regulă. De fapt, l-am trezit pentru că m-am gândit că sunt doi hoţi afară, care încearcă să plece cu făina şi cu mobila ta. S-au dovedit a fi paznicul de noapte de la vecini şi Ali, care purta o chestie ciudată pe cap.

Jackie începu să râdă. Uşurată, Sanny îi povesti incidentul.

A doua zi dimineaţă când se trezi, tânăra află că Mark şi Matt plecaseră deja. Jackie era încă în faţa mesei pe care fusese micul dejun, bând o ceaşcă de ceai.

- O să fie plecaţi toată ziua, spuse ea. Matt avea ceva de făcut în Volta, iar Mark a vrut să meargă cu el. Ai reuşit să adormi după ce am plecat azi-noapte?

Sanny se aşeză la masă.

- Puţin, răspunse ea vag.

Fusese prea agitată ca să poată dormi. Aţipise din când în când, dar nu reuşise să se odihnească. Din fericire, Mark era plecat şi nu mai era nevoită să se întrebe cum o să se comporte în faţa lui. Mâine va pleca în Nigeria şi ea va reîncepe să respire uşurată. Totul va fi bine, iar viaţa nu e chiar atât de rea.

Majordomul familiei îi aduse micul dejun, alcătuit din ouă prăjite cu pâine şi ananas cu suc de portocale. Mâncă bine, golind cu poftă farfuria. E semn bun, începi să-ţi revii, îşi spuse mulţumită.

- Ştii unde este consulatul american? o întrebă pe Jackie.

- Desigur, două străzi în jos de aici. De ce? Ai vreo problemă?

- A, nu. Voiam doar să-mi anunţ sosirea şi să-mi las numele, în cazul în care sunt căutată de cineva. Mi s-a spus că nu e tocmai frumos să dispar în ceaţă, fără să pot fi găsită. Cu toate că, adăugă nepăsătoare, ridicând din umeri, nu-mi pot imagina vreo urgenţă care să necesite întoarcerea acasă.

- Dar familia ta? Dacă se întâmplă ceva, Doamne fereşte? o întrebă gazda, privind-o ciudat.

- N-am familie, răspunse ea pe un ton egal.

De câte ori rostise această propoziţie de-a lungul vieţii, chiar nu-şi mai aducea aminte.

- Pe nimeni? ridică Jackie sprâncenele, nedumerită. Nici mătuşi, unchi sau verişori?

- Nimeni pe care să-l cunosc. Tata s-ar putea să mai trăiască, în vreun colţ de lume, nu ştiu. Mama este moartă, la fel şi bunicii mei. Eram singură la părinţi, aşa că se

explică de ce n-am rude apropiate. Familia tatălui meu n-am cunoscut-o niciodată. De altfel, nici pe el nu l-am cunoscut. A părăsit-o pe mama când aveam trei luni. Dar tu ai rude? încercă tânăra să schimbe subiectul.

Femeia dădu din cap.

- Sunt norocoasă, părinţii mei trăiesc şi am şi un frate, pe lângă o mulţime de unchi şi mătuşi, verişori şi verişoare. Cred că ţi-a fost greu să n-ai un tată.

Nici mamă n-am avut, în majoritatea timpului, adăugă Sanny în gând. Clătină din cap, zâmbind.

- M-am descurcat. Ceea ce vezi în faţa ochilor este o femeie perfect normală şi fără probleme. Nu e cazul să-ţi fie milă.

- Nu-mi pari genul de femeie care să aibă nevoie de mila cuiva, spuse Jackie, observând-o cu ochii ei mari, de copil.

- Mulţumesc lui Dumnezeu!

Ca prin minune, reuşise să termine tot ce avea în farfurie, ceea ce-i părea acum o minune.

- N-ar fi trebuit să mănânc atât. N-o să fiu în stare să mă mişc cel puţin o oră.

- Consideră-te norocoasă. Eu nu mai sunt în stare să mă mişc de luni întregi. Apropo, când va pleca Mark, tu vei rămâne în continuare aici, nu?

-Adică în Accra? Da, încă vreo două, trei zile. Apoi voi merge în nord, spre Niger. Sau cel puţin aşa arată itinerarul stabilit până acum, dar totul e foarte flexibil. Nu mi-am făcut planuri definitive. Dacă va apărea ceva interesant, voi fi capabilă să profit. Acum, dacă tot ai adus vorba, cunoşti vreun hotel nu foarte scump, dar decent

unde să pot sta? N-am nevoie de aer condiţionat, dar pot supravieţui fără şoareci.

- De ce nu stai aici? Mi-ar face plăcere.

Sanny o privi o clipă, şovăind. Femeia părea să fie sinceră. Dintr-un motiv necunoscut, avusese impresia că femeia n-o plăcea prea tare. La urma urmei, Mark era prietenul lor, iar tensiunea dintre ei, care era uşor de observat putuse fi una dintre cauze.

- Mulţumesc, dar nu e nevoie. Nu vreau să vă deranjez, mă pot descurca singură.

Jackie insistă, spunând că se plictisea foarte tare. Renunţase la serviciu în urmă cu o săptămână şi nu ştia cum să-şi umple timpul.
Compania ei i-ar face mare plăcere. După încă două rugăminţi, Sanny acceptă. Majordomul mai aduse cafea, iar cele două femei rămaseră în continuare la soare, vorbind despre căldură, mâncare şi economia africană. Gazda ei era interesată să-i citească articolele, iar Sanny îi aduse câteva. După aceea se îndreptă spre Consulat, profitând de ocazie să cunoască locurile.

Căldura era înăbuşitoare, aerul fierbinte şi umed, astfel încât era transpirată şi obosită chiar de la plecare. Ochelarii de soare îi alunecau de pe nas, iar ochii o dureau din cauza luminii puternice. Cred că sunt nebună, îşi spuse ea, dacă mă avânt aşa în toiul zilei, când soarele e mai puternic. în plus, am dormit foarte puţin noaptea trecută. poate mi se face rău şi leşin pe stradă.

Cu aceste gânduri, se întoarse acasă şi dormi două ore. Visă că Mark îi spunea că o iubeşte şi că n-o va părăsi niciodată. Protestă în vis, spunând că nu crede în poveşti,

dar el o asigură că tot ce spunea era adevărat. Că trebuia să-l creadă, pentru că toată lumea îl credea.

Se trezi în hohote de râs, care veneau dinspre camera servitorilor.

- Bine, bine, mormăi ea prost dispusă. Distraţi-vă, nu vă gândiţi la mine.

Se dădu jos din pat, făcu o baie şi-şi luă o rochie nouă. în timp ce-şi peria părul, privirea îi căzu pe biletul de avion din coşul de gunoi.

- Aş putea să-l lipesc, spuse cu voce tare.

Ba nu n-o s-o faci, răspunse o voce hotărâtă. Oricum, e prea târziu. Nici măcar n-ai viză pentru Nigeria. Toate posibilităţile i se roteau în cap, ca şi argumentele pro şi contra. Supărată pe ea, aruncă peria într-un colţ al camerei şi ieşi.

Jackie stătea pe un scaun pe verandă, iar pe masă era o cană cu limonadă rece.

- Stai jos şi ia un pahar, o invită ea. Am citit articolele tale. M-au surprins.

- Da? în ce sens?

- Presupun că mă aşteptam la nişte note obişnuite de călătorie

- foarte multă observaţie şi mai puţină contemplare. în foarte multe dintre aceste povestiri oamenii apar ca părţi din decor, mai degrabă decât fiinţe umane cu sentimente şi gânduri care merită să fie cunoscute şi înţelese. îmi plac interviurile pe care le-ai făcut. Oamenii sunt foarte reali.

- Când am stat de vorbă cu ei, erau foarte reali, să ştii! zâmbi Sanny, simţindu-se mai mulţumită decât voia să recunoască.

- Ştii, spuse Jackie zâmbind brusc, ultima oară când am fost în America în concediu, o femeie m-a întrebat: „Şi daţi peste mulţi nativi acolo?“ iar eu am privit-o nedumerită. „Nativi?“ „Ah, vă referiţi la africani? Da, de fapt dau peste câţiva, din când în când. De fapt, familia din faţa mea este africană. El este doctor şi ea profesoară. Şi îmi cumpăr ouăle de la unul şi pâinea la fel. Dacă stau să mă gândesc, dentistul meu este tot african. Este ţara lor, ştiţi?“ S-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună. Am fost surprinsă de propria reacţie, de obicei nu-i ironizez pe cei care sunt ignoranţi, dar eram sătulă de insinuările lor. N-o să uit niciodată ce figură avea! râse ea amuzată.

Tânăra zâmbi.

- Am fost şocată de propria ignoranţă când am ajuns aici. Am stat două zile în camera de hotel, temându-mă să ies.

- De ce-ţi era teamă?

- Nu sunt sigură. Mă simţeam foarte puţin confortabil la gândul că nu mai fac parte din majoritate. Poate că mi-a fost teamă să descopăr câteva persoane îmbrăcate ciudat, care se adună în cete şi mă ameninţă că mă vor da afară din ţara lor. Când am adunat destul curaj să ies din cameră, i-am găsit atât de prietenoşi şi de ospitalieri, încât mi-a fost ruşine de mine. Abia atunci am început să scriu articolele cu accent întâi pe oameni, pe viaţa, munca şi sentimentele lor.

- Sunt sigură că lucrarea ta va fi excepţională, zâmbi femeia. Sper să găseşti un editor potrivit.

Bucurându-se de sentimentul plăcut de a se şti apreciată, tânăra să lăsă pe spate în scaun, admirând

vegetaţia luxuriantă. Fără să vrea, gândurile îi zburară din nou la Mark. Trebuie să încetez asta! se certă singură.

Matt şi Mark se întoarseră puţin după ora şase şi, după ce făcură câte un duş, se aşezară la cină. Mark stătea în faţa ei la masă, prefăcându-se că totul e bine, povestindu-i despre cum se desfăşurase ziua şi ce lucruri avusese de făcut. Arăta bine, chiar prea bine în cămaşa albastră, care se potrivea cu culoarea ochilor şi-i punea în evidenţă bronzul feţei. Cu o şuviţă rebelă pe frunte, părea un adolescent.

Mâine va pleca, îşi spuse ea. Aminteşte-ţi sunetul râsului lui, ochii şi felul cum te privea când aţi făcut dragoste. Aminteşte-ţi atingerile şi săruturile lui.

De ce nu mă las copleşită de sentimentalism? se ironiză singură. Aş putea izbucni în plâns în faţa tuturor. Mâncarea i se opri în gât. Se simţea rău, sub privirea ochilor lui neîndurători. Puse jos furculiţa cu grijă, apoi se scuză cu voce perfect controlată. Ajunsă la baie, îşi stropi faţa cu apă. De ce tremura? Din punct de vedere fizic, n-avea nici o problemă. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraz, în timp ce-şi dădea seama că nu va reuşi să stea în contiuare în faţa lui. Ezită o clipă, dorindu-şi să nu se mai întoarcă la ei, dar îşi dădu seama că dacă nu va apărea, cineva o va căuta. Foarte bine, va vedea atunci despre ce e vorba.

Ajunse foarte repede în camera ei. După câteva minute, era deja în pat, respirând adânc şi calm şi ţinându-şi singură o predică despre necesitatea grijii faţă de propria persoană. Deodată, răsună o bătaie în uşă.

- Imediat!

Se ridică repede, îşi compuse un zâmbet nepăsător şi deschise uşa.

Era Mark, care o privea grav şi încruntat.

- Tocmai coboram, spuse ea, trecând pe lângă el, încercând să ajungă pe hol.

- Nu aşa de repede, mormăi el, prinzând-o de braţ şi trăgând-o înapoi în cameră, apoi trântind uşa în urma lor. Ce e în neregulă cu tine?

- în neregulă? îl privi ea cu ochi mari. Nu e nimic în neregulă. Aveam nevoie să-mi suflu nasul şi nu era nici o batistă la îndemână.

- Da, bună încercare. Nimeni n-are nevoie de zece minute pentru a-şi sufla nasul. Te simţi bine?

Ochii lui o priviră cercetător, iar ea se îndreptă cu mândrie.

- Mă simt foarte bine, mulţumesc. Ne întoarcem?

N-avea altă alegere decât să propună acest lucru. Pulsul ei era încă foarte ridicat, dar totul era sub control. Simţea că reacţiile ei sunt sub control. îşi ascunsese emoţiile, forţându-se să fie calmă şi controlată şi se părea că-i reuşise.

- Vreau nişte desert. Kwesi a făcut spumă de mango. Cred că e delicioasă, zâmbi ea cu seninătate.

Bărbatul o privi lung, iar expresia de pe figura lui era mânioasă. Părea pe punctul să spună ceva, apoi se răzgândi şi se întoarse cu spatele, deschizând uşa.

Sanny trecu pe lângă el, simţindu-se uşurată. Păruse în stare să o lovească, dacă era să judece după expresia lui. Nu credea c-ar fi atins-o nici măcar cu un deget, oricât ar fi

fost de furios, dar amenințarea din privirea lui era suficientă.

Masa fusese eliberată în lipsa lor, iar desertul fu servit imediat.

- Am auzit o glumă foarte bună zilele trecute, spuse Sanny. Un șeic era călare pe o cămilă în deșert.

Merse, ca de obicei. Matt avea capul pe spate, râzând cu poftă, iar Jackie se ținea de stomac. Numai Mark nu era amuzat. îi aruncă o privire încărcată de o mânie atât de rece, încât sângele îi îngheță în vene.

A doua zi, Mark își aruncă bagajul în portbagajul mașinii lui Matt, o îmbrățișă cu căldură și-i ură numai bine lui Jackie, apoi se întoarse spre ea.

Figura lui era lipsită de orice emoție când se aplecă și depuse un sărut pe obrazul ei.

- La revedere, Sanny, mult noroc!

- Călătorie plăcută, zâmbi ea cu amabilitate, simțind blocul de gheață din inimă.

Ochii lor se întâlniră pentru o secundă, apoi bărbatul se întoarse pe călcâie și urcă în mașină. Peugeotul se îndepărtă încet. După un ultim semn din mână, mașina dispăru din vedere. Adio, Mark! Adio, dragoste!

Cum reuși să treacă peste următoarele zile, Sanny n-avea nici o idee. Părea că o altă persoană preluase controlul asupra minții și corpului ei, gândind și mișcându-se pentru ea. Era un sentiment ciudat, de parcă era o mașină ascultând ordine din exterior: mănâncă, dormi, munceşte- tot ce trebuia făcut la un moment dat.

Matt o invitase să vină cu el de două ori, iar cu aceste ocazii cunoscu proiectele desfășurate în zonă și niște

localnici deosebiţi.
Interviurile cu ei erau materiale preţioase, acoperind foarte multe zone de interes, atât din punct de vedere social, cât şi economic.

Oamenii erau foarte primitori, servind-o cu băuturi reci tradiţionale, preparate din fructe, dornici să-şi împărtăşească experienţa, ajutând-o să pătrundă până şi în universul magic al medicinei tradiţionale.

Acasă lucra de asemenea ca un automat, transcriind interviurile, vorbind cu Kwesi, majordomul şi cu soţia lui.

Cu câteva minute înainte de a adormi, părea că adevărata ei personalitate apărea la suprafaţă, iar gândurile legate de Mark apăreau din nou. Visă despre el în fiecare noapte, pentru o întreagă săptămână. Aparent, se putea forţa să nu se gândească la el cât era trează, dar în somn îi era imposibil să-şi controleze gândurile. Visele erau diferite în fiecare noapte - uneori era mânios, alteori drăgăstos şi tandru, uneori indiferent, ca un străin politicos.

- îţi aminteşti de mine? Sunt Sanny.

Bărbatul se încruntă.

- îmi pare rău, nu cred că.

- Trebuie să-ţi aduci aminte de mine! Am petrecut două zile şi două nopţi pe plajă împreună!

El clătină din cap, încurcat. Era îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, iar pe piept era vizibil un tatuaj în formă de inimă străpunsă de o săgeată. La un capăt se vedea un „M“, iar la celălalt, un „S“.

Inima ei se strânse.

- Vezi? Numele meu e tatuat pe pieptul tău! „S“ vine

de la Sanny!

- Te înşeli, nu te-am mai văzut niciodată în viaţă. Nu vrei să iei loc, nu pari să te simţi bine?

Lacrimile şiroiau pe obrazul ei, iar degetele ei se încleştară de braţul musculos.

- Dar de unde e „S“? Ai un „S“ tatuat pe piept!

Privirea lui era amuzată.

- De la Sue. E acolo, în mulţime, blonda cea înaltă cu ochi albaştri.

- Nu! Nu! Nu!

- Ne vom căsători curând, o să avem o nuntă mare.

- Nu poţi face asta! Te iubesc! Mi-ai spus că nu mă vei părăsi niciodată! Mi-ai promis!

Se trezi plângând, luptându-se cu cearşaful care se răsucise în jurul ei. Reuşi să se elibereze, apoi se întinse în pat, încercând să se relaxeze.

Mark nu i-a promis niciodată nimic. De ce avea aceste vise bizare? Mai ales acesta, cu tatuajul!

Două zile mai târziu, Matt trebui să plece în oraşul apropiat pentru provizii, urmând să fie ultima ieşire, până după naşterea copilului. Sanny hotărî să-şi facă bagajele şi să meargă cu el. îşi luă la revedere de la Jackie, urându-i numai bine, aproape dorindu-şi să fie de faţă la naşterea copilului, dar ştiind că e cazul să plece.

Următoarele trei zile străbătu Ghana de la un capăt la altul cu autobuzul şi autostopul, simţindu-se mai singură decât o făcuse vreodată. îi invidia pe Matt şi pe Jackie pentru viaţa lor de familie, pentru nerăbdarea cu care aşteptau sosirea copilului. Prin comparaţie, viaţa ei părea goală şi rece. Oare va fi singură tot restul vieţii? Sau o să aibă o relaţie lipsită de sentimente şi emoţii? Fără să vrea

se gândea la Laurie şi la viaţa ei. în mod clar, dragostea nu era pentru ea.

Cu toată nefericirea ei, peisajul o captiva, câmpiile verzi şi întinse, baobabii imenşi sau păsările exotice. Ţara părea să fie în continuă transformare, cu noi clădiri care apăreau. Şoferul autobuzului, un ghanez înalt şi vorbăreţ, îi explică starea economică a regiunii. în plus, îi povesti viaţa lui, de om fericit, căsătorit şi cu trei copii.

La vamă trecu repede, nimeni părând interesat de posesiunile sau planurile ei. Aşteptă trecerea autobuzului prin vamă, bând o cafea la un bar micuţ din apropiere. Comandă apoi o sticlă de suc de fructe şi rămase la umbră. Cerul era foarte albastru, iar praful se ridica de pe drumurile uscate. Ce caut aici? se întrebă ea, simţind din nou cum alunecă în depresie. Puteam să fiu în Nigeria, cu Mark. Oare o să încetez vreodată să mă gândesc la el? Fantezia ei începu să creeze imagini cu ei la masă, la plimbare sau în pat. Simţea că înnebuneşte, dar nu reuşea să se abţină şi să nu se gândească mereu la el.

Din fericire, autobuzul trecu prin vamă şi şoferul o strigă. Era bucuros că nimeni nu-i făcuse probleme. Drumul era bun, aşa că nu le va lua foarte mult până să ajungă la Ouagadougou.

Ajunseră într-adevăr la apus, iar ea se despărţi aproape cu regret de şoferul foarte amabil. Avea numele şi adresele câtorva hoteluri, unele mai scumpe, altele mai accesibile, iar până la urmă alese un hotel micuţ, la colţul unei străzi, care aparţinea unui cuplu francez. După ce inspectă camera, care părea decentă, făcu un duş şi coborî în salon. Nu mâncase decât fructe toată ziua, aşa că viţelul umplut cu şuncă şi brânză fu delicios.

După masă, se retrase în cameră şi se duse repede la culcare. Pentru prima oară de două săptămâni, dormi un somn uşor, fără vise.

A doua zi, după un mic dejun franţuzesc, cu lapte şi cornuri, plecă în căutarea consulatului, apoi exploră oraşul. Când se întoarse la hotel, era deja întuneric. Scoase cheia din poşetă, dar uşa era descuiată. O împinse uşor şi păşi înăuntru cu grijă. încremeni imediat, incapabilă să înţeleagă ce s-a întâmplat. în pat, întins şi dormind fără griji, era Mark.

Capitolul 8

Era un vis. Trebuia să fie un vis. Fără să scoată vreun sunet, Sanny puse jos geanta cu cumpărături şi se apropie pe vârfuri de pat. Mark părea calm şi liniştit. O şuviţă de păr blond îi căzuse pe frunte, conturându-se clar pe pielea bronzată. Inima ei bătea cu putere, iar stomacul i se strânse dureros.

Nu putea să fie adevărat. Probabil că i se părea, sau era unul dintre visele ei absurde.

închise ochii strâns, apoi îi deschise brusc. Era tot acolo. Privi în jur, căutând indicii că greşise camera, dar nu era cazul. Era într- adevăr camera ei, de la sandalele de lângă pat, până la cartea de pe măsuţă. Ochii ei părăsiră cartea albastră, întorcându-se la corpul întins pe patul ei. Avea haine uşoare şi confortabile de vară, iar încălţările zăceau lângă pat. Când îi studie din nou faţa, descoperi că ochii lui erau deschişi, studiind-o. Inima i se strânse imediat, aproape lăsând-o fără respiraţie. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, ură, dragoste, panică şi bucurie în acelaşi timp.

De ce îi făcea asta? De ce o urmărea peste tot? Nu voia decât să-l uite. Nu era loc pentru el în viaţa ei. Oh, Doamne, de ce trebuise să vină după ea? De ce era totul atât de tăcut în cameră? De ce nu spunea nimic?

- Bună, Sanny, spuse el.

Tânăra se uita în continuare la el, fără să spună nici un cuvânt.

- Se întâmplă că am trecut prin zonă, explică el liniştit, zâmbind slab. M-am gândit să văd ce faci.

Ce scuză nereuşită! Cum adică „a trecut prin zonă?“

-Cum m-ai găsit? Cum ai reuşit să intri în cameră? întrebă ea repede.

-Am fost aici şi am aşteptat două zile. Azi dimineaţă am întrebat la consulat şi mi-au fost de mare ajutor. La parter, le-am spus că sunt soţul tău şi că vreau să-ţi fac o surpriză. Ştii cum sunt francezii, le plac foarte mult intrigile romantice. N-am avut nici o problemă să-i conving să-mi deschidă uşa.

închizând ochii, Sanny se întoarse cu spatele.

- De ce? strânse ea pumnii. De ce eşti aici?

Auzi scârţâitul patului, apoi era în spatele ei, cu mâinile puse pe umeri. Atingerea lui fu ca trimiterea unui curent electric prin corpul tinerei, făcând-o să se încordeze. El o trase aproape, iar ea simţi căldura corpului puternic prin haine.

- Pentru că vreau să fiu cu tine, răspunse el liniştit. în Nigeria am avut destul timp să mă gândesc. M-am gândit foarte mult la tine. Mi-ai lipsit enorm.

Sanny se simţea ca o păpuşă de cârpe. Nu putea să-şi mişte picioarele, nici să facă vreo altă mişcare. Nu era conştientă decât de dorinţa dureroasă de a simţi atingerea şi dragostea lui. Putea să fie plecat o mie de ani, dar să simtă la fel la întoarcerea lui. întotdeauna va fi la fel. Era în sângele ei şi nu exista nici o armă nicăieri în lume cu care să lupte împotriva atracţiei pe care o simţea pentru el. Totul o copleşea: vocea lui, sunetul râsului, privirea din ochii albaştri, buzele lui sau şuviţa de păr care îi cădea pe frunte. între ei era ceva indestructibil.

Poate că ştiinţa va afla cândva un leac pentru această nebunie, îşi spuse ea fără apărare. Poate un vaccin sau o pilulă care se ia cu un pahar de lapte înainte de culcare.

încercă să-şi recapete stăpânirea, îndreptându-şi umerii.

- Vreau să-mi dai drumul. Vreau să ieşi din camera mea.

Cuvintele răsunau ciudat, rostite printre dinţii încleştaţi.

El nu făcu nici cea mai mică mişcare.

- Nu plec. Cel puţin nu până nu stăm de vorbă. Vreau să-mi spui câteva dintre poveştile tale.

Vocea lui suna calmă, dominatoare şi sigură pe ea, lucru care o înfurie.

- Nu trebuie să-ţi spun nimic! explodă ea. Ţi-am spus că nu vreau să mă mai urmăreşti peste tot! Te urăsc! Vreau să mă laşi în pace!

îl împinse cu putere, dar fără succes, pentru că mâinile lui îi cuprinseră brusc talia.

- Şi fără istericale, te rog, spuse el netulburat.

O întoarse spre el şi înainte să mai poată rosti vreun cuvânt, gura lui îi luă în stăpânire buzele. O sărută violent, ţinându-i corpul într-o strânsoare de oţel.

Mânia ei urcă pe culmi alarmante, apoi scăzu brusc. Acolo unde cuvintele n-avuseseră nici un efect, săruturile reuşiră. Focul din ea, ţinut atâta vreme sub control, ţâşni la suprafaţă, topindu-i rezistenţa, paralizându-i gândurile şi raţiunea.

Cât timp rămaseră aşa, nu-şi dădu seama. El murmură ceva de neînţeles, apoi se retrase şi-i luă mâna, trăgând-o spre pat. Ea îl privi uimită, ca prin ceaţă.

- Nu, şopti Sanny, nu!

- Sanny, trebuie să stăm de vorbă, spuse el liniştit.

Se aşeză pe pat, iar acesta scârţâi puternic sub

greutatea lui. O trase lângă el, iar când corpul ei atinse salteaua, un zgomot puternic sparse liniştea, ea căzu spre el, iar patul se prăbuşi sub ei.

Pentru o clipă, nici unul nu se mişcă şi nici nu spuse nimic. Rămaseră întinşi în patul sfărâmat, în cea mai ciudată poziţie. Sanny era jumătate deasupra lui, iar jumătate jos. Simţi mişcarea corpului lui, iar râsul lui zgomotos îi răsună foarte aproape de ureche. Mark se rostogoli cu ea în braţe, apoi se auzi un nou zgomot puternic şi celălalt picior al patului cedă şi el. Bărbatul o ţinea acum prizonieră sub corpul lui, privind-o cu încântare, cu figura luminată de râsul molipsitor.

- Nu putea să ţi se întâmple una ca asta decât ţie! spuse el zâmbind larg.

- E vina ta. Acum dă-te jos de pe mine, te rog.

Se mişcă sub el, încercând să-l împingă, dar nu era o alegere prea înţeleaptă. El coborî capul spre ea şi începu s-o sărute încet, cu pasiune. Era un sărut profund, senzual, care deveni repede pasional şi dezlănţuit, până când se întrerupse brusc. Bărbatul se ridică în picioare şi o trase spre el. Sanny se sprijini de corpul lui, tremurând. îl dorea cu disperare, corpul ei trădător nedorind să ţină seamă de avertismentele minţii. îşi lipi faţa de cămaşa lui, auzind bătăile puternice ale inimii. Ritmul era rapid, ca al ei.

- Sanny, şopti Mark, vino la hotelul meu. O să luăm cina acolo, apoi putem să stăm de vorbă.

Da, apoi să facem dragoste, să dormim unul în braţele celuilalt şi să ne trezim împreună. Nu, îşi spuse ea cu hotărâre. Nu din nou.

- Nu, respiră ea adânc, îndreptându-se. Rămân aici. De

ce nu luăm cina în acest hotel? Mâncarea este foarte bună. O să le spun despre pat, ca să poată rezolva în timp ce mâncăm, sau dacă nu, să-mi dea o altă cameră.

- Poate. S-ar putea să ajungă la concluzia că tu şi soţul tău sunteţi prea pasionali pentru mobila lor veche, zâmbi el diabolic.

Sanny oftă.

- Foarte bine, nu-mi pasă.

El se aplecă să examineze patul, ridicând salteaua. Bucăţile de lemn care serviseră drept picioare erau prea vechi şi prea prost plasate ca să suporte suficientă greutate.

- De fapt, nu cred că suntem primii care trec prin această experienţă. Nu e cazul să te simţi prost.

- Nu mă simt prost, declară ea, urmărindu-l în timp ce dădea drumul saltelei. înainte să coborâm, spuse ea calmă, încercând să ignore sentimentul arzător care o cuprindea de fiecare dată când îl privea, trebuie să mă schimb şi să fac un duş. Nu vreau să stai aici în acest timp.

Privirea lui era amuzată.

- O să cobor să-mi iau ceva de băut. Te aştept la bar.

Deschise uşa şi ieşi, fără să mai spună nimic. Sanny privi lung
după el. Nu crezuse că va fi atât de uşor să scape de el.

Se dezbrăcă, intră sub duş şi trase perdeaua înfloratâ. După o zi ca aceasta, cu plimbări prin piaţa în aer liber şi străzile prăfuite sub soarele arzător, considera că duşul este cea mai plăcută parte a zilei. Deschise repede robinetele.

Nimic. Nu curgea apă. Nici măcar un singur strop.

- Nu mi se poate întâmpla aşa ceva, spuse ea cu voce

tare.

încercă din nou robinetele, dar cu acelaşi rezultat.

- N-ai decât să crezi, murmură enervată. Nu ai apă.

Ieşi de sub duş şi se duse la chiuvetă, încercând şi robinetele de acolo. La fel, nici un strop de apă. Se uită urât în oglindă, la propria imagine.

-Ar trebui să te obişnuieşti cu ideea. în nici un caz nu vei avea cum să faci duş. Chiar dacă ai nevoie disperată. De fapt, la ce te aşteptai? Nu eşti la Hilton sau în alt mare hotel. Te afli într-un oraş african, la marginea deşertului Sahara. Apa cred că e ceva foarte preţios într-un astfel de loc.

întoarse spatele imaginii din oglindă. Simţea că nu se poartă raţional. Dar nu putea, nu atâta vreme cât era obosită, murdară si lipicioasă. Poate că, după un dus, ar putea fi raţională si realistă, dar înainte nu.

N-o să mă pot îmbrăca în hainele mele curate, îşi spuse ea cu mânie. Nu era mai atrăgător nici să poarte hainele pe care le avusese pe ea toată ziua, prin praful oraşului, dar n-avea ce să facă. O să se plângă administraţiei. Nu avea prea multe speranţe, că în urma plângerii s-ar rezolva ceva, şi apa ar începe să curgă ca prin minune, dar măcar se va simţi mai bine. Mormăi nemulţumită, deschizând uşa cu putere. Să te plângi în franceză nu e tocmai uşor. Ai nevoie de cele mai potrivite cuvinte, de cele mai subtile ameninţări, iar franceza ei nu-i îngăduia prea multe subtilităţi. Mai bine o lasă baltă.

în cea mai politicoasă franceză de care putea să dea dovadă, menţionă lipsa apei în cameră , ceea ce nu era un şoc pentru proprietar.

- Poate mâine, dădu el din cap împăciuitor.

Sau poate nu, se strâmbă ea în gând.

Mark era la bar, bând ceva. O privi cu o sprânceană ridicată.

- Credeam că vrei să faci un duş, remarcă el.

- Voiam, numai că nu e apă. Acest lucru a făcut dorinţa mea destul de greu de satisfăcut, aşa că am renunţat.

Se aşeză pe un scaun lângă el.

- Apa este întotdeauna o problemă într-un oraş ca acesta, observă el fără mirare.

- Cred c-aş putea cumpăra câteva sticle de apă minerală şi să mi le torn în cap.

El dădu din cap aprobator.

- Ai putea. Am un prieten care a călătorit în nişte zone foarte îndepărtate, unde singurul lichid era Coca-Cola. S-a spălat pe mâini cu ea.

- Pare delicios. Pot să beau ceva, te rog? Poate un scotch dublu, ca să mă anesteziez şi să-mi uit necazurile.

- Am o idee mai bună. Fă-ţi bagajul, vino cu mine la hotel, faci un duş, bem ceva lângă piscină, apoi luăm cina.

O privea calm, fără să clipească.

Era cea mai bună ofertă pe care o avusese toată ziua, tot anul, chiar toată viaţa.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i cu dulceaţă. De ce hotelul tău are apă şi al meu nu?

- Cred că e o problemă de economie, ridică el din umeri, privind-o cu o urmă de exasperare. Nu fi copil, Sanny. în camera mea sunt două paturi. Tu iei unul, eu îl iau pe celălalt.

- Simplu, comentă ea sarcastic.

El clătină din cap.

- Nu e simplu, e alegerea ta.

Tânăra femeie respiră adânc.

- Foarte bine, ai câştigat.

Coborî de pe scaun şi, fără să-l privească, urcă scările spre camera ei. îşi aruncă repede hainele în valiză şi o închise tocmai în clipa în care Mark intră pe uşă.

- Eşti gata?

- Da.

Tonul ei nu era tocmai prietenos.

- Acum, ce s-a mai întâmplat? întrebă el, sprijinindu-se de tocul uşii cu o încruntare.

- Nimic nu s-a întâmplat! în afară de un pat prăbuşit, lipsa apei şi acum asta!

- Ce anume?

Se uită urât la el.

- Să merg cu tine la hotel, care sunt sigură că e cel mai scump hotel din oraş, o să fie cea mai mare greşeală din viaţa mea! Şi ştiu asta! Dar o fac, chiar dacă ştiu! Nu mă suport, pentru că sunt atât de proastă!

Tăcerea fu scurt, dar apăsătoare.

- Nu te împotrivi, spuse el într-un sfârşit.

- E uşor pentru tine să spui asta! exclamă ea, apoi închise ochii şi respiră adânc. îmi pare rău, uită că am spus ceva. Să mergem, abia aştept acel duş.

în taxi începu să vorbească fără şir despre ziua care tocmai trecuse, locurile pe care le vizitase, cum arăta piaţa sau oamenii pe care-i întâlnise şi stătuse de vorbă cu ei.

- O să-ţi iau o cameră, spuse el în clipa în care intrară în holul spaţios. Aşa n-o să-ţi mai faci probleme.

- Nu! în nici un caz! O să plec pe jos de aici, dacă faci aşa ceva.

Nu-şi putea permite o cameră la un astfel de hotel, dar nici
nu-l putea lăsa pe el s-o plătească.

- E în regulă, voi sta cu tine. Arată-mi drumul.

El o privi lung, pentru câteva secunde.

- Bine, să mergem.

Duşul fu o adevărată încântare. Apoi îmbrăcă rochia cea mai frumoasă pe care o avea cu ea, şi-şi dădu cu parfumul preferat. Se străduí mai mult ca niciodată să se machieze, repetându-şi în gând că n-o făcea decât pentru ea, nu pentru altcineva. Voia să se simtă curată, răcorită şi arătând foarte bine, pentru respectul de sine şi moralul ei. Nu conta ce părere avea Mark despre cum arată. Se strâmbă la imaginea din oglindă.

- Pe cine crezi că păcăleşti? murmură ea.

Băură aperitive, apoi se bucurară de o masă franţuzească, cu mai multe feluri de mâncare, cu vin şi chelneri sofisticaţi, care arătau ca nişte pinguini în hainele lor de seară.

- Par să fie foarte mulţi francezi în această zonă, observă ea. Credeam că zilele coloniale au luat sfârşit.

- Da, au luat sfârşit, dar francezii au procedat altfel decât englezii. Ei mai au încă într-o anumită măsură control economic asupra fostelor colonii, zâmbi el, vorbind pe un ton profesoral.

Mai vorbi o vreme despre acest subiect, iar ea îl ascultă cu atenţie, bucurându-se de îngheţata cu vanilie de la desert şi întrebând din când în când câte ceva. Să ia cina cu un profesor de economie se poate dovedi o experienţă educaţională. Nu strică să mai afle diverse lucruri, iar atâta vreme cât el vorbea despre lucruri impersonale, nu avea de ce să se îngrijoreze ce va spune sau va face.

După ce ajunseră în cameră în acea seară, el nu făcu nici un efort să fie mai personal. îi dădu voie să folosească

prima baia, iar cât timp el era înăuntru, Sanny se pregăti de culcare şi se strecură sub pătură. Apoi el făcu la fel, aşezându-se în pat fără să poarte nimic.

- Noapte bună, Sanny, spuse el, stingând veioza de lângă pat.

- Noapte bună şi mulţumesc. Acest pat e minunat.

- Foarte bine.

Se lăsă tăcerea.

Oare era dezamăgită? Desigur că nu. Era uşurată. Se gândi la el, cum stătea în pat, fără să aibă nimic pe el. Nici măcar n-o sărutase de noapte bună. închise ochii, amintindu-şi senzaţia gurii lui şi atingerea mâinilor, căldura corpului lui puternic. Din toate lucrurile pe care le-ar putea face acum - să-şi spună rugăciunile, să numere oi, să se gândească la serviciu şi aşa mai departe - acesta nu era unul dintre cele mai productive. în două minute de când stătea în pat, reuşise să ajungă mai nefericită ca niciodată. Ce-ar putea să facă, ar fi să se ridice din pat, să se apropie de el şi să-i spună: „Te rog, fă dragoste cu mine, pentru că nu mai suport. Te iubesc, te rog să mă iubeşti şi tu!“

Se întoarse cu spatele, oftând, încercând să se gândească la altceva. Patul era foarte confortabil. Aşternuturile erau răcoroase, iar aerul condiţionat mergea foarte bine.

- Sanny?

- Mmm... ce este?

Inima începuse să-i bată mai tare.

- Ţi se pare cumva că este ceva în neregulă? răsună vocea lui, vag amuzată.

- Totul este perfect. Patul, aşternuturile, aerul condiţionat. Este într-adevăr paradisul.

- Iar eu sunt Adam şi tu Eva.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te gândeşti decât la un sigur lucru.

De altfel, nu era singurul. îl auzi râzând.

- Această situaţie nu ţi se pare câtuşi de puţin ridicolă?

- Deloc.

- Ştii cât de plictisitoare a fost Nigeria fără tine?

- Nu.

- Foarte, foarte plictisitoare.

- îmi pare rău.

Tăcere din nou.

- Crezi că vei putea să adormi? întrebă el.

- Am adormit deja.

- Desigur, cât sunt de idiot! Ai fost vreodată în tabără, când erai mică?

- Da.

-Ai stat în jurul focului de tabără, spunând poveşti cu fantome?

- Da. Crezi în fantome?

- Absolut.

- Ştiu o poveste cu fantome foarte bună. Vrei să ţi-o spun?

- E înfricoşătoare?

- Foarte, foarte înfricoşătoare.

- Bine, spune-o!

începu să-i spună povestea cu o voce joasă, şoptită. Era într- adevăr o poveste înfricoşătoare, cel puţin dacă aveai şase ani. îşi aducea aminte că o speriase foarte tare. Dar atunci era copil, iar acum povestea părea mai degrabă amuzantă, decât înfricoşătoare. Făcu tot ce putu mai bine, povestind toate detaliile care îţi tăiau respiraţia, când

deodată tresări înspăimântată, simţind că mâna îi este atinsă de ceva.

- Eu sunt, spuse Mark, şi înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se strecurase sub pătură lângă ea.

- Pleacă din patul meu!

- Abia am urcat în el, chicoti el, strângându-se mai aproape. M-ai speriat cu acea poveste. Mi-e teamă să stau singur în pat.

- Da, sunt sigură!

Corpul lui era scuturat de hohote de râs, iar el începuse să-i sărute încet gâtul.

- Te urăsc! şopti ea înfuriată.

- Ştiu exact ce trebuie să simţi. E îngrozitor, nu-i aşa?

Sanny luptă împotriva lui şi a reacţiilor propriului corp.

- Eşti rău şi viclean! Şi mai eşti şi obsedat sexual!

- Ştiu. Este o cruce pe care trebuie să o port.

Nu mai putea suporta această dulce tortură- atingerea lui o făcea să se simtă cuprinsă de flăcări. Strânse din dinţi, încordându-se.

- Mark, opreşte-te! Vorbesc serios!

Surprinzător, o făcu. O privi cu atenţie:

- De ce?

- Pentru că nu vreau să fac dragoste!

- De ce nu?

- Pentru că sunt obosită, am o durere de cap, iar tu îmi strici coafura!

El dădu din cap dezaprobator.

- Nu e bine. Trebuie să vii cu o scuză mai bună.

- Nu vreau o aventură de o noapte cu tine.

- Foarte bine. Dar ce părere ai despre o relaţie onorabilă şi discretă?

- Nu!

- Te gândeşti cumva la căsătorie?

- în nici un caz!

îl împinse, dar fără nici un efect. Dădu din cap, hotărându-se că primul lucru pe care îl va face când va ajunge acasă va fi să ia cursuri de autoapărare.

- Este vorba despre căsătorie în general, sau doar despre căsătoria cu mine?

Cum ar putea să fie calmă şi controlată, avându-i corpul fierbinte atât de aproape? Cum ar putea fi netulburată, când totul în ea striga după prezenţa lui?

- Gândurile mele despre căsătorie sunt în general negative, dar nu e cazul să vorbim despre ele. Iar cele despre căsătoria cu tine, sunt de-a dreptul inexistente.

Oh, dacă ar avea puterea să-l împingă din pat!

- Nu vrei să te căsătoreşti niciodată? Nici măcar cu mine?

Mark părea să se prefacă mirat şi jignit.

- Nici de-ai fi Făt-Frumos în persoană! Acum pleacă!

N-o ascultă, ci îşi apropie faţa de a ei, lăsând obrajii să se atingă. Rămase o vreme aşa, nemişcat.

- Sanny, spuse el brusc, cu o voce răguşită şi joasă, vreau atât de tare să fac dragoste cu tine, încât mă înnebuneşte!

Erau atât de multe lucruri isteţe pe care ar fi putut să le spună, numai că rămăsese mută. îl dorea la rândul ei la fel de mult, cu o intensitate împotriva căreia îi era imposibil să lupte. îl iubea, chiar dacă acest gând o înspăimânta.

Buzele lui îi mângâiară obrazul.

- îmi tot amintesc de acea noapte pe plajă. Din acea noapte, de fiecare dată când mă duc la culcare, nu fac decât să te visez. Ce s-a întâmplat, Sanny? Ce s-a

întâmplat după aceea? De ce ţi-ai schimbat părerea?

Pentru că am intrat în panică, îşi spuse ea, fără să vrea să-şi amintească, fără să dorească să stea de vorbă despre acest lucru. Rămase tăcută, ascultând bătăile inimii, simţindu-şi picioarele moi.

- Sanny. spune-mi că nu mă vrei şi o să plec.

Vocea lui suna ciudat.

Tânăra femeie deschise gura, dar nici un sunet nu se auzi. Clătină din cap neajutorată şi, închizând ochii, îl cuprinse cu braţele. Nu-i mai păsa. Nimic nu mai conta.

***

Dimineaţă, conta chiar foarte mult. îl auzi fluierând sub duş când se trezi, mângâiată de razele soarelui. Se simţi cuprinsă de mânie. Cum putuse să lase aşa ceva să i se întâmple? Ascultă-l! Ascultă acele sunete triumfătoare care vin dinspre baie! reuşise, nu? O sedusese cu foarte mare succes! N-ar fi mirat-o dacă problema cu patul care se prăbuşise, sau lipsa apei calde de la hotel ar fi fost de fapt opera lui.

Sări din pat, adunând cămaşa de noapte care zăcea pe jos şi trăgând-o spre ea. Uşa băii se deschise şi Mark apăru, aducând cu el miros de şampon şi săpun. îşi usca părul cu un prosop, iar altul era înfăşurat în jurul taliei. Ochii lui erau plini de căldură şi zâmbitori.

- Bună dimineaţa, îngerule!

înger? Tânăra femeie se simţea ca diavolul în persoană, ca un dragon rău şi care scuipă flăcări.

Bărbatul veni spre ea, lăsând prosopul pe scaun. Părul lui ud era răvăşit, făcându-l să arate ridicol. Se întinse spre ea, iar Sanny se retrase.

- Nu mă atinge!

Surpriza era vizibilă în ochii lui.

- Ce vrei să spui cu „nu mă atinge“? Ce se întâmplă?

O prinse de umeri, privind-o în ochi.

Ea strânse din dinţi.

- Ti-am spus să nu mă atingi, pentru că nu vreau să mă atingi!

- Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu tine? O să începem din nou aceeaşi poveste ridicolă?

- Dă-mi drumul!

Vocea ei era joasă şi tremurătoare, iar el o privi cu uimire.

- Sanny, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine?

- Te urăsc, şopti ea. Mă determini să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. Mă faci să mă gândesc la lucruri la care nu vreau să mă gândesc! Mă faci să simt lucruri pe care nu vreau să le simt! Tu.

- Cred că încep să înţeleg, spuse el încet. Nu mă urăşti, Sanny, ştii prea bine acest lucru. Urăşti acele fantome din trecutul tău care te-au rănit şi te-au dezamăgit: tatăl tău, Peter, cel pentru care ţi-ai făcut tatuaj şi, cine ştie, poate şi mama ta.

- Nu ştii nimic despre asta, aşa că nu mai spune!

Nu-i spusese nimic despre mama ei, alcoolică, despre modul în care crescuse, aruncată de la o familie la alta, care îi oferea dragoste pentru că avea nevoie, sau despre suferinţa produsă de durere şi respingere. Nu ştia nimic despre aceste lucruri.

- Ştiu destule. înţeleg câteva ceva fără să trebuiască să-mi povesteşti cu lux de amănunte. De asemenea, ştiu despre mine şi despre sentimentele pe care ţi le port. Ştiu că vreau să fii cu mine. Mai ştiu că te iubesc.

- Da, aşa spun cu toţii, spuse ea cu ironie.

Figura lui se întunecă, iar ochii îi scăpărară brusc.

- Sanny, spuse el cu o voce gravă, nu vorbi aşa cu mine.

- O să vorbesc aşa cum vreau! exclamă ea, simţind că picioarele începuseră să-i tremure. Spui că mă iubeşti. Ei, bine, nu înseamnă nimic pentru mine! Nici un pic!

Alergă în baie, închise uşa şi, deschizând toate robinetele, izbucni în plâns. Stând pe marginea cadei, udată de duşul pe care îl deschisese la maximum, plânse minute în şir.

- Sanny, deschide uşa!

Mark încercă mânerul uşii, iar vocea lui părea plină de mânie. Tânăra femeie nu se obosi să răspundă, oricum nu putea scoate nici un sunet. Ridicându-se în picioare, îşi scoase cămaşa de noapte şi intră sub duş, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Spusese că o iubeşte. Dar nu însemnase nimic, nu-i aşa? Nu era primul care îi spunea acest lucru. De fapt, nu era nici primul care voia s-o ia de soţie. Peter o iubise, dar se căsătorise cu altcineva. Mama ei o iubise, dar nu fusese în stare să aibă grijă de ea. Toţi „unchii“ şi toate „mătuşile“ o iubiseră, dar nu însemnase mare lucru. De ce Mark ar fi diferit? O să găsească şi el pe altcineva, sau se va sătura de ea, sau îşi va schimba punctul de vedere. erau foarte multe motive posibile, iar ea le cunoştea pe toate. Laurie fusese îndrăgostită nebuneşte de soţul ei suedez, iar acum îl ura cu pasiune, iar el îşi găsise o amantă. în grupul ei de prieteni, colegi şi cunoştinţe, erau o duzină de divorţuri şi un mare număr de căsătorii nefericite. Dragostea. Nu însemna nimic.

Aşadar, dacă aşa stau lucrurile, de ce te simţi atât de nefericită?

După un zgomot cumplit, care o făcu să tresară cu putere, uşa sări în lături. Dumnezeule, spărsese uşa! în clipa următoare, era lângă ea sub duş, cu apa şiroindu-i pe faţă, purtând încă prosopul în jurul şoldurilor. îi trase corpul ud spre el şi o sărută cu putere.

- Te iubesc, spuse el, şi e cazul să însemne ceva pentru tine, pentru că nu voi renunţa până nu se va întâmpla acest lucru. Nu-mi pasă ce vrei să-mi spui, eu te iubesc.

Ochii lui erau întunecaţi, iar vocea gravă.

- Pentru cât timp? întrebă ea, conştientă de suferinţa care răzbătea din vocea ei slabă.

- Pentru totdeauna, Sanny, pentru totdeauna.

în vocea lui nu era nici o ezitare şi nici măcar nu clipise.

Asta spui acum, continuă ea să nege în gând. închise ochii, iar apa îi curse pe faţă. Cuvinte, doar cuvinte. Atât de uşor de spus, atât de uşor de uitat.

- Nici măcar nu mă cunoşti, clătină tânăra femeie din cap. Nu ştii nimic despre mine.

- Sentimentele sunt mai importante decât faptele.

Buzele lui îi atinseră gura încet, mângâietor, dar ea rămase nemişcată. Simţi o atingere uşoară pe picioare. Era prosopul care se desprinsese de pe şoldurile lui şi alunecase în cadă. Mark nu părea să fi observat, atent doar la ea, cuprinzând-o cu o posesivitate pe care ar fi găsit-o foarte deranjantă la un alt bărbat.

Se întâmpla din nou. O cucerea din nou. Simţurile i se trezeau la viaţă. Nu era nimic mai senzual decât atingerea acestui corp neted, ud, care o atingea, mâinile care îi alunecau pe spate, înlănţuind-o într-o îmbrăţişase pasionantă, sub jetul de apă caldă.

Sanny încercă să se împotrivească simţurilor, dar mâinile i se mişcară parcă din proprie iniţiativă, iar buzele începură să-i răspundă la sărut.

-Sanny, şopti el foarte aproape de urechea ei, vrei să fii soţia mea?

Capitolul 9

Apa nu mai curgea. Oare închisese robinetele? Mâinile lui îi dădură la o parte părul ud de pe faţă.

- Răspunde-mi, Sanny. Vrei să fii soţia mea?

Tânăra femeie deschise ochii şi-l privi.

- Nu, răspunse ea cu o voce atât de calmă, de rece şi de controlată, încât părea să nu fie a ei. Desigur că nu.

- Desigur că nu?

Ea făcu un pas înapoi şi îl privi lung, fără să clipească.

- Cred că suferi de o stare de nebunie temporară, profesore. Africa are uneori acest efect asupra oamenilor. Căldura, praful.

Figura lui gravă nu lăsa să se vadă nimic.

- Oare o să fii vreodată serioasă, Sanny Joy Copeland?

Zâmbetul ei era devastator.

- Sunt foarte serioasă. Căsătoria nu e pentru mine. Mai târziu, o să mulţumeşti stelelor tale norocoase.

- Mai târziu s-ar putea să-ţi pară rău ţie, insinuă Mark, cu un zâmbet fermecător.

- Nici o şansă. Ştiu ce e bine pentru mine, iar căsătoria nu face parte din această categorie. Mă cunosc prea bine.

Trebuia să plece de acolo şi să-şi ia hainele. Să stea goală sub duş, lângă un bărbat la fel de gol, nu părea să fie cea mai bună alegere pentru acest moment.

- Mă îndoiesc.

- N-ai decât.

Se întoarse şi ieşi de sub duş, iar el o lăsă să plece. Luând un prosop uscat, se şterse în sufragerie, apoi se îmbrăcă într-un timp record. El ieşi din duş tocmai când îşi termina de făcut bagajul.

Bărbatul se îmbrăcă repede, fără să spună nimic, apoi începu să pună hainele şi încălţările într-o valiză. Ea termină prima, îşi puse poşeta pe umăr, luă valiza şi se îndreptă spre uşă.

- Aşteaptă o clipă, spuse el. O să cobor cu tine la micul dejun.

- Nu vreau nimic, mulţumesc.

Curajul şi controlul de care dădea dovadă începuseră să se topească. Voia să plece de lângă el atât de departe şi de repede pe cât era posibil. Dacă nu, va face ceva ce va regreta tot restul vieţii ei. se va întoarce şi se va arunca în braţele lui, spunându-i că-l iubeşte şi că vrea să fie soţia lui. apoi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Se agăţa de o urmă de raţiune, care îi spunea că pentru ea nu există „fericiţi până la adânci bătrâneţi“ . Viaţa o învăţase acest lucru.

- Putem să ne purtăm ca nişte oameni civilizaţi, nu-i aşa? Faptul că te-am cerut de soţie, iar tu m-ai refuzat, nu este capătul lumii.

Mark zâmbea liniştitor, de parcă ea ar fi fost cea care avea nevoie de consolare şi înţelegere.

- îmi pare bine că vezi lucrurile aşa. îmi era teamă că ţi-am pus în pericol orgoliul tău preţios.

- Nici o şansă, râse el. O să continuu să întreb.

Mereu acel zâmbet irezistibil, acei ochi cuceritori. Se luptă din răsputeri să reziste.

- Eşti foarte curajos, îl ironiză ea.

- Voi face orice e nevoie pentru a te cuceri. Să nu-ţi imaginezi o clipă că vei reuşi să scapi de mine.

Dar, după ce spusese acest lucru şi mâncase micul

dejun cu o foame de lup, plecă spre aeroport, iar de acolo luă avionul spre Paris.

Sanny se simţi abandonată, părăsită - ceea ce era ridicol, după ceea ce spusese. începu să se întrebe dacă este sau nu nebună. Ori se aşteptase să rămână aici şi să o urmărească prin Sahara? Nu-i spusese că nu-l vrea? Aparent, era mai deştept decât ea. Cel puţin, îi fusese clar că nu este într-o stare de spirit care să-i permită să ia decizii care să-i schimbe viaţa. O s-o lase în pace. Pentru moment.

Dar nici măcar nu-mi ştie adresa, îşi spuse ea repede, îngrijorată. Ei, bine, un amănunt nesemnificativ ca acesta nu-i va sta în cale. La urma urmei, o găsise în Africa, nu va avea nici o problemă s-o găsească în Statele Unite.

Şi, în timp ce va sta singură aici, întrebându-se ce să facă, el se va distra de minune la Paris. Dezamăgită, aruncă o privire lungă spre uşa dormitorului.

Putea să rămână în această cameră, îi spusese el liniştit. Fusese plătit pentru încă două zile, iar uşa distrusă va fi reparată. Vag, se întrebă ce i-a spus directorului hotelului despre uşă.

Nu rămăsese acolo, îi era imposibil. Nu dorea decât să fie cât mai departe. întrega situaţie începea să semene cu un coşmar. Nimic nu mai avea sens- nici sentimentele ei, nici reacţiile lui Mark. Ce voia de la ea?

Spre seară, ajunse la Fada Ngourma, un sat foarte mare, aflat la jumătatea drumului spre Niamey, Nigeria. Avea o benzinărie, o şcoală, o biserică, un spital şi o piaţă în aer liber. Avea până şi un loc de popas peste noapte, unde dormi o oră, două, acoperită cu un cearşaf uzat, care

nu părea să fie nici prea curat.

Ajunsese în sat după prânz şi-i fusese imposibil să găsească o maşină spre Niamey. Fada era un loc atrăgător, cu străzi nepavate şi copaci înalţi. Casele erau mari şi frumoase, chiar dacă nu beneficiau de electricitate.

Găsise interesantă plimbarea şi oamenii pe care-i întâlnise, deşi puiul de la cină era incredibil de tare.

Acum nu era de vină salteaua plină de noduri pentru lipsa ei de somn. Abia spre dimineaţă reuşi să adoarmă puţin.

- Pot să te întreb din nou, spuse Mark.

- E absurd. Nu te-aş lua de soţ nici dacă ai fi Făt-Frumos în persoană.

Stăteau amândoi sub duş, îmbrăcaţi complet. El purta un
costum la două rânduri, ea o rochie de mătase roz. Era baia de acasă de la ea, cu plantele de apartament şi spoturile luminoase, care aruncau o lumină blândă.

- Mă iubeşti? întrebă el.

- Nu.

- De ce nu? Sunt frumos, atrăgător şi sunt profesor de economie. Toate studentele vor să mă ia în căsătorie.

- De ce nu le iei pe toate şi să-ţi faci un harem? Ti-ar plăcea, nu?

- Numai dacă mi-ai fi soţia numărul unu.

- Nu-mi plac hainele care se poartă în harem, iar mâncarea de acolo îngraşă.

El începu s-o dezbrace şi deodată erau în altă parte, pe o plajă tropicală, cu palmieri şi valuri înspumate, care se spărgeau la picioarele lor.

-Acesta este Paradisul, spuse el, iar eu sunt Adam şi tu, Eva.

-Adam n-a purtat niciodată un costum la două rânduri, clătină ea din cap neîncrezătoare. Eşti un mincinos.

- La fel eşti şi tu. Te prefaci că nu mă iubeşti.

- Dar nu te iubesc. Nu ştiu să iubesc. Mama m-a părăsit când avem patru ani şi nu m-a iubit niciodată, aşa că n-am avut de unde să învăţ.

-Eşti o persoană matură, îi spuse el. Mama ta aparţine trecutului. N-o învinovăţi - nu mai are nici o influenţă în ceea ce eşti acum.

- Te urăsc! Nu ştii nimic despre mine! Absolut nimic, nimic!

- Nu mă urăşti.

- Ba da, ba da, ba da!

Se trezi, agitată, şi începu să plângă.

***

Ploaie, vânt şi frunze căzătoare - galbene, portocaliii, roşii şi maro. Toamnă. Noiembrie. Fuste călduroase, pulovere de lână, ciocolată fierbinte. Sanny se simţi uşurată să fie în locuri familiare, în propriul apartament cu baia minusculă, bucătăria foarte mică, covorul indian, hainele şi cărţile, patul confortabil şi propria ceaşcă de cafea.

Cu toate acestea, munca mersese mult mai bine în Africa, în acele condiţii mult mai proaste, decât acasă. Poate că de vină era creierul ei, care refuza să funcţioneze. Nu mai putea gândi raţional- nici la carte, nici la articolele pe care trebuia să le scrie pentru ziar. Amintindu-şi experienţele din Africa, era cuprinsă de sentimente şi de gânduri pe care nu voia să le retrăiască. Sperase că timpul

şi distanţa o vor ajuta să treacă peste ceea ce se întâmplase, dar nu fusese aşa. Să stea singură în cameră, cu vântul şuierând la fereastră, era realitatea de acum, dar care ceda imediat locul altor imagini, când începea să-şi recitească notiţele. Ajungea înapoi pe plaja cu palmieri, întinsă la soare, alături de un bărbat care o întreba despre tatuajul de pe şold. Simţea din nou mâna pe piciorul ei, auzea sunetul vocii lui de parcă ar fi fost în camera vecină. Ridicând privirea, încerca să se convingă că nu e acolo, cu ea. într-adevăr, nu era.

începu să se întrebe dacă n-ar trebui să facă o mişcare tragică, dureroasă, ca de exemplu să rupă notele şi să uite de cartea pe care voia s-o scrie, ca şi de speranţele pentru o viaţă profesională independentă. Poate ar fi mai bine să se întoarcă la ziar şi să scrie despre nunţile altor persoane sau despre cetăţenii lunii, care au făcut ceva pentru ca lumea să fie un loc mai bun.

Dar dorinţa ei nu era să scrie despre faptele onorabile ale altor persoane, ci despre propriile aventuri. La urma urmei, ea fusese cea care făcuse o călătorie curajoasă în Africa şi avea atât de multe de spus. Ultima experienţă, la Niamey, fusese deosebită. Acolo văzuse cămile, care purtau poveri pe străzi, lângă motociclete şi camioane. Nigeria fusese diferită de restul locurilor vizitate, fiind mai degrabă acoperită de nisip şi deşert. Niamey, oraşul în care stătuse, era întins, plin de nisip şi lipsit de culoare. Acolo întâlnise un cuplu de voluntari olandezi, care o luaseră în deşert şi-i arătaseră minunile care pot fi făcute cu apă, bani, cunoaştere şi multă, multă muncă. într-adevăr, deşertul putea să înflorească. Apoi o prezentaseră

unui american care de ani întregi era implicat în munca voluntară de refacere a locurilor distruse de dezastre naturale. Acesta îi spusese poveşti de groază, despre oameni care suferiseră mai mult decât îşi imagina cineva.

Toate aceste lucruri i le povestise în ultima seară, înainte de a lua avionul spre Paris, într-un restaurant vietnamez. Fusese ca o concluzie tristă a călătoriei prin Africa. Cu toate acestea, era o parte din povestea pe care voia s-o scrie despre continentul contrastelor. Despre bogăţie şi lux, ca şi despre sărăcie şi înfometare. Cu hoteluri scumpe, vile impresionante şi medici occidentali, alături de înfometare şi boală. Văzuse câte puţin din fiecare, mâncase câte puţin din toate, stătuse şi dormise în tot felul de locuri şi întâlnise oameni foarte diferiţi. îi oferise o imagine mai largă despre viaţă, îi luminase mintea şi nu va mai fi niciodată aceeaşi.

- N-o să mai fiu la fel, şopti ea, văzându-l pe Mark cu ochii minţii, fiecare trăsătură a feţei, culoarea ochilor sau zâmbetul.

Ceva important se întâmplase în viaţa ei în seara în care fusese la petrecerea din Monrovia, unde îl cunoscuse.

Sanny nu crezuse că va fi vreodată în stare să se mai îndrăgostească. Se luptase împotriva acestui lucru atâta timp, încât ajunsese să-şi imagineze deja că este imună.

N-o să pot scrie niciodată această carte blestemată, îşi spuse ea cu disperare, fixând maşina de scris din faţa ei. Pagina albă era acuzatoare. îmi trebuie o petrecere, oameni pe care să-i văd.

Când telefonul sună a doua zi, iar vocea unui fost iubit o invită la o petrecere de proporţii magnifice care avea loc

la el, cu muzică, vin, mâncare şi mulţi oameni minunaţi, ştiu că rugăciunile ei fuseseră ascultate.

Apăru la petrecere cu una dintre cele mai bune rochii, neagră şi senzuală, cu sandale înalte, perfect machiată şi coafată. Avea încă bronzul perfect dat de soarele Africii, iar apariţia ei le făcu invidioase pe femei şi dornici pe bărbaţi.

- Aşadar, cum este în Africa? întrebă fostul ei iubit.

Era înalt, arătos, dar nu foarte inteligent. Bunătatea şi generozitatea compensau acest defect, dar nu fusese suficient. Cândva, Sanny îl făcuse să sufere.

- Depinde, spuse ea pe un ton misterios, gustând din paharul cu vin.
- De ce anume depinde?
- De timp şi de spaţiu. Tu ce mai faci?
- Bine.

începu să-i povestească apoi despre ce făcuse în ultimul timp, cu lux de amănunte. Mai întâi, despre operaţia de apendicită, apoi despre noua maşină, despre vinul delicios din România pe care-l descoperise de curând. Gustând din când în când din paharul cu vin, tânăra femeie aştepta ocazia să scape de el, iar când aceasta se prezentă, dispăru în două secunde.

Din fericire, nu toţi erau la fel de plictisitori ca bietul Freddie şi era plăcut să revadă atâţia prieteni. Râse, glumi şi dansă toată noaptea, bucurându-se de atenţia şi admiraţia tuturor. Aparent, nimeni nu se aştepta s-o vadă întorcându-se din Africa întreagă. Unii găseau surprinzător, dacă nu chiar dezamăgitor, că nu contactase vreo boală exotică. Dar din acest punct de vedere, nu avea ce să le ofere, nici măcar un început de de malarie.

- Există vaccinuri şi medicamente cu uz profilactic, chiar împotriva malariei, îi informă ea.

Discuţia se mută la animale sălbatice, dar nici în acest sector nu avea lucruri interesante de spus sau povestiri ale unor experienţe personale. Nici muşcături de şerpi, nici întâlniri cu crocodili sau babuini.

Ceea ce se vorbea devenise deranjant pentru Sanny şi nu avea nici o legătură cu experienţa ei. Nu era sigură cum ar fi mai bine să-şi prezinte experienţa reală, dar părea să nu fie cel mai potrivit loc, nici cel mai potrivit moment. O să-şi scrie cartea, apoi o să le dea fiecăruia un exemplar cu dedicaţie.

Frecventă apoi câteva petreceri care aveau loc regulat, ieşi cu prieteni vechi sau noi, ajungând să petreacă mai mult timp în faţa oglinzii decât în faţa maşinii de scris. Se purta iresponsabil şi ducea o viaţă frivolă. Săptămâni întregi nu făcuse nimic, nu scrisese nici măcar o pagină, petrecându-şi zilele în pat şi nopţile în oraş. Voia un bărbat, un bărbat interesant, care să umple golul care devenea din ce în ce mai mare în sufletul ei. Un bărbat care să o facă să râdă, dar care să n-o tulbure. Dar nu putu să găsească unul.

într-o noapte, după ce se întorsese de la o petrecere la care mâncase prea mult, băuse prea mult şi râsese prea tare, se privi în oglindă, de la hainele seducătoare la faţa acoperită de machiaj, iar înţelegerea o izbi.

- Eşti o falsă, Sanny Joy Copeland, îşi spuse ea cu brutalitate. întotdeauna ai fost aşa.

După acea seară, nu se mai duse la petreceri, nici la filme sau dineuri. Rămase acasă, mâncând semipreparate

în faţa televizorului. începu să scrie din nou, pentru că n-avea altă soluţie. Finanţele ei erau într-o stare proastă, iar dacă nu începea să scrie din nou, în câteva luni va ajunge să mănânce mâncare de câini. Tinând departe sentimente şi emoţii cu ajutorul tranchilizantelor, se întoarse la lucrul pentru carte. Cea mai mare parte din material era deja scris, dar mai erau destule de făcut.

Trei săptămâni, lucră ca un automat, fără să părăsească maşina de scris decât ca să spele, să facă diverse cumpărături, să meargă la librărie şi la poştă. Luă cina de Crăciun cu o prietenă, dar în rest reuşi să ignore anotimpul sărbătorilor, al familiei. Pentru ea, sărbătorile de Crăciun erau deprimante şi aşa fuseseră întotdeauna. Pentru că nu avea o familie pe care s-o viziteze, îşi petrecea timpul cu prieteni care erau de asemenea singuri şi la fel de deprimaţi.

în mijlocul lui februarie, când era deja acasă de trei luni, primi veşti de la Mark. O scrisoare oficială ajunse la ea, conţinând un bilet de avion spre Madison, Wisconsin. Era numai un bilet dus.

Socul distruse toată armura pe care o pusese în jurul sentimentelor ei. în plic nu era nici o scrisoare, dar pe biletul de avion era scris „Te iubesc- pentru totdeauna“.

Nu se aşteptase să mai primească vreo veste de la el. Renunţase la speranţa secretă că acest lucru se va întâmpla, presupunând că Mark îşi va reveni când se va întoarce în mediul familiar al universităţii şi studenţilor lui. Probabil că-şi va da seama ce nebunie a fost s-o ceară de soţie, îşi spusese ea, încercând să se convingă că era uşurată.

în mod clar, se înşelase.

Toată noaptea rămase trează, privind biletul şi cuvintele scrise pe el şi amintindu-şi. Amintindu-şi tot ce se întâmplase între ei. Se trezi dimineaţa, cu ceaţa de afară umplând bucătăria, cu capul pe braţe pe masa din bucătărie şi îngheţată toată. în jurul ei zăceau resturile unei zile petrecute ca de obicei acasă: ceşti de cafea murdare, o bucată de pizza, un pahar de lapte prins, pe podea câteva ziare, pantofii pe care îi aruncase din picioare noaptea trecută. era o imagine deprimantă.

Se ridică în picioare, gemând când corpul înţepenit protestă la fiecare mişcare. încălzi nişte lapte pe care îl bău în picioare lângă chiuvetă. Cu greu, se îndreptă spre dormitor, se dezbrăcă de hainele pe care le lăsă pe podea şi se strecură sub pătură. După un timp, căldura laptelui şi a aşternurilor reuşi s-o cuprindă şi se cufundă în somn. Mark era în vis lângă ea, spunându-i că o iubeşte şi n-o va părăsi niciodată, pentru că viaţa fără ea ar fi foarte plictisitoare.

Era aproape zece când se trezi din nou, dar ceaţa nu se ridicase. în apartament era în continuare frig. Deschise căldura, făcu o cafea şi pâine prăjită şi se întoarse în pat, luând cu ea nişte reviste. Evită articolele despre modă sau frumuseţe, citind în schimb un articol despre urşii bruni din Munţii Stâncoşi, care-şi pierduseră labele în cursele puse de vânători, dar supravieţuiseră. Articolul o înveseli considerabil. Cine spunea că are probleme?

Azi va pune la treabă braţele şi picioarele proprii, făcând curăţenie în apartament, înainte să se piardă în mizerie. Luă un mic dejun rapid, apoi trecu la treabă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să pună biletul de avion în siguranţă, într-un sertar cu lenjerie intimă. Nu ştia nici ea de ce alesese acest loc, dar i se părea cel mai potrivit.

Se avântă în treburile gospodăreşti aproape cu furie, spălând, măturând şi curăţind, în timp ce purta un dialog cu sine însăşi. întrebarea pe care şi-o punea era ce să facă în privinţa biletului.

Purtată de avânt, începu să golească dulapuri şi sertare, ajungând la lucruri pe care nu le mai văzuse de atât de mult timp, încât îşi imagina că nu mai există. într-un colţ ascuns al unui dulap, îl descoperi brusc. Carnetul albastru. Inima începu să-i bată mai tare. îl deschise cu grijă, cu degete tremurânde. Recunoscu imediat scrisul şcolăresc, rotund, neregulat, nesigur. înaintea ei erau pagini acoperite cu povestirea suferinţelor, durerii şi singurătăţii. Trecuseră mulţi ani de când nu mai văzuse aceste însemnări.

Fără să vrea, dar atrasă irezistibil, Sanny începu să citească, simţindu-se din nou ca la opt ani, singură, înspăimântată şi temându-se pentru Tata David.

înconjurată de cârpe de praf, detergent, săpun, găleata cu apă şi multe prosoape, citi şi plânse.

- Oh, mamă! şopti ea. De ce nu mi-ai dat drumul să plec? De ce nu m-ai iubit îndeajuns de mult, încât să-mi dai drumul să plec? Acum aş fi avut o familie: părinţi, poate fraţi şi surori - un loc unde să mă simt acasă. Aş avea unde să mă duc, o mamă şi un tată cărora să le spun problemele mele. Poate că, dacă aş fi avut toate acestea, n-aş mai fi atât de speriată de biletul din sertarul cu lenjerie.

Visă din nou în acea noapte, apoi în noaptea

următoare, iar fiecare vis era mai ciudat decât cel de dinainte, amestecând locuri şi persoane din cartea ei, cu oameni pe care îi cunoştea cu adevărat. Un lucru aveau toate visele în comun: Mark o urmărea peste tot, cerându-i să fie soţia lui, iar ea spunea de fiecare dată nu.

- Nu vreau să fiu soţia ta! Nu vreau, nu vreau, nu vreau!

Alerga prin nisip, încercând să scape de el, dar nu era nici o scăpare. Nu era decât nisip, până departe, la linia orizontului. La fel în dreapta sau în stânga ei. La fel în ochii, urechile şi gura ei.

Mark o urmărea de-a lungul dunelor, călare pe o cămilă şi purtând robe albe, care fluturau în vânt şi un turban asemănător celor purtate de arabi. Era ceva foarte ciudat în această privinţă, pentru că în Africa nu erau motive să existe şeici.

Mark o ajunse din urmă şi se simţi luată în braţe şi urcată în faţa lui pe cămilă. O ţinea strâns în braţe şi-i spunea că o va duce la haremul lui, unde se va organiza o mare petrecere de bun venit. Accentul cu care vorbea era ciudat, dar când întoarse capul descoperi că era într-adevăr Mark, cu ochii lui albaştri şi zâmbetul cuceritor.

Casa în care o duse semăna foarte mult cu camera de la hotelul din Ouagadougou. Cămila fu lăsată în parcare, între un Citroen albastru şi un Peugeot galben, dar ei ajunseseră deodată în baie, iar el o dezbrăcă şi o duse sub duş. Hainele lui ciudate dispăruseră, iar în locul lor purta un prosop în jurul şoldurilor.

în dormitor, petrecerea era în toi. Prin uşa deschisă, Sanny putea vedea o mulţime de oameni, printre care

câteva tinere frumoase, studente ale lui, Jackie şi Matt, ca şi voluntarii olandezi. Un vrăjitor african incanta, împrăştiind peste tot un praf alb.

- Sanny Joy Copeland, spuse Mark, arătând foarte solemn, vrei să fii soţia mea?

- Nu, desigur că nu!

Ieşi în fugă din baie şi intră în dormitor, fără să aibă nimic pe ea. Vrăjitorul se întoarse spre ea, privind-o cu gravitate.

- Eşti o persoană foarte nefericită, spuse el, iar toată lumea deveni tăcută, ascultând cuvintele lui, pe care le repetă de mai multe ori.

Bărbatul începu apoi să-i presare praf alb pe cap şi pe umeri. Deodată, cădea în straturi din ce în ce mai dese, acoperindu-i întreg corpul, până când era albă în întregime şi arăta ca o fantomă. La vederea ei, toată lumea începu să alerge speriată, până când în cameră nu rămase decât Mark.

Acum plângea isteric, iar el o luă în braţe şi o duse sub duş. Apa era caldă şi reconfortantă, iar mâinile lui blânde îndepărtară pudra, spălând-o cu un săpun care mirosea a vanilie. începu să se simtă extrem de uşoară, ca şi cum ar fi plutit, iar inima ei fu cuprinsă de un sentiment de fericire. îi zâmbi lui Mark, iar el o luă în braţe, o sărută şi o duse spre pat.

- O să fii fericită cu mine, spuse el, ţinând-o strâns. Vrăjitorul mi-a promis.

Iar Sanny ştiu că era adevărat.

Până când se trezi.

Se întrebă dacă visele vor înceta dacă va spune „da“ şi

se va căsători cu Mark. Dar în visele ei putea să nu spună niciodată asta, iar visele chinuitoare puteau să nu înceteze niciodată.

Trebuia să facă ceva, să ia o decizie. Nu avusese probleme cu somnul din cauza gândurilor în nici o altă situaţie. Poate doar când fusese îndrăgostită de Peter, dar el fusese prima ei dragoste.

Să se gândească la Mark, mai precis să se gândească la o posibilă căsătorie cu el, o făcea să se înfioare. Frica îi paraliza raţionamentul, iar emoţiile puternice, precum teama de respingere o copleşeau. Numai că biletul din sertar o obseda, iar hotărârea trebuia luată cât mai repede.

Biletul, ca şi tot ce simboliza, era în gândurile ei tot timpul, ca o piatră de moară. îi aducea aminte de celălalt bilet, pe care îl rupsese în casa familiei Simmons. O făcea să se gândească la Matt şi la Jackie, care probabil că acum erau părinţii mândri ai unui băieţel. Primise o scrisoare în care se anunţase evenimentul, precum şi sexul, greutatea şi înălţimea copilului.

Poate ar fi trebuit să aibă încredere în Jackie şi s-o întrebe care sunt secretele unei căsnicii reuşite şi ale unei vieţi liniştite. Din ce în ce mai mult, în aceste zile simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva, să se bazeze pe un prieten. Era un lucru neliniştitor, pentru că până acum se lăudase că nu are nevoie de nimeni.

Cu cât trecea timpul, cu atât simţea mai mult apăsarea hotărârii. Să rupă sau să nu rupă biletul? Se simţea copleşită de teamă şi de nelinişte. Biletul era în continuare în sertarul ei, aşteptând-o liniştit şi răbdător. încercase să nu-l atingă de câte ori deschidea sertarul, de parcă ar fi

fost o insectă veninoasă, aşteptând în întuneric. în mintea ei părea să se fi transformat într-o creatură vie, cu tentacule şi spini veninoşi.

Era absurd, hotărî ea într-un moment de luciditate. Nu avea de gând să se lase stăpânită de această obsesie.

A doua zi luă un avion spre Madison, Wisconsin.

Uşa apartamentului se deschise şi ochii albaştri ai lui Mark o priviră fără surprindere.

- Bună, spuse el cu un zâmbet, de parcă ar fi aşteptat-o.

Poate că într-adevăr o aştepta, îşi spuse ea. Poate este medium şi ştia deja că o să vină.

- Bună, zâmbi şi ea, dar inima îi ajunsese în gât.

- Bine ai venit în Wisconsin.

Era îmbrăcat sportiv, într-o pereche de blugi strâmţi, o cămaşă colorată şi o haină de piele. Părea distins şi în acelaşi timp atletic. Oare ce aştepta? Să-l găsească palid şi slăbit din cauza grijii pentru ea?

- Mi-am dorit întotdeauna să ajung aici în vizită. Am auzit că brânza este foarte bună.

- La fel şi merele, o ironiză el. De ce nu intri, ca să te pot servi?

Era ca într-un film cu scenariu şi replici prost scrise, îşi spuse
tânăra, păşind înăuntru. îşi imaginase de atâtea ori cum va fi, ce va spune. Chiar repetase cuvintele pe care avea de gând să le spună. Nici unul dintre scenariile din mintea ei nu semăna cu ceea ce se întâmpla acum.

Mark închise uşa, apoi se întoarse spre ea, privind-o lung. Un zâmbet uşor se desenă pe buzele fine, dar ochii lui erau greu de citit.

- Ai reuşit, spuse el cu blândeţe.

Sanny începu să se dezbrace, punând hainele cu grijă pe scaun: eşarfă, pălărie, mănuşi, haină, pulover.

- La ce te aşteptai? ridică ea din umeri.

- începusem să-mi spun că trebuie să-mi schimb tactica şi să te iau pe sus, zâmbi el, ajutând-o cu hainele. Mă hotărâsem să-ţi fac o vizită.

- Mark.

Oare de ce se simţea atât de neajutorată? îşi dori să se poată gândi la cele mai potrivite cuvinte, dar nu avea nici o idee care erau acestea.

- Mark. Nu sunt sigură că am făcut bine venind aici. De fapt, nu sunt sigură de nimic.

- Dumnezeule, o întrerupse el, uită-te la tine! Tremuri.

Era adevărat, îşi dădu ea seama cu groază. Tremura ca o frunză în vânt.

- Nu-i nimic, şopti ea, sunt numai uşor. îngrozită.

îl urmări cu privirea, văzând cum expresia i se schimbă. Bărbatul respiră adând, apoi o prinse în braţe şi o legănă uşor.

- Sanny, murmură el, ce o să mă fac cu tine? Cum o să te fac să ai încredere în mine?

Apoi nu mai spuse nimic, ci începu s-o sărute cu pasiune şi cu o foame care o făcu să înfioare. Corpul ei se trezi la viaţă, iar pentru câteva clipe lumea din jurul lor dispăru. Nimic nu se schimbase în aceste trei luni. Absolut nimic. îl iubea şi nu va mai iubi niciodată pe altcineva.

înţelegerea acestor lucruri o înspăimântă. Oare sperase cumva că sentimentele pentru el vor dispărea? Sperase că nu va simţi nimic în faţa lui? Dorise atât de mult linişte şi

pace, mai ales de când se întorsese din Africa. Dar Mark o urmărise până şi în vise.

- Stai jos, spuse el cu voce răguşită, conducând-o spre un scaun. Ai mâncat? Ti-e foame?

- Da, nişte mazăre de plastic şi pui de cauciuc, masa din avion. Mi-aş dori totuşi un pahar de lapte.

- Cumva şi o aspirină? propuse el zâmbind.

- Nu, mulţumesc. Stomacul meu e obişnuit să fie abuzat. în ultimul timp, i-am dat numai mese din semipreparate în faţa televizorului.

Când rămase singură, aruncă o privire în jurul ei. Era un apartament plăcut, cu mobilă confortabilă şi cu foarte multe cărţi. Lângă şemineu erau câteva piese de artă africană. Nerăbdătoare, se îndreptă spre bucătărie, unde Mark îşi prepara ceva de băut. Sticla de lapte era deja pe masă.

- Eşti sigură că nu mai vrei nimic altceva? întrebă el.

- Nimic, mulţumesc.

între ei era o tensiune ciudată, un sentiment copleşitor de conştientizare a prezenţei celuilalt. Era greu să se uite la el, fără să simtă o senzaţie ciudată de gol în stomac. Se înfioră.

- Te deranjează dacă încălzesc laptele?

- Nu mă deranjează, zâmbi el. Dar de unde această obsesie cu laptele? Oricine altcineva în locul tăi şi-ar dori o băutură.

Tânăra femeie ridică din umeri.

- Am avut un prieten care studia psihologia la facultate şi mi-a explicat o dată. Spunea că are legătură cu lipsa de îngrijire şi de dragoste din copilărie. După părerea lui,

laptele este pentru mine o plasă de siguranţă. Aşadar, adăugă ea forţându-se să zâmbească, nu este decât vina mamei mele. Nu mă învinovăţi.

Mark aruncă o privire exasperată spre cer:

- E uluitor câţi urmaşi ai lui Freud sunt de găsit la optsprezece ani. Sper că acum se bucură de viitorul strălucit care îl aştepta.

- A părăsit facultatea după primul an. Cred că ultima oară am aflat că se află în Alaska, antrenând câini care trag la sanie.

Bărbatul râse înveselit, iar sunetul plin al râsului lui o făcu să se înfioare din nou, fără să ştie de ce.

- îţi e frig?

Ea clătină din cap, simţind că reacţionează prosteşte.

- Nu.

- Ai emoţii?

- Desigur, râse Sanny. De aceea vreau lapte.

El ridică sprâncenele întrebător.

- Aşadar, crezi că prietenul tău avea dreptate?

Tânăra femeie ridică din umeri.

- Ai fi surprins. Am avut o copilărie foarte dificilă. Mama era alcoolică şi m-au luat de lângă ea la patru ani.

Privi lung peretele din faţa ei, certându-se în gând. Ce făcea? Ar trebui să tacă.

- Apoi ce s-a întâmplat?

- Nimic important, dar cred că laptele e gata.

Luă ibricul în care îşi încălzise laptele şi turnă în cană. Era uimită de propria capacitate de a vorbi despre lucruri neimportante, vorbind încontinuu, până când nu mai putu îndura şi tăcu.

- Sanny?

- Da? întrebă ea, fără să ridice privirea.

- Te iubesc.

Tânăra înghiţi cu greu nodul din gât.

- Si eu te iubesc, şopti încet.

O spusese, o spusese în sfârşit, dar era mai greu decât îşi imaginase vreodată. îşi acoperi faţa cu mâinile, incapabilă să respire, scuturată se suspine.

- Sanny!

Se simţi ridicată de pe scaun şi trasă în braţele lui. Ascunzându-şi faţa la pieptul primitor, izbucni în hohote de plâns.

- Sanny, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

- Nu pot. nu pot să îndur asta.

- Ce anume nu poţi să înduri?

- Te iubesc. ai spus că mă iubeşti. ce-o să mă fac, atunci când totul va lua sfârşit?

Fiecare cuvânt era pronunţat cu greutate, dar se strădui să continue:

- Ce o să mă fac după ce o să mă părăseşti? Cât va dura?

El se retrase puţin, ridicându-i faţa pentru a o privi în ochi.

- Despre ce naiba vorbeşti? Cine spune că te voi părăsi?

Părea aproape furios.

- Orice are un sfârşit, nu-i aşa? oftă ea cu amărăciune. Mi-e teamă că nu mai am iluzii romantice. Oamenii pe care îi iubesc nu rămân niciodată lângă mine. Aşa a fost mereu, povestea vieţii mele. De ce ar fi altfel de această dată? îl

întrebă brusc, retrăgându-se din braţele lui. De ce ai fi altfel decât ceilalţi? repetă cu disperare.

Lacrimile îi umpluseră ochii, iar el o privea uimit, palid şi nedumerit.

- Sanny, te-am cerut de soţie! Ce poate fi mai permanent decât atât?

- Căsătoriile se destramă - oamenii sunt necredincioşi! Dragostea trece şi nimic nu e permanent.

- Sanny, nu toate căsătoriile se destramă. Nu toţi oamenii sunt necredincioşi şi nici nu poţi spune că dragostea nu durează. Părinţii mei sunt căsătoriţi de patruzeci de ani şi sunt încă foarte îndrăgostiţi unul de altul.

- Ai mei au stat împreună doar câteva luni! Mama a început să bea, iar eu am ajuns la familii adoptive, una după alta, iar nimeni.

Fără să ştie cum, ajunsese pe canapea lângă el şi cuvintele atâta vreme cenzurate începuseră să se reverse. îi povesti tot, de la început până la sfârşit. Mark o ascultă fără să spună nimic, dar ţinând-o în braţe.

- Mi-e teamă, încheie tânăra într-un sfârşit. Mă gândesc să fiu cu tine, să ne căsătorim, iar acest lucru mă înspăimântă. Nu mă pot împiedica. Dacă va lua sfârşit, nu ştiu cum voi face faţă. Nu mai pot îndura încă o dată.

- în acest caz, de ce ai venit la mine?

- A trebuit să vin. Acel bilet îngrozitor mă obseda. N-am putut să-l rup. Si, mai ales, te visam în fiecare noapte. Nici nu-ţi dai seama cât de absurde şi de bizare erau acele vise. Mă urmăreai mereu şi nu mai puteam. Trebuia să vin şi să văd dacă toate aceste sentimente sunt reale.

Se ridică în picioare, apoi se întoarse spre el, privindu-l lung.

-Mă tot întreb ce e în neregulă cu mine. Sunt nebună? Deranjată? Dezechilibrată? Sau toate la un loc? Dar tu ce vrei de la mine?

Mark se ridică şi el, dar rămase la distanţă. O privi şi el cu atenţie.

- Stii ce vreau de la tine. Vreau să fii soţia mea, dar nu înainte să te simţi sigură şi hotărâtă. Va trebui să ne ocupăm de acest lucru, nu-i aşa?

- Nu ştiu cum.

- Va trebui să găsim o modalitate. Dacă mă iubeşti cu adevărat, vom reuşi.

- Pari atât de sigur pe tine, clătină ea din cap. De unde poţi şti? De unde poţi fi atât de sigur?

El se apropie, prinzând-o de umeri şi privind-o în ochi.

- Sanny, în afară de celelalte componente ale ei, cum ar fi pasiunea, atracţia, sentimentele de apropiere şi de apartenenţă, dragostea este o decizie.

Cuvintele păreau să aibă un ecou propriu. Nu mai auzise această expresie: „Dragostea este o decizie“. Pentru că nu ştia ce să spună, rămase tăcută.

- Aceasta este ceea ce ţine pe termen lung, indiferent de probleme şi situaţii dificile. Dragostea nu este numai ceva ce simţi, o stare sufletească asupra căreia n-ai nici un control. Ea are nevoie de îngrijire permanentă, iar aceasta este o decizie conştientă, pe care trebuie s-o iei zi de zi. Nu trebuie să te temi, continuă el, luându-i mâna, dragostea nu se opreşte pur şi simplu, nici nu zboară pe fereastră. Moare din cauza neglijării. Eu pot spune că te iubesc şi că

niciodată nu voi neglija această dragoste.

Tânăra femeie înghiţi cu greu, simţind cum furtuna din sufletul ei se linişteşte.

- Si eu te iubesc, şopti ea. Si am nevoie de tine, atât de multă nevoie. Mark, te rog să mă ajuţi.

Cu faţa lipită de pieptul lui, se simţi strânsă în braţe cu căldură.

-Va trebui să ne ajutăm unul pe altul, spuse el încet. împreună, vom reuşi.

Sanny se simţi puternică şi sigură că Mark îi poate oferi încă o şansă de a iubi şi a fi fericită. Probabil că va mai avea nevoie de timp, dar voia să încerce.

El îi ridică bărbia, privind-o lung.

- îţi aminteşti că în Africa obişnuiai să spui „Am poveşti de spus“? Nu-mi spuneai niciodată acele poveşti pe care voiam să le ascult. Nu făceai decât să te ascunzi în spatele glumelor şi râsetelor tale.

- Si totuşi, te-ai îndrăgostit de mine?

- Nu te ascundeai foarte bine. De fapt, erai chiar transparentă, numai că nu erai conştientă de asta.

-Acum ştii totul. Ti-am spus toate poveştile mele.

Se simţea copleşită de uşurare. O să fie bine, dacă o să înveţe să aibă încredere în puterea dragostei lor. Era bine lângă el, pentru că era puternic, înţelegător şi iubitor, iar cu el va fi în siguranţă.

Mâinile lui îi alunecară sub haine, iar mângâierile blânde deveniră fierbinţi.

- Sanny, murmură el, nu crezi că am vorbit destul pentru o vreme?

-Ba da, răspunse ea, lăsându-se cucerită de atingerea senzuală. De ce nu-mi arăţi restul apartamentului?

Bărbatul râse încântat.

- Desigur. Hai să începem cu dormitorul.

Sfârşit